

Apátia

„A józan ész hivatkozik és rével: a hatalom birtokosai kitartanak szokásos disznó viselkedésük mellett, mi pedig belenyugszunk és engedelmeskedünk.”

Aldous Huxley: Nyár a kastélyban

Már nem vagyok messze attól, hogy pánikba essek. Nagyjából fél órája görnyedek a papír fölé, amit a két tiszt elém nyomott, de még a fejléc kitöltésén sem jutottam túl.

A szobában nyomott levegő pózol csendesen, és hagyja, hogy a délutáni napfény keresztüllásson rajta. A kályha szélén a lezüllött macskák lábukat a plafonnak meresztve sziesztáznak, az egyik, már amúgy is vemhes állat szeméből lassú kéjvágy csordogál.

Hát szép kis születési ajándék – de, mint minden tizen-nyolc évet betöltött személynek, kötelességem alávetnem magam a hivatalos eljárásoknak. A tiszték még így is rendesek voltak, hogy csak délidő után jöttek, és engedték, hogy legalább a születési tortámat megegyem. Igaz, kértek is belőle, de hát mit tehet az ember, az élet duplán exponált képkockái folyton felvillannak: a babaágy színes farácsai / a félszemű kopó az udvar közepén / közös vizelés apámmal az üzem klozetjában / az iskola öntöttvas kapuja / kolbászlopás az osztálytársakkal a háború utáni szegénységben / fürdés a Rajnán / meztelen fiúk az öltözőben.

Kinézek a nappali felé, ahonnan sodró lendülettel hömpölyög befelé anyámék harsogó nevetése, amely rendszeretlen időközönként a két tiszt lónyerítésszerű felordításával keveredik. Az Activity parti jól halad, ez nem vitás, nem úgy, mint én

a kérdőívvel, de remélem, hogy odaát sem lesz semmi gond és a többiek is zökkenőmentesen mennek át a vizsgán, mint szellemek az ágy alatt.

Az új törvények, mint az ölelő karok: az idősebbek, a szülők több lehetőség közül is választhatnak intelligenciájuk bizonyítására, amelyhez értelemszerűen hozzáveszik majd a család szociális helyzetét, majd ennek, valamint a helyszíni szemlének a keresztmetszetéből vonják le a végső következtetést, vagyis, hogy a ki alkalmas a beilleszkedésre a világ legműködőképesebb társadalmában. De most elbúcsúzom a jellemtől és átvedlek valami mássá.

Akkora zajt csapunk, hogy meg sem halljuk a zajt.

Talán a nyugati nagyhatalmak az alapvető emberi jogok tekintetében nem nézhetik jó szemmel, hogy az ország vezetése likvidálni készül a hülyéket, degeneráltakat, bénákat és a tanulatlan népséget, de ez pillanatnyilag mit sem változtat a helyzetemen. A dolgok épp most történnek, az idő pedig mindig késik, és ami azt illeti, a törvényi szabályozás által meghúzott határvonalak sem mindig igazságosak. Elég egy rossz válasz, és az ember a gézkamrában végzi. A két éve tartó megválasztási folyamat pedig már így is elég tömeget felemésztett a Rajna mentén: családok, rokonok tűntek el a süllyesztőben, csak mert nem voltak elég képzettek vagy olvasottak. Ez a vegytisztított túlélés.

A környékbeli falvakból egy ideje már borzongós mendemondák érkeznek arról, hogy kit vittek el, meg ki volt az, akit egyből a kisudvaron beleztek ki a kutyák martalékául, de az egész mindezidáig csak egy áttetsző, filmszerű maszlag volt, amit a Híradóban adtak esténként.

Lassan barkásodik bennem a félelem.

Nem gondoltam, hogy egyszer velem is megtörténik, pedig nagykorúságom már egy ideje kérlelhetetlenül a nyakamon csücsült, de az egész mindvégig olyan abszurdnak tűnt, mintha Hitler legalábbis a zsidókat akarta volna kiirtani. Meg, hogy a vér legyen az első.

Így sem jártunk jobban.

Fortyog körülöttünk az őrület.

A senkiknek kell meghalni a tökéletes társadalom érdekében. Nincs szükség rájuk a termeléshez? Vagy az elit tagjai majd más országok senkijeivel akarják megtermeltetni a javakat, miután saját magukat megtisztították a mocsárbűztől. Még a végén ki fog törni egy II. Világháború.

Az asztalon álló Valóságkeserűs üvegből fintorogva kortyolok ismét egy jó nagyot. Miután az üveget visszahelyezem az asztalra, tovább gondolkodom azon, hogy akkor most mit is kellene beírnom a „Szexuális érdeklődés:” rovatba. Továbbra sem jutok dűlőre.

Felnézek a párkányon üresen tátongó *Impulse*-os flakonokra.

Azt még sem írhatom, hogy FÉRFIAK, mert akkor akár milyen jól is töltöm ki az alatt lévő felmérést, egészen biztosan valami bizarr módon végzem. Hacsak nincs néhány hozzám hasonló a vezérkarban. Vagy írjam azt, hogy NŐK? De mi van, ha rájönnek, hogy hazudok? Ezek mindenre képesek. Jobb a szaglásuk, mint egy franciakopónak. Ezek a kommandósok kifinomult specialisták, akiket a Führer személyesen válogatott ki egy nagyszabású karaoke parti keretében. Mutatták is a Nemzeti Televízióban a felvételt, amelyen a kevlározott SS tisz-

tek beszélnek a felvételi követelményekről, úgy, mint orvgyilkosságban jártasság vagy Lelketlenségből szerzett diploma.

A világ éberem figyel.

Az angolok hajlandóak lennének szövetkezni a franciákkal, csak, hogy ezt a túrhetetlenséget megállítsák, de most az egyszer nem tudtak kikoholni semmi vádat, így hát a náciik egyenlőre azt csinálnak az országgal, amit akarnak. Sztálin közben vödörszámra szlopálja a Sztolicsnaját vidéki dácsái egyikén, és jót röhög a markába. Ha nem lennének lezárva a határok, már rég kint lehetnék Amerikában, ahol még melegbárok is vannak. De ekkora hazafiatlanságot nem engedhetek meg magamnak.

Ördögi körbe lépünk.

Nem túl őszinte meggyőződéssel beírom, hogy hetero, de aztán még fáj egy kicsit a szívem. A „biszexuális” is jó lenne válasz, de errefelé az nem divat. Itt csak a párttitkárok járhatnak singer-klubbokba a feleségeikkel, és Berlinben is hiába nyílt meg az első meleg mozi, a másság továbbra is csak a kiváltságosok előjoga marad.

Vidéken meg csak a biztonságos bigottság burjánzik. Még a karlendítést se szokták meg.

Ránézek a faliorára a kandalló felett és megállapítom, hogy másfél hete nem voltam senkivel. A tesztkérdések már nyálcsorgatva várják, hogy kezdhessenek, de végül nem száznak rájuk negyed óránál többet. A történelmi, kémiai és irodalmi keresztkérdések pasztellvázlatként ragyognak túl a szememen.

Jobb lesz, hogy ha továbblépek.

A lap aljára odafirkantom a nevem a dátum mellé (1940-08-11), és felállok.

Átmegyek a nappaliba, ahol apám épp az atombombát mutogatja, de a tiszteknek nem nagyon esik le. Anyám, lakozott üvegviasz arcával mindent megtesz, hogy a kobra-kommandósok előtt szerethetőnek tűnjön. Holnap reggel, amikor bemegy dolgozni az óvszergyárba lehet, hogy telibe köpi a vezér képét az öltözőben, ahol Nagy Testvér mindent lát, de most még szelíden gyűrőgeti kamgarn-szoknyája szélét.

Átadom a tesztet az egyik vérkutyának, de az nem is nagyon foglalkozik vele, annyira küzd a megfejtésen. Int egyet baljával, hogy távozhatok, így hát magára hagyom a kis csapatot, és kinyitok az udvarra.

Ott aztán egy jókora fekete, háromüléses tandembicikli látványa fogad, amelynek sofőrje éppen tojásokkal tekézi a tyúkokat, és nyihog. Végignézek a pálmáson, és a kiskapun át huncut napfényt vélek felfedezni, ami jó jel.

Mesebeli boldogság hívogat.

Úgy döntök, hogy elég volt mára a megrázkódtatásokból, és amúgy is születésnapom van, úgyhogy jobb, ha átmegyek a kocsmába.

Az utcán csak a szokásos körkép: lucskos gépirónók épp az ebédjüket töltik, aztán majd visszasasszézna a hivatalba fontosnak tűnő papírokkal foglalatoskodni, és bágyadtan mosolyognak egymásra a kávészünetben is. A házfalak rojtosra vannak tapétázva propagandaplakátokkal, hogy az ablakok csak üres szigeteket képeznek közöttük. A sarki lámpaoszlopon szikrázik a délutáni melegedés, a sasok odafönt unottan köröznek és pállik a megrögzött azbezstszag.

Megérkezek a kocsmához, amit nemsokára kénytelenek lesznek bezárni, hiszen az erkölcsileg feddhetetlen emberek nem járnak kocsmába és nem is dolgoznak ott. Néhány hét és vége a szezonnak.

Odabent már nagyban megy a móka. A pult fölé kirakott, keretezett Hitler képen darts-maradványok lógnak csüggedten. Néhány helyi öreg vagány a jobb sarokban ütemre tántorog egy régi bajor rigmusra, ami errefelé szentségtörésnek számít. A másik oldalon nyugodt a kép: Müller bácsi megint idemeneült az asszony elől, és lomhán szürcsöli a Ház mestert egy cigánygyerek társaságában. Barna gerinclakk illat terjeng és a maró pipafüst is felkapaszkodik a sörcsap tetejére, amely mögött puhán lötyög a mindig kedves Johanna. Árjakék szemei buja elszántsággal lüktetnek, mert még mindig nem tudja, hogy a fiúkat szeretem.

- Boldog Szülinapot, Dijf – kedveskedik rögtön, én meg mosolygok. Miért van az, hogy a nőikkel ilyen jól megértetem magam, a férfiakkal meg csak a baj van?

- Köszike. Egy fehérjeturmixot kérek! – felelem.

- Jó választás. Máris hozom. – azzal ellendül a proteinos kannák felé, én meg látom, ahogy a hátsócombjára rakódott zsiradék megreng a lépések alatt. Hát ez a baj a nőikkel errefelé. Eldeformálódott husángmaradványokká lesznek a vidék párjától.

- Felhangosítanád a tévét? – bökök a sarokba vaslancozott képernyőre, amelyen már javában megy a ma esti akciófilm az I. Világháborúról. Micsoda mészárlás.

A zsebemből előkötrok egy kis Styvesant-ot, amit a szeretőmtől kaptam az alkalomra. Igazán bőséges adag, talán egy hétig is elég.

Sodrom a cigit, a turmixgép meg már zakatol is. A képernyő tűzéségi lövegeket köpköd, a falról lecibált decibelek a padlón landolnak. Meggyújtom a staubot és mélyet szívok a kátránypöffetegből. Közben látom, hogy a cigánygyerek megindul az öreg Müller mellől, és a pult felé tart. Csak néhány évvel lehet fiatalabb, mint én, de a szemén kettétört fájdalomak tükröződnek. Ha jól sejtem, az egész családját elvitték, ő meg elbújt. Nem idevalósi.

A pulthoz lép és szótlanul átbámul rajtam. Aztán száját alsó ívben felhúzza, mintegy nyugtázva jelenléteimet, és ez egyben valami üdvözlésfélét is jelent.

- Egy vodkát? - kérdezi egyszerre.

- ...kösz, de nem iszom alkoholt – felelem, és az izmimra bökök – Ezeknek nem tesz jót.

- Aha. Hát akkor majd én. – mondja, azzal leül a mellettem lévő székre. –Na és jó a műsor? – int a repeszgránát-hajító verseny felé.

- Mindenki remekül mulat.

- Az jó. Ebben az országban beledöglünk a mulatóságba. És a kiváltságosok röhögnek a legjobban – édesem, tölts egy lapost! – majd rám kacsint – Jó kis cica, mi?

- Megjárja.

- Hát nem tudom. Mostanában elvesztettem a rajongásomat a nagy mellek iránt, és inkább a kisebb, kerekesebb formákra bukom, akik meg épphogy nagyobbakat akarnának

maguknak. Meg most már nem bukom a fiatal csajokra – inkább az érettebbek érdekelnek.

Johanna parírozva lehelyezi elénk a turmixot és a vodkát. Az arca púderkompaktba mártva feszül az örömtől. Büszkék vagyunk rá. A televízióban közben megszakítják a műsort egy újabb tájékoztató reklám erejéig, amelyben a faji megtisztulás szükségességét és előnyeit olvassák be.

- Ez az ország virágzó fenyves erdő lesz majd nélkülünk. – folytatja újdonsült ismeretségem, és még órákig elhallgatnám bölcsességeit, de a bárpult aljából kiböffenő meztelencsigahullák egy idő után zavarni kezdenek. A fiatalok amúgy is dacosak, elégedetlenek, bágyadtak és közömbösek. Gyakran pózolnak és feltűnően viselkednek, máskor meg hallgatók. A fiúk felvágósak és hencegősek, s nagyon átlátszó az a nagyvilági magabiztosság, amit színlelnek.

- Azt hiszem, jobb, ha most már megyek – vetem fel és a következő havi zsebpénzemből fizetni kezdem a számlát.

- Na ne légy már ilyen provinciális – mondja a cigány gyerek, és rosszállóan néz rám. Ennek ellenére lelkiismeret-furdalás nélkül távozom, és kilépek az itatóból.

Az utcán azonnal arcomba csapódik egy meleg hőhullám, aztán rögtön égő akácfafüstöt érzek az orromban.

A következő percekben szemtől szembe találok magam az aljassággal.

A város távoli részéből vastag füst száll fel, vadul ropogó tűz ordításával keveredve, az utcán jajveszékélő donorok rohagnak fejvesztve. A szemben lévő optikánál az eladó hegesztőpisztollyal próbálja lezárni a boltot, a félmeztelen asz-

szisztensnő kezét maga elé téve sikítózik, hogy siessen. A fickó még talán megúszná, de a nőcske egészen biztosan nem egy értelmiségi, csak valami szokásos, jó időben, jó helyen lenni akaró típus kis, körte alakú mellekkel. Lidérces álmok lógatják lábukat a villanyoszlopon.

Hát eljött az idő – gondolom, és elindulok balra a pékség felé, hátha még nyitva van.

Megszoktam , hogy egyedül vívom a háborúimat, s lassan azt is megszokom, hogy alul maradok a végső igazságaimmal.

Kellékek

„Az olyan emberek, mint én magam, vagy, mint amilyen magából lehet egyszer, sohasem érnek el semmit. Mi túlságosan józaneszűek vagyunk, túlságosan értelmesek... Az emberek szívesen meghallgatják a filozófusokat egy kis szórakoztatás erejéig...de, hogy értelmes ember tanácsai szerint cselekedjenek – arról soha nincs szó.

Aldous Huxley_Nyár a kastélyban

Először is töltök magamnak egy Sztolicsnaját, mert tudom, hogy addig képtelen vagyok magamhoz térni, míg nem érzem az ízét a szájpaddlásomon. A telefonom ébresztőzenéje egy régi goa-trance, amit évek óta nem bírok megunni, és a készülék is azért merül le olyan gyorsan, mert minden reggel hagyom, hogy végigmenjen a dal. Miközben szól, én sugárhajtású repülőt hajtogatok a takaróból, és felreptetem az ágyból, körbe a szobába. Aztán megindulok végre a fürdő felé.

A kistükörből az öregedő, bozontos Rozsomák szemez vissza, így hát úgy döntök, mégis megfésülködöm. Több tonna fésű hever szanaszét a csempén, mégsem találok a kedven-cemet, azt a tigriscsíkozottat, amit nagyapám hozott a Titánról. De legalább az elefántcsontnyelű fogkefém megvan. A guano ízesítésű fogpaszta már marja is a szám szélét, ahogy sikálom a fogzománcablákat. A dal lassan lejár, a telefonom pedig tíz perc múlva újratekdi a nyolc perces felvételt, de ezt már nem várom meg. A WC kagylóba dobom, és inkább elmegyek felöltözni.

A gardróbban lakó kiscsajtól elkérem a hétfői ingemet, amely mályvaszínű, mint az ő szeme. Selymesen simul mellem-

re, ahogyan begombolom magamon a szekrénybe épített tükrök előtt. A lány közben még mindig a farkamat bámulja, amely pont a szeme előtt lifeg fejmagasságban. Nem tudom, elmúlt-e már tizennyolc, de biztosan látott már ilyet. A békesség kedvéért mégis rácsukom az ajtót és átlépek a fehérneműs fiókokhoz.

Miközben tovább öltözöm, kedvem támad egy kis közéletre, úgyhogy bekapcsolom a TV-t, amiben már javában süvítenek a reggeli hírek:

A kormány államosítani készül a pislogást, mint már amúgy is adóköteles tevékenységet. A vakok tüntetnek. Kínában újabb dinoszaurusz-tetemeteket halásztak ki a tengerből, pusztulásukat feltehetően ismét a globális felmelegedés okozta, de ezt minden multinacionális nagyvállalat kétségbe vonja. A múlt héten elfogott olasz maffia-vezér elleni per koronatanúit tegnap este öngyilkosságot követtek el Nápolyban. Az amerikaiak ma hajnalban ismét lerohantak egy közel-keleti országot, hogy békés szándékkal rendet teremtsenek. A kőolaj ára felfelé ingadozik, a tőzsde jól áll. A reggeli korrupciós ráta az országban még csak negyven százalékon, a gazdasági miniszter

keményvalutát böfögött, szóval
egész jó napnak nézünk elébe.

A konyhában elindítom a turmixgépet, amelyet jól telepakolok különféle dolgokkal: tesztek bele gyorsan felszívódó proteint és tiszta aminosavakat is, aztán rostot meg amfetamint, hiszen mindezek az egészséges reggeli nélkülözhetetlen kellékei. Miután felhajtom ezt a kókuszos-ananászos moslék állagú italt, a hűtőből kiviszem a felolvasztott húscsapatokat, amelyeket a legutóbbi öngyilkos merénylet helyszínén szedtem össze a házi-krokodilnak. Ahogy a nyers húsrastok önmaguk levén át az etetőtálcába fröccsennek már hallom is az állat lép-teit a folyosóról. Biztosan ma is a bejárat előtt aludt, ahogy mostanában mindig szokott. Valami hidegvérűre van rákattanva, aki a szomszédba költözött nemrég. Állítólag orvgyilkos. S lám kidugja érdes busafejét a nappali sarkán a drága, és lomhán halad felém reggelizni. Megsimogatom, és arra gondolok, hogy nem igazán vagyok én jó apja ennek a gyerekeknek. Állandóan dolgozom, vagy a saját boldogságomat helyezem előtérbe, rá meg nem marad időm. Most is csak fogom a kulcsokat és elindulok. Sajnos le kell foglalnia magát nélkülem, és meg kell tapasztalnia, hogy a szülők egyszer csak elengedik utódaik kezét és magukra hagyják őket. Az állatvilág különös csodája ez. Más emlősöknél is megfigyelhető.

A reggeli pinaszag, ami a kertvárosi utcán terjeng, már egészen poshadt jellegű, ami azt jelenti, hogy a fertőtlenítőbrigád ma elaludt. Nem vagyok meggyőződve róla, hogy a havonta fizetett roppant sterilizációs összegek megtérülnek.

A postaládából egy mumifikálódott hittérítő fejét kaparom ki, hogy elérjem a reklámújságokat. Leárazás a Heppy

Marketben: csak ma 90%-os hasnyálmirigykonzerv fél áron. Amíg a készlet tart. Fontolóra veszem az ajánlatot, aztán kidobok egy kézigránátot az útra, hogy egy taxis megálljon. De a rutinos indiai, aki a soron következőt vezeti, már nyomja is a turbó gombot, mire az autó átugrat a robbanás keltette lyuk felett, és tovább hajt. Hiába. Ezek a cseles bevándorlók már nagyon képzetek. Jobb lesz, ha gyalog megyek, de akkor lehet, hogy a főnököm megkérel, ha elkések. Elnézem a szomszéd háza elé emelt nemzeti khacska-t, és arra gondolok, hogy akkor már jobb, ha ma be se megyek.

Ezért aztán a parkban lévő játszótér felé fordulok, hátha kint hagytak néhány tinit vasárnap délutánról. Egész tisztességes a kínálat ilyenkor a parkban. Üldögélnek, füvezgetnek és kibeszélik százalmas érzelmi kitöréseik hátterét, amiről azt hiszik, bármiféle fontossággal bír. A lányok az előző esti flanelizzel a szájukban megtárgyalják a szombati diszkót, hogy ki-kivel feküdt le, és mennyit engedett, a fiúk meg tartalommentes műanyag popzenét lebegtetnek simogatós telefonjaikról, vagy ha rossz idő van, akkor ócsárolós rap-et.

A park előtti sarki presszónál különös mintázatú, felturbózott tolószékek vannak kikötve, némelyik még prüszköl is, odabentről pedig duhaj mulatozás hangzik. A „Love me tender”-t éneklik megasztárokat megszegyenítő tónusban, az épület falai remegnek a gyönyörtől. Úgy döntök, mégsem megyek be, mert akkor a sok vodkától később nem lenne kedvem ebédelni. Márpedig a kiadós ebéd az élet nélkülözhetetlen kelléke.

Tovább ropom a járdát a park oldalába húzott ABC felé, amely előtt egy nénike oxigénpalackot szlopál. Látszik rajta, hogy függő. Egy anyuka dühösen rángatja ki a boltból kislányát,

aki *Hello Sidney*-s eufória-injekcióért hisztizik. Szokásos reggeli körkép. És ez még mindig csak a külváros.

Úgy döntök, bemegyek, hogy vegyek egy kis peyotl levelet estére. Ha szerencsém van, még kapok a reggeli friss főzetből.

A boltban minden csupazöld, és alig lézeng pár jól szituált fejevadász, így gyorsan a pénztárhoz jutok. A lány, aki a digitális árlehuzóval masszírozza magát a lába közt, unottan néz fel rám. Szomorúan konstátálom, hogy néhány éve még milyen jó nő volt, most meg tessék. Az elvidékiesedés tipikus példája. A hátsócombjára meg a derekára vaskos zsírrétegek rakódtak, és már tokája is akad. Pedig hogy rá voltam izgulva. De mit csinálnak magukkal az emberek? Nem néznek tükörbe reggel? Biztos kifogott valami *original rootboyt*, aki mellett szépen megterebélyesedett.

Kezdj el futni! – gondolom, és kifizetem a két doboz lötytyöt. Az egyik sárkánygyümölcs ízű, a másik meg madártej. Úgy döntök, hogy veszek még a *Felnőtté Válás Kesenű Pirulájából* is, amely leakciózva virít a pénztárnál az óvszerek és a rágó gumik mellett. Egy pillanatig még elnézem a lány szeméit, aztán anaklitikusan a tapasztalataimra gondolok, és inkább megyek.

Az utcán közben már felvonultak a közrendfenntartó szervek. Amíg bent voltam, az első reggeli osztagok már sorfallá nyúltak szét a kerítések meg a falak mentén. Nézem, ahogy Dávid-csillag alakú vállapukon megtorpan a napfény, feszes arcuk ragyog a dicsőségtől, örömtől hámló tekintetük pedig gnómaként feszül felém. De a lelkem már rég elsikárolódott.

Elroboz a neonzöld iskolás busz is, rajta visítózó első-sökkel és a plexire passzírozott nevelőnőkkel. Végre elérem a parkot, ahol a fák azúrkéken csillognak, a játszótéren viszont egy-két maszturbáló kutyán kívül senki nincs. Ez elszomorít. Jó lett volna egy kicsit huncutkodni még délelőtt, ha már így alakult. De manapság olyan kevés az öröm az életben, mint az „r” betű nélküli hónapok.

Tovább megyek hát céltalanul a belváros felé, és hamarosan el is érem. Onnan lehet észrevenni, hogy az ember már a belvárosban jár, hogy az utcán a házak nemzeti színűre vannak mázolva: a tetők, és a házfalak egységesen pompáznak. A bent lakóknak fogalmuk sincs, hogy ketrecbe vannak zárva, hogy a rendszer kizsákmányolja, kibebelez, és feltrancsírozza őket mielőtt fölزابáltatja a Többivel. Az ember kiszolgáltatott, mert más tulajdona.

Akárhogy is, de azért akadnak itt népszerűtlen sikátorok. Eszembe is jut, hogy az egyikben régi művészfilmeket árulnak feketén, ezért arra veszem az irányt. A felettem hasító égcsík függőleges párhuzamban kísér tovább utamon.

Hamarosan a Kidobott Kellékek utcában találom magam. Mindenhol kosz és penész lapul. A falak itt rozsdabarnák és bűdösek. Halomban állnak a dolgok. Mindenféle dolog, amit az ember csak el tud képzelni.

A szemetes konténerek körüli őrző hajléktalantömeg zsvaja morajlik a fülem tövén. Egyiküknek sikerül egy kidobott, de még egészen használható pornósztrát kihalásznia, amit a többiek nem vesznek jó néven. Megindul a harc a nő kegyeiért. Épp abban a pillanatban, amikor már majdnem behánynék, kiválik közülük egy, és felém tart. Félhosszú rasztát visel, és

nagyjából velem egyidős. Úgy néz ki, mint aki nappal keményen melózik, estére meg átvedlik egy élő droglaborrá. Dolgozik, hazamegy, zenéket gyárt, mert szereti, aztán ennyi az élete. Otthon nincs kötelesség vagy felelősség, nincs család. Még mindig a szüleinél lakik. Aztán a szülei meghalnak, ő meg egyedül marad, de már majdnem ötven, mire összejön egy huszonéves lánnyal, s ha mégsem, majd arra gondol, milyen jó lenne visszamenni húsz évet ezzel a tudással.

- Minden rendben jó ember? – kérdezi, ahogy közeledik – Min fáj a feje?

- Nem tudom, csak úgy fáj. – felelem, azt se tudom miért.

- Na jöjjön csak, majd én meggyógyítom! Orvos vagyok.

- Nem hiszem, hogy tudna rajtam segíteni. Senki sem tud, évek óta. – felelem megbékélt felnőtt hangján kényszeredetten.

- Az nem lehet. Mindennek megvan az oka. És az én módszerem nagyon jó.

- Már nem hiszek semmilyen módszerben. – válaszolom és az elmúlt évek fájdalmas kezeléseire gondolok. – Jövő héten ünneplem a harmadik II. Születésnapomat.

- Higgyen nekem, nem vagyok sarlatán.

Valamiért őszintének tűnik, és ha már úgy se megyek be dolgozni, akkor miért ne? Úgy döntök, követem.

A gazdagnegyed felé invitál, ami csak két villamosmegálló lenne, ám ő ismer egy rövidebb utat a csatornákon át. Ennek ellenére valamiért még így is órákon át bolyongunk a rózsaszínre mázolt alagútrendszerben, ahol eper és málnaszag

pállik a lábunk keltette csobbanásokkal. Időnként rémült kiskacsák rebbennek odébb utunkból, s bár felettébb bosszantóak, tudjuk, hogy csak az átlagos alagútrendszerek alapvető kellei.

Végre kibukkanunk egy tágabb teremben, ahol egy kisebb patkánycsoportosulás illegális kortárs verseket írogat. A lábaik közt fémesen kongó dinitrogén-oxidos palackocskák gurguláznak. Úgy tűnik, be vannak lufizva, mert folytonosan nyihegnek, miközben csöppnyi agyukkal próbálják megfogni azt a leírhatatlan érzést. Némelyikük időnként felmond pár szót egy diktafonra, aztán tovább megy a móka.

Elnézném még őket, de a csodatevésre tudtán kívül vállalkozó vezetőm már integet a liftből.

Belépek mellé, és a titánberakatú liftkapszula hangtalanul megindul felfelé. Odabent a kalitkában puhára szelt dubtechno szól. Nagyon kellemes. Az embernek szinte kedve volna tőle egy kis amfetaminhoz. Mosolygok vezetőmre, ő meg visszamosolyog. Olyanok vagyunk most, mint két száználmasan béna szereplő egy argentin szappanoperában.

Jó tíz perc után végre megáll a lift és a védőrácsok morogva félretolódnak. Egy hatalmas előcsarnokba jutunk, melyben vaskos díszoszlopok magaslanak, és észreveszek néhány értékes római kori antikszobrot is, melyeknek már rég nyoma veszett. A szobrokon meg az oszlopokon kopasz cerkófmajmok lézengenek, néhányuk felvisít jöttömre.

A szemközt lévő bejárati ajtóhoz megyünk, keresztül a padlócsempéhez tapadt száraz banánhéjhalmokon és elhasznált óvszereken.

Az ajtó mögött egy átlagos orvosi rendelő szűk folyosója vár, a végén egy másik ajtóval, amely előtt egy szűk kis ablakból egy szőke nő kukucskál ki felénk. A folyosó oldalfalai eldobált mankókkal, megtiport szemüvegkeretektől kirobbant lencsékkel vannak kiszórva, középen meg egy szétrugdosott kezes szék haldoklik.

A szélesen mosolygó szőke asszisztens feje visszasiklik a nyíláson, és máris kattán a zár az ajtóban. Egy idős hölgy tart kifelé, bizonyára az előző beteg. A szájából egy pettyes garnélarák farka ficáncol, ám ettől eltekintve, a hölgy, mintha kicsattan a egészségtől. Vehemensen rohan el mellettünk, fütyörészni is próbál jókedvében, de az állat miatt csak pfuffogások pufognak ki a szája szélén, amely úgy hullámszik, mintha fújná a szél oldalról.

- Van, aki pont azért vesz BMW-t, mert az státuszszimbólum, én meg pont nem! Érti? – kérdezi az orvos, miközben beinvitál a rendelőjébe. Valami hasonlóan frappánszal akarok visszavágni, ezért ezt mondom:

- Több tucat éhező gyermek hal meg naponta Afrikában. Mi értelme ennek? Mi értelme az ő néhány éves életüknek, ami semmivel sem viszi előrébb a világ dolgait. S, ha létezik isten, miért pazarolja ilyen hiábavaló életekre az energiáját?

- Nekem is az a kedvenc számom- feleli, és leültet a szoba közepén lévő fotelba. Ő a széles asztalnál foglal helyet velem szemben, s valahonnan máris előugrik az asszisztensnő, fehér miniszoknyában, áttetsző harisnyatartóval. Jó alakja van, és nagyon dekoratív. A feje meg mindegy is. Régen mindig az arcot meg a melleket néztem meg először egy nőn, de ahogy

öregszem egyre inkább a lábak és a fenékek meg az alak iránt érdeklődöm.

- Cosette, drágám, majd készítsen elő egy egészen fiatal, legyen szíves! – veti oda neki az orvos, akinek igazából még a nevét sem tudom, már ha tényleg úgy hívják.

- Igen doktor úr! – csipegi a nő, és ellibeg. Három másodpercnyi libabőrös hullám lök meg.

- Nos, amint említettem, az én módszerem nagyon speciális, de ugyanolyan hatásos is. – folytatja a doktor – Csupán két lehetőség közül kell döntenie. Nézze csak: – S látom, hogy a szőke cica már jön is visszafelé, kezében egy kisebb méretű, kapálódzó garnélával, amely segélykiáltásokat próbál az ajtó felé küldeni, de senki nem hallja meg.

- Ez meg mi a p@#!%**? – kérdezem meglepetten, és tényleg:

- Ez a rákterápia. Minden betegségre hatásos. Még a rákra is. Megszünteti minden baját.

- De hát hogy működik? – kérdezem aggódva és hátrébb szorítom magam a fotelban, pedig nincs tovább.

- Csak berakjuk az állatot a szájába, az meg kikaparja a betegséget odalentről. Egyszerű. Működik, higgye el.

- Ez lenne az egyik lehetőség.

- Úgy van.

- És mi a másik?

- Ejj, maguknál fiatal, tette kész férfiaknál mindig ez van. Cosette, készítse elő a különszobát!

- Igen doktor úr! – csipegi Cosette, és ellibeg.

- Szóval? – érdeklődöm

- A másik nagyon jó módszer a betegségek kiűzésére, egy jó kiadós Lingam masszázs.

- Az meg mi?

- Azt javaslom, fizessen huszonötezer kreditet és menjen be a másik szobába. – feleli és vigyorog.

Végző soron mind csak szeretetre vágyunk. De hatalommal, sikerrel és önmegvalósítással takargatjuk. Nem tudom, mire vállalkozom, de mivel jószerivel mindig az első benyomás után döntök, végül beadom a derekam. A garnélaráknál csak jobb lehet.

- Oké! - felelem, és odanyújtom a csuklómat az asztal sarkán lévő leolvasó-konzolhoz, amely csippan egyet.

- Remek ! – örvendezik a sarlatán, és a szoba felé int. Odamegyek és belépek. Cosette, a dögös asszisztens már teljesen meztelenül rendezgeti a földön lévő tatamit, ruhái a sarokban hevernek. Becsukom magam mögött az ajtót és inentől kezdve tudom a dolgom.

Vetkőzni kezdek, mialatt nézem, hogy Cosette meggyújtja az illatgyertyákat, feltesz egy kis tradicionális indiai alapzenét, aztán int, hogy feküdjek a hátamra.

Fölém hajolva végiglocsol valami édes illatú olajjal, és elkezd kenetetni. Formás mellei hetykén lifegnek az arcom felé, a bimbója körüli foltocska egészen apróra zsugorodik. Kezével néha lenyúl, aztán egyre gyakrabban, majd pedig durva va-

rázslásba kezd. Különösebbnél különösebb fogásokat alkalmaz, de mindenhow jó. Egy ideig csak a végével játszik, aztán megint tövig markol és lassan, de keményen rándítja. A másik kezével a heréim alá nyúl, és időnként kisebb-nagyobb nyomást gyakorol. Aztán egyszer csak bent találja a mutatóujját hátulról, és máris a prosztatámat keresgéli. A másik kéz közben le nem áll. Nem bírom tovább, és telefröcskölöm az arcát.

Miután megszabadul belőlem, Cosette popsitörelőket tesz rám, és végigtörölget, aztán meg magát is. Utána azt mondja:

- Bekapcsolod a rádiót, és a dalokban félpercenként elhangzik az a szó, hogy „you”.

- Micsoda szégyen – felelem, miközben öltözni kezdek. – És onnan tudod, hogy öregszel, hogy azoknak a daloknak a szarabbnál szarabb feldolgozásait hallod, amiket tinédzserként hallgattál.

- A sok hülye meg csak ámul, hogy ez milyen jó. De az a művész, aki nem szereti a közönséget, az előbb utóbb magától is megundorodik.

- Egyszer elmehetnénk egy olyan felnőtt moziba.

- Szerintem, ha a pároddal mész ilyen helyre az azért gáz, mert kezd elpuhulni a kapcsolatotok, ha meg egyedül, az szimplán szánalmas.

- Aha – felelem, és máris érzem, hogy múlnak a fájdalmaim. Úgy tűnik, a módszer kezdi kifejteni a hatását, már

csak az a kérdés, meddig tart? Mindig fel kell tennünk a megfelelő kérdéseket. Különben meg mindenki csak vigyorog. Kisvártatva ismét az utcán találom magam és már látom is:

A dzsippekből kilógó vadászebek mindent tudóan bólogatnak az anyósülésen repdeső párjuknak. A szándékoltan lehúzott ablakból böfögnek kifele az egy kaptafára készült, semmitmondó dalok. A lányok ragyognak a csodamázban, és továbbra is sokat megtesznek azért, hogy pozícióban maradhassanak.

Olyan boldog mindenki.

A főtér felől elrobog egy átlátszó villamos, s rajta az emberek, mint ketrecbe zárt rabszolgák. Mennek a dolgukra: valamilyen ügyet elintézni valaki másnak, pénzt keresni valaki másnak, megtenni valamit valaki másnak. Magukban öngazolásként azt mondogatják, hogy megszokják, de valójában csak arról van szó, hogy az ember mindenféle szenvedést vagy igazságtalanságot egészen egyszerűen a magáénak érez.

Közben rájövök, hogy éhes vagyok.

De a szemben lévő puccos étterem előtt az elmúlt évek tehetségkutatóiból kiesett énekes/sztár-jelöltek tüntetnek a jogaikért. Az élő sóba be sem jutottak pólóin most az „Ez volt az életem” és „A zene a mindenem” feliratok olvadoznak. A résztvevők egy adagja a földön ülve gitározgatós kísérettel énekelgeti a Halleluját, mások hangosan fogadkoznak, hogy soha többé nem nézik meg az augusztusi csillaghullást. Már csak elvből sem. szinte mindegyik kezében egy-egy Monster energjaital világít, azt vedelhetik reggel óta.

Alig bírom átfúrni magam a bejárat felé, amelynél végül fel kell löknöm egy „Y-Faktor” pólós meleg srácokat, akiket már

rég nem érdekel a tüntetés meg a szereplés, egyszerűen csak fel akartak már csípni valakit. Márpedig az ilyesmi itt könnyen megy.

Nagy nehezen bejutok az étterembe, de ehhez le kell fizetnem a bejáratnál posztoló nagydarab kommandóست, aki a rendre vigyáz, meg, hogy az odakint sersistergő fiatalok ne jussanak be az ingyen hidegtálakhoz, melyeken az előétel merevedik.

- Na, még egy adag csürhe, akiknek esze ágába sincs dolgozni az életben! – vágja oda a tag, akit valószínűleg valamelyik zsidó vagy arab terrorszervezetből selejtezték ide biztonsági őrneк – Siker, fény, csillogás, ingyen kaja, olcsó kocsz.

- Ja - felelem és eljutok az egyetlen bokszig, ami még üres. A többi tömve van a tévéből jól ismert arcokkal: dopinghiánytól remegő kiégett sportolókkal, kokaint szippantó színészekkel, pálcikára soványodott ex-modellekkel, a szakmából rég kiöregedett pop-énekesekkel, meg műanyag médiakurvákkal. És mindenki továbbra is mosolyog.

Egy indiai rabszolga érkezik pincér gyanánt tolókocsiban, és bélszínt ajánl kecsöppel, amit el is fogadok, meg mellé egy kis vizet is étvágygerjesztőnek. Az egészséges reggeli nélkülözhetetlen kelléke. Tudom, hogy luxus - manapság, amikor az országok nem csak a kőolajért, hanem a vízért is háborúznak, de hát néha jár egy kis kényeztetés.

A tolókocsis pincér elviharzik a pult felé, ahol a hazai filmgyártás mindenható istene pózol egy magas, bögyös fekéttel. A nőn a másodlagos nemi jellegek mind műanyagnak látszanak. A hazai filmkészítésre szánt pénzeket a kezében

tartó mogul szakálláról ősz szálak hullanak a márványpadlóra. Ekkor veszem észre, hogy ezek nem is a valódi hírességek, hanem csak a kaszkadőrök, dublórok.

A hasonmások nagyon élethűek, lám engem is majdnem sikerült becsapniuk. Amikor a pincér, akinek „Hello, a nevem: Jamal” kitűző fénylik az ingén, megérkezik a rendeléssel, újabb meglepetés ér. Az étterem végében lévő asztaloknál a főnökeimet veszem észre, és nem tudom eldönteni, vajon ők is önmaguk hasonmásai-e. Jó lenne azt hinni, de nem egyértelmű.

Elnézem őket, ahogy dölyfösen, úri módra pöffeszkednek sült-malac tornyaik felett, villájukra szúrt oldalasokkal hadonászva. Undorodom tőlük. Emberek, akik megöregedtek és már jóformán csak a munkájuknak élnek. Hogy érezzék, érnek még valamit. Elhízott, pirosposzgásan jóllakott végtermékek kiváló öltönyökben, felső szintű fizetéssel, hét számjegyű jövedelemmel, amiért asztalok mögött ülnek, használják a céges autót és a tabletet, és tárgyalgatnak mindenféléről. Szemükben mindenki csak százalékos ember. Mindenki más magukat is beleértve csak egy számjegy. Ki mennyit ér. Ki mennyiért eladó.

Elképzelem, hogy a piac hiénái kitalálnak egy biológiai érzékelőt, amely megmutatja, hogy ki milyen összhangban van az embertársaival. Hatalmas biznisz a szerelemiparnak. Ránézel valakire és a szenzorok kidobják, hogy az illető hány százalékban egyezik meg az elvárásaiddal, milyen arányban illik hozzád. Külső, belső, anyagi háttér. Szülőkről pár benyomás, rosszul berögzült gyermekkori szokások, káros szenvedélyek. Csipő, derék, mell vagy péniszbőség. Fitnesszelőknek külön test-zsír százalékmutató. Remek üzlet.

Benyalom az egész bélszínt, aztán leöblítem még két vodkával. Fizetés gyanánt otthagytok néhány erősebb thai gombát a pincérnek, és lelépek, mielőtt az ál-főnökeim észrevesznek.

Hogy estig elússem az időt, elhatározom, hogy beülök egy művész-moziba, hátha adnak valami nemzetietlen filmet. A következő sarkon lestoppolok egy szűz tizenévest bringával, aki örömmel elvisz pár utcányit. Induláskor azt javaslom, cseréljünk helyet, és inkább ő üljön a vázon, én meg majd tekerek.

Egészen a városházáig tekerünk, én az ütemes levegővételemre figyelek, a lány meg közben halkán nyögdéssel. A kellemes kis túra után bozontosan telefonszámot cserélünk, majd elválnak útjaink.

Elkóborolok még vagy kétsikátornyit, mire a mozi utcájához érek, és útközben még egy postát is találok, ahová betérek ellenőrizni az egyenlegemet. A postán kínai szabadidőruhás embermaradványok ácsorognak, akiknek olcsó holmijaik vidékiességről árulkodnak. Nagy részük elhízott gnóm vagy egyszerű szakadék, aki a külvárosból érkezett a havi egyenlegfeltöltésre. A fatuskók unottan bámulnak az arcomba, mikor belépek. Egy bűdös néember elém tolakszik, nehogy kevesebbet várjak, mint ő eddig, így hát az utolsó vagyok.

A vérkeselyűk felbolydulnak, és centiméterről centiméterre tolják tágabbra fenségterületüket, míg el nem reppennek. Akkor aztán én következem, és a bájos szőke lánynak az üveg mögött őszinte mosolyokat dobálok. Nem nagyon értékeli, pedig jó melle van, csak hát tele van tűzdelve kokárdákkal a blúza, és ez végül elkedvetlenít. Semmi kedvem az ilyen pártkatonákhoz.

Az egyenlegem még legalább két napra elég, aminek nagyon megörülök. Olvadozva lépek ki a postáról, és elnézem ahogy a felhők alatt fetreng a város.

A mozi bejáratánál szamurájok kávéznak a kihelyezett kisasztalok hömpölygében, és ügyet sem vetnek a kéregető szumósra, aki előttük térdepel. A jelenet teljesen filmszerű, úgyhogy biztosan jó helyen vagyok. Belépek a pénztár ablakához és kérek egy jegyet az istennek öltözött pénztárostól.

Az előtérben pornómagazinokat árul egy tizenéves kislány, kisasztalán pénzes-doboz, művaginák. Ahogy elmegyek mellette a lépcsőn, látom, hogy még senki sem dobott bele pénzt a dobozába. Szégyen.

Odabent egy régi Jodorowsky filmet adnak, ami pont megfelel az elvárásaimnak. A „Szent Hegy” leradírozza a délutánomat a tágabb értelemben vett valóságról. A film közben meg sem próbálok felszedni senkit, hiszen teljesen egyedül vagyok. Zsibbadva nézem a képernyőt, a pipámmal néha hasist szívok. A műsor meglehetősen h o s s z ú r a nyúlik.

Mire kitántorgok az épületből már besötétedett. Néhány UFO szálldos az égen antigravitációs rezgéshullámmal, az emberek meg a házak oldalában dülöngélnek. Lassú, öblös okádások nesze hallatszik. Keresnem kell egy metrómegállót, mert éjjel a város nem biztonságos, tele van mutánsokkal.

A legközelebbi állomásig át kell mennem egy fertőzött zónán. Az utcákon pározó kutyák lihegése morajlik hullámok-

ban, melyet csak a szemetes-konténerek tetején párbajozó patkányok ordítása tör meg időnként. Egy ablak füstöl, a redőnyök mögül olcsó kurvák kandikálnak ki. A sarki Randi-Bár előtt hermafroditák gyülekeznek. Pépes arcukon megfeszül az élet, egymás szájából öblögetnek. Csúnyán néznek rám, ezért kivillantom a DJ jelvényem, hogy tudják, velük vagyok. Felhúzott orral méregetnek, amikor elhaladok mellettük.

A metróállomásnál lehúszom az egyenlegemről az utazást, és lemegyek a peronig. Ott épp egy meleg divatbemutató zajlik. A mozaikcsempén fényvetítés. Feketére sminkelt lágyarcú fiúk mosolyognak a fények alatt, csípőmozgásuk megszegegyenítő és egyben a fajtajelleg elengedhetetlen kelléke. De nincs időm végignézni a műsort, mert jön a vonat.

A padlizsán-lila szerelvény szuszogva áll meg a divatbemutató szivárványölelésében. Bent már megy a móka:

Ahogy becsukódnak az ajtók, kezdetét veszi a szokásos esti random parti. A járat tovább indul, és velőtrázó drum&bass zene kezd szólani. Talán a „*Spaced Invader*”. A világítás átvált színes kockákba, melyet robbanásszerű fénycsokrok kenegetnek. Az utasok tombolnak, hajuk szerte szét, kézitáskáikból minden irányba kisebb-nagyobb tárgyak repkednek: rúzs, mobil, síkosító. A sarokban egy srác kólát kezd szívni a kézfejről, szemben vele egy vörös, tépett hajú lány dzsointot teker.

Előrenézek, és látom, hogy egy félmeztelen néger fickó húzódkodik a fogódkodókon. Jól nyomja a szemét. Most, mintha megérezné, hogy figyelem, felnéz oldalt. Szemében titkos kór fájdalma tükröződik. Visszafordul és tolja tovább.

Még három megállót kell kibírnom és két drum&bass klasszikust, aztán meg is érkezem. A parti tovább zakatol, én meg fel a lépcsőn.

A parknál vagyok ismét. A lányok már kint bandáznak a játszótéren, kecses alakjuk ezüstoffényben maszatol. Tiszták és nyíltak. Makulátlanul megfelelnek a gépezet elvárásainak. Cél-fogyasztók. Kiszemelt kanjaik előttük toporzékolnak szintetikus bőrbevonatukban, száraz dohányfüst kapkodja a levegőt.

A sugárfertőtlenített famászókák oldalában egy másik csoportosulás szorgoskodik. Ezek a helyi slam poetrysek, akik neointelektüell jelmezben bóklásznak egymással a városban. Okosakat mondanak, de egyfajta prédikátor szerepben is tetszelegnek ami divatosra fazonírozza őket. A fiatalok csordákba vergődnek, hogy megvédjék magukat torz tükörképükkel szemben. Az ebből fakadó társadalmi képmutatás pumpálja mindennapjainkat, egy olyan rendszerben, ahol a törvények és a társadalmi gyakorlat nincs összhangban egymással.

A park végében egy citromszínbe váltott pom-pom lány-csapat gyakorlatozik hősiezen, egyikük épp most zuhan hátra a sötétbe. Jó ez a környék.

A presszónál a mozgássérült tolószékek helyén most wakeboard-ok vannak kitémasztva, az egyikben beletört cápa-fogak viczorognak. A rendőrhadsereg sehol. Este már nem mernek kijönni, ilyenkor a vadaké a terep.

Az utcánkon semmi mozgás. Az emberek, akik egész nap erőlködnek, hogy elfogadtassák magukat másokkal, és megfeleljenek az elvárásoknak, már nézik az aktuális tehetségkutatót vagy a vérbeáztatott esti nyomozós műsort. Ennyi elég is nekik. Némelyik azért időnként nekiáll gondolkozni, így hát történnek a dolgok, de aztán megint az a vége, hogy mi értelme az egésznek – és máris nekiállnak szórakoztatni magukat.

És én sem vagyok kivétel. Belépek a nappaliba, ahonnan látom hogy a krokodil a másik szobában nézi a „Hol vagy Scooby Doo?”-t . A konyhában lecsapolok egy egységet a napi vízadagból, és máris kapcsolódom a szerverekre.

::: napi katasztrófa hírek [*nem érdekel*], időjárás [*úgyse az lesz*], valami amerikai tini-film [*francba - ez az a kategória, amiről tudod, hogy el kellene kapcsolnod, mert gagyi, mert átlátszó, mert üres, és mert már amúgy is ezerszer láttad ezeket a sablonokat, de mégis csak nézed a tizenhat éves főszereplő kiscsajok miatt*]. Az ismétlődés állandóságának révületbe ejtő hatása. ~~~~~

Tökéletesen

fehér fogak / makulátlanul tiszta és feszes bőrtónus / igéző szempár / kisfiús mosolyok, kidolgozott férfitest / eszményi nőalak, sugárpehely könnyedségű szépség.

Rá is izgulok rendszeren, úgyhogy keverek is gyorsan egy kis beta-alanint, majd nekiállok a szokásos rituális esti maszturbálásomnak, amelyet csuklósérülésig fokozok. Ezúttal egy

csontig borotvált feketét választok a műsortárból megnövelt antioxidáns tartalommal.

Amikor másfél órával később a házipornó-videó lejár, megtisztogatom magam és felnyomok egy elalvós kúpot alváshoz. Mielőtt a citromfű, levendula, macskagyökér, orbáncfű kombója szétmázolja odabent a beleimet, még látom, hogy a monitoron peregnek a hírek a Közel-Keleti helyzetről. Az EU biztonsági tanácsa vegyi-fegyver ellenőröket küld a körzetbe, hogy megnézzék, az amerikaiak tényleg jogosan perzselnek-e odaát. Az jut eszembe, hogy vajon ki ellenőrzi a vegyi-fegyver ellenőröket?

Ránézek az órára, és látom, hogy túl későn van ahhoz, hogy végignézzem a szándékosan későre tett tényfeltáró riportot. Minél kevesebben foglalkoznak az üggyel, annál jobb.

Jobb, ha le is kapcsolom, és elmegyek aludni, mert a végén, még elhiszem, hogy bármi lehetséges.

Nyolc évvel később

„A pillanat éppúgy torzíthat, mint az emlékezet: a gondolatok gyorsak, az érzések még gyorsabbak: de azt akarom, hogy a pillanat éljen, ha tisztességtelen is...”

Ronald Sukenick: Sodrás

Nem is tudom, miért ülök itt. Alighanem kinőttem már az ilyesmiből, ugyanakkor még ennyi idősen is kapargásszák a fantáziámat az ösztönök.

Mert persze gyönyörű arca van. Próbálok benne hibákat keresni, és nem is kell sok, hogy megtaláljam, de mit számít? Rá kell ébrednem, hogy a fiatalsága elvisz vagy ötven százalékot, és ha azt vesszük, hogy a száz gyakorlatilag nem létezhet, akkor az egy egész jó arány, és valójában csak kötözködésből keresem a réseket, mintegy önigazolásul, hogy nincs is rá szükségem, mert hibás.

Pedig tényleg nincs rá szükségem. A teste az jó volna azért néhány alkalomra, vagy akár hosszabb távra is, de annyira azért nem fiatal, hogy ne lennének vele tisztában mindketten: ez úgysem működne. Más az életünk, más az időbeosztásunk, és bár sok mindenben egymásra vagyunk hangolva, kis túlzással a lányom is lehetne, szóval...

Túlságosan nagy az orra. De igen kevés embernek van szép orra, úgyhogy ez még nem lenne olyan nagy baj, habár profilból kiváltképp előnytelen, viszont, ha szemből nézem, akkor tipikus mai klóncsajszi. Jóval magasabb az átlagnál, igen egy kicsit nyúlánk, de a fene egye meg, még jól is áll neki.

Hízhatna pár kilót. Majd fog is, miután szül egy-két gyereket valakinek, akiről néhány évig azt hiszi, hogy főnyeremény, mielőtt rájön, hogy nincsenek is nyeremények. De nem, mégsem. Ő nem az a típus. Negyven évesen is viszonylag jó alakja lesz. De még nem lát át az időn. Kedvesen mosolyog, ez imponál, de tudom, hogy mindenkire kedvesen mosolyog, erre már a középiskolában szocializálja a rendszer.

Bírom a szemeit. Még abban a fázisban vannak, amikor őszintén csillognak, és nyoma sincs bennük a megtört szemrehányásnak. Ettől kissé ellágyulok és nosztalgiába esem. És persze üde, mint a harmatos rét kora nyári reggeleken. Ráadásul okos és jól tájékozott a korához képest. De akkor sincs közöm hozzá. Felette kell, hogy álljak.

Nézem, ahogy kecses mozdulattal ajkához emeli az ásványvizes poharat, és jóízűen kortyol. Sima és feszes a bőre. Sehol egy karcolás. Milyen lehet az ágyban? Taníthatnék neki néhány dolgot, aminek később más férfiak hasznát vennék.

Nem is kéne itt lennem. Zötykölődnék tovább a megszokott életritmusomban, anélkül, hogy ilyen szokatlan helyzetekben találom magam. Mikor beszélgettem utoljára tizenévesekkel, akik nem a rokonaim voltak? De az igazat megvallva, nem érzem magam öregnek mellette. Neki még csak most kezdődik, de nekem is csak most múlt el nemrég.

De miről is beszélhetnék vele? Filmekről, amiket úgy sem látott? Könyvekről, amiket úgy sem olvasott? Zenékről, amelyeket meg én nem ismerek?

Eszembe jut az a nap, amikor felfigyeltem rá a testépítők boltjában, ahol nyári gyakorlaton volt. Ott ragyogott a pult mögött. Egy könyvet tartott a kezében, amit jó jelnek vettem. Le-

szóltottam, beszélgettünk, aztán nyár végéig mindig ez ment, amikor beugrottam az aktuális HMB adagomért meg a protein-csokikért.

Kiderült, hogy egy suliba jártunk. Újabb téma a közeledéshez. És mit ad isten, az ősszel évfolyam-találkozónk volt, ahová végül én vittem el. Elmentem érte, tovább téptük a közöttünk lévő korbéli távolság kaleidoszkópmintázatú szalagocskáit, és egészen jól éreztük magunkat. Igaz, én végül egykori osztálytársaim kíséretében távoztam egy könnyed pálinkázásra, ő meg valami lovaggal cigizett a bejáratnál.

Akkor még nem tudtam, mit akarok tőle, egyszerűen csak élveztem a helyzetet. Egy pillanatra elhittem, hogy megint önmagam lehetek, és nem kell megfelelnem a mindennapok fojtogató társadalmi elvárásainak. Hogy nincsenek falak, amelyek túl a világ már nem érvényes számomra. Újra beléphettem a vágyakozás, az izgalom és a felfedezés területére, ahonnan egy ideje pedig már kitiltottak. A fiataloknak fogalmuk sincs mennyire értékes pillanatokot élnek át nap, mint nap. Jobban meg kéne becsülniük a perceiket.

De most már tudom, hogy semmit nem akarok tőle. Amikor ma váratlanul felbukkant az uszoda előterében, ahová időnként lejárók, már tudtam, hogy semmi kedvem az egészhez. Nincs már erőm végigjátszani ezt a játékot. Nem mintha az zavarna, hogy költsek rá, elvigyem helyekre, amelyek aztán közös élményhalmazzá gyúródnak össze az eltelt idő után. Nem mintha nem akarnám élvezni vele a közös pillanatokot, az őszinte jókedvet (amire tényleg égető szükségem volna) és az egymás felfedezésének örömét. Nem, ez még tetszett is volna. És élveztem volna azt is, ha mintegy félig meddig apaszerep-

ben kísérhetem el őt az élete egy szakaszán. De az a szemét idő, csakugyan a fejembe vert sok hasznos dolgot: például, hogy azonnal fel tudjam mérni döntéseim súlyát és érték arányát. Mert ez a világ többek között arra is megtanít, hogy érzéketlen fenevaddá válj, ha kell, és hideg számítással a mérlegre rakd a befektetett fáradozásaidat azzal szemben, amit jó esetben kapni vélsz. Ebben a korban a bizonytalan sohasem elég. Nincs idő hibázni.

Akkor meg csak azért erőlködjek, hogy esetleg alkalmanként lefeküdhessenek velem? Jól hangzik, de valami belső, kiábrándultságból fakadó ösztön azt súgja, hogy nem éri meg.

- Szóval tényleg otthagytad a rendőriskolát? - próbálom játszani a meglepettet, pedig nem is érdekel annyira. Már az eleve furcsa volt, hogy érettségi után elment a rendőrtisztire. Ez valahogy nem illett a képbe. Ez nemhogy kapcsolódási pont nem lehetett, de egyben egy bosszantó körülménnyé is fajult, ami most meg is könnyíthette volna a dolgomat, erre tessék: kiszállt félévkor.

- Aha, nem jöttek be a számításaim. Nem volt igazán nekem való.

- Csodálkoztam is. És most mihez kezdesz? - kérdezem, most már tényleg érdeklődve.

- Hát, úgy néz ki, hogy megyek bébiszitterkedni Ausztriába. Még nem biztos, de ha minden jól megy, akkor jövő héten már tudni fogom, hogy érdeklém-e őket? Ez egy olyan kiszervezős cég, tudod.

- Aha.

- Szóval, most németezem orrba-szájba, hogy nyárra jó legyek.

- Miért pont a nyár?
- Ilyenkor vége az iskolának, és a szülők nem tudnak mit kezdeni a gyerekekkel, tudod, reggel elmennek dolgozni...
- Ja, igen, persze. – felelem, és máris felrémlik előttem az egész élete. Hirtelen megint rám tör valamiféle megmagyarázhatatlan lassúság, ami a vesztesek biztos nyugalamához hasonlít, s ezzel meg is elégszem. Elnézem azt a bájos arcát, szeretném megsimogatni a kora délutáni napfényben, és tudom, hogy nem fogom megtenni. Ehelyett azt mondom:
 - Belelátok a jövődbe.
 - Hogymi?
 - Itt van előttem az egész. Tipikus kelet-Európai mozi.
 - Miről beszélsz?
 - Hogy mi lesz veled, mondjuk a következő nyolc évben.
 - Na, mesélj.
 - Hát jó. Nézzük csak: nyáron kiutazol bébiszitterkedni Ausztriába, ahol csuda szép az élet. Keményen kell dolgozni, de bizonyára meg is becsülik. Hamarosan barátokat szerzel, és mivel senki mást nem ismersz, eljársz velük ide-oda. Egy éven belül megismerkedsz valami síoktatóval, aki persze jóképű és magas is, nem beszélve a modoráról. Nem akarsz tőle semmit, egyszerűen csak jól érzed magad, ám egyszerre észreveszed, hogy beleszeretsz. Már három éve kint vagy, el kéne döntenie, hogy mi legyen, elvégre csak nem akard egész életedben ezt csinálni, ez csak egy kis időhúzás lett volna, erre itt ez a fazon. De amilyen mázlid van, épp akkor kéri

majd meg a kezedet, és te örömmel igent mondasz. Jönnek a mézes hetek, vagy inkább mézes évek: mindenki boldog, az élet egy karamellás popcorn. Szülsz neki egy gyereket, aztán két év múlva talán még egyet, és éled a boldog kis életed.

- Jesszus.
- És akkor fogunk találkozni teljesen véletlenül.
- Igen, és hol?
- Fent egy hüttében, a szánkópályán, ahol a barát-

nőiddel valami leánybúcsút tartatok. Folyik a grog meg az erdőmester, és a csajok locsolják magukra a rumpuncsot. Én valami üzleti úton leszek, és épp kihasználom a szabad estémet, amikor beléd botlok. Jókat dumálunk, és nagyon megörülünk egymásnak. Fetrengünk a hóban a szállásig, ahová a barátnőiddel együtt mindenkit meghívok. Valószínűleg szívunk egy kis kólát és pezsgőt locsolunk a szálloda medencéjébe, miután lefizettem a portást, hogy adja oda a kulcsokat. A menyasszonyjelölt meztelenül nyomja a jakuzziban a többiekkel, néhányan kidőlve fekszenek a napozóágyakon, fejük lelóg a földre, nyáluk kicsordul a szájuk szélén. Mobilról szól a zene, sikongatás, csobbanások. Hát valahogy így.

- És gondolod, utána a szobádban kötünk ki? – kérdezi cselesen.

- Feltétlenül.
- Hát, belőled sem lenne valami jó író. Elég uncsi ez a sztori. – mondja, és rágyújt egy cigire. nézem, ahogy a még tökéletes fogai közül lágy füst gomolyog. – És sablonos. Tipikus férfiszemlélet. Egészen valószínűtlen.

Hát, ezt meg, hol ismerted meg? – kérdezi Wera, akinek a szájából egy félig elázott kék Chesterfield lóg ki. Szemei üvegesek, és alig tud már beszélni. A legjobb barátnőm a cégnél, de az italt, azt nem bírja. azt mondja, régebben jobban ment neki. Mostanában hamar elfárad. A korára gyanakszik. Amióta betöltötte a harmincat, teljesen odavan. Alig bírtam rábeszélni erre a leánybúcsúra is. Mondtam, hogy nem gond, lehet hozni más barátnőket is, teljesen nyitott a dolog. A kis szende, most meg fél-pucéran vonaglik itt a medence végében velem együtt. Felnézek a napozóágyak irányába, és látom, hogy Dijf az uszoda üvegfalánál táncol valami régi technóra, amit rajta kívül senki sem ismer. Odakintről a hó szőnyegpuhán világít át az éjszakán befelé.

- Érettségi előtt egy testépítő boltjában dolgoztam nyári gyakorlaton...- kezdek el mesélni egy nyolc évvel ezelőtti történetet.

Döntéshozók

„Azt mondták, hogy semmi sem bűn, csak az ember néha rosszul választ. Nem tud uralkodni a késztetésein.,,

Chuck Palahniuk: Kárhozott

Péntek

Először is töltök magamnak egy Sztolicsnaját, mert tudom, hogy minden péntek reggel ezzel kell indítanom ahhoz, hogy a hétvége jól sikerüljön. Nem vagyok egy babonás típus, de ehhez az egyhez ragaszkodom, mert tényleg bevált.

Az éjjeliszekrényen hamvadt csigazselé maradványok kókadoznak, és ettől máris megjön a kedvem a felkeléshez.

Tegnap este már megborotválkoztam, úgyhogy a kistükröből végre nem az öregedő, bozontos Rozsomák szmeztet vissza. Azért kiválasztom a tigriscsíkos fésűt, amit nagyapám hozott a Titánról, és megfésülöm a nullakettesre kopírozott hajam. Befújom magam a kedvenc Clinique Happymel, és egy lépcsőfokkal előrébb vagyok.

A konyhában elindítom a turmixgépet, amelyet jól telepakolok különféle dolgokkal: teszek bele arginint, hiarulonsavat meg hisztinint. Jó ötlet volt a hangtompítós turmixgép. Így a család többi tagja nem ébred fel feleslegesen. Igaz, Wera még haza sem ért a sztriptíz-bárból, a lányoknak meg iskola, szóval találnom kell valakit, aki felébreszti őket. Felhúzó a turmixot és öltözni kezdek.

Felveszem a kobaltkék ingem, ami jól megy a mai nap hangulatához. Péntek van, és ma kivételesen nem dolgozom, hanem az esedékes év végi zárókonferenciára tartok, ahol majd órákig tapsolhatom, ahogy a feletteseim egymásnak adják át a jutalmakat. De legalább lesz szusi meg rákkoktél, azon felül egy adag feszenegés. Majd mindenki úgy tesz, mintha érdekelné az egész. És lesz néhány stréber, akit tényleg. Lemegyek a garázsba és kitolatok a feljáróig, ahonnan rálátok a szamoai szomszédokra. Most is kint napoznak a gyepen, ahogy általában szoktak. Szét-tetovált hűspárnáik petyhüdten lifegnek a napozó-ágyak rugózásában. Az egyikük előtt a kerti asztalon méretes bongok meredeznek, a járda szélén meg egy afrikai oroszlánkutyta pásztázza a terepet.

A taxisofőr láthatóan szemez velem. Ezek szerint még nem is vagyok annyira öreg. Vagy csak ezzel is beéri. A melleim már nem annyira feszesek, de legalább jó a seggem. De nem igaz, hogy nem látja a kimerültségemet. Hogy nézhetek ki egy éjszakai műszak után. Remélem, hogy Ake már nem lesz otthon, mire megérkezem, és még így is el kell vinnem a lányokat a suliba. A gyomrom még mindig émelyeg és nem ártana egy kiadós zuhany sem. A fejem majd szétduzzan, mert már megint fel volt ütve a kóla valami mosóporral. De azért menni fog az alvás, azt hiszem. Ahogy a túlradóan kedves sofőr leparkol a házunk túloldalán, látom, hogy Ake épp tolat kifele. Jesszusom, már csak ez kellett -- gondolom magamban és a táskámból magamhoz veszek néhány pirulát.

»»»»»««««« Megkérem őket, hogy nézzenek már fel egy óra múlva, és keltsék fel a lányokat. Beszállok a kocsi-ba és nyugodt szívvel tolatok kifelé, amikor észreveszem Werát, aki épp akkor ékezik egy taxival.

- Jó reggelt, drágám!

- Hogy ment a tánc?

- Jól van, ügyes vagy. Na, szóltam a szomszédoknak, hogy ébresszék fel a lányokat.

- Édes vagy. Na, én megyek. Vár az év végi teljesítmény-értékelés.

- Jó alvást.

-Hát akkor majd találkozunk.

- Puszi!

Észreveszi, hogy kiszállok, s mialatt lehúzom az egységet a sofőrnek, lassan odagurul mellém.

Újfent az állandó megsemmisülés tükröződik az arcán. És már mondja is:

- Szevasz!

- Megvagyok.

- Oké, majd összedobok valami reggelit.

- Aha.

- Neked is.

- Persze, menj csak, puszi!

A kertvárosból egyenesen a központ felé tartok a szedánommal, berakok egy Marc Romboy mixet, és próbálok nem kiakadni a forgalmon. A két sarokra lévő óvodánál teljes a káosz, mert kiszabadult néhány kiselefánt, amelyeket a közelgő hálaadási áldozatbemutatásra gyűjtöttek a lurkók a múlt héten. A reggeli futásukat intéző fitnesszférgék alig bírják kikerülgetni őket a járdán, de egyik-másik szorványos gátfutással rendezi le az ügyet. Egy szőke, hegyes mellű lány felsikolt, ahogy beletapos egy elefánttőrülékbe. Percekbe telik, mire én is átküzdöm magam a Napfény sugárút felé, ami meg le van zárva, mert épp visznek a NASA-nak valami lezuhant cuccot. Arra sem mehetek, mégiscsak kerülnöm kell. Végül a szegény-negyed szélén kell végigmasíroznom, és persze nem is úszom a lámpáknál a kéregetőket sem. Egyik-másik elviselhetően jól szituált, nem is igen erőszakoskodik, de aztán ott vannak még a buzgó vadászok meg a törzslakosok is. a legtöbbjüknek már úgyis mindegy, a többit meg a maffia dolgoztatja, úgyhogy eszem ágában sincs tovább feszíteni a túlnépesedési rátát. De persze a piros lámpa mindig zöldre vált, és élet meg megy tovább a halállal együtt.

Az utcán közben már felvonultak a közrendfenntartó szervek. Nézem, ahogy Dávid-csillag alakú válllapukon megtorpan a napfény, feszes arcuk ragyog a dicsőségtől, örömtől hámló tekintetük pedig gnómaként feszül felém. De a lelkem már rég elsikárolódott.

A délelőtti fénymozaikok porladásának zajában zuhanok át a városon, elnézem, ahogy az oxigénellátókból kilépő emberek részegen dülöngélnek egymásnak gyönyörükben.

Arra gondolok, hogy mennyire aránytalan az élet. Ezek a példányok azt hiszik, milyen boldogok, pedig az életük csak egy újabb kudarc az energiaáramlásban. A nénike a szakadt ócskapiaci ruhájában. Az a böszme fazon az olcsó kínai melegítőjében. Arcukon földszag.

Megérkezem a helyszínre, amely ezúttal az öböl egy szebbik szeletébe trancsírozott, monumentális rendezvényközpont, melynek külső jegyei a természethez való igazodás minimalista stílusban való ötvöződését viselik magukon. A parkolóban még alig akad néhány briliánsokkal kirakott riksa, hovatovább a vezetőség luxus-dzsippjeit sem észlelem sehol. Túl korán érkeztem volna? Alighanem megint figyelmetlenül olvashattam el a kör e-mailt, és nem számoltam a legalább egy órás érkezési rátával.

Innen látom, hogy a bejáratnál két, csúcskategóriás hosztesz lány mosolyog, mögöttük az üvegajtó rejtekében éles kifinomultsággal edzett pincérek várakoznak kezükben ezüstálcákon tartott welcome drinkekkel.

Utálok korán érkezni, de késni még jobban utálok, így hát ilyenkor inkább elütöm valamivel az időt. Mivel tudom, hogy a következő három-négy óra dögunalmas lesz, próbálom kicsit feldobni a hangulatom. A szivargyújtó üregébe rejtve találok még egy kis kólát, amit vélhetően a múlt héten összejött szerződés megünneplése kapcsán vehettem, és most igen jól jön.

Lehalkítom a zenét, aztán kihúzok két csíkot, de valahogy mindkettő túl vastagra sikerül, és ez kicsit meg is zavar. Talán ennek tudható be, hogy mikor végre sikerül visszatuszkolnom az egyiket a zacskójába, észre sem veszem,

hogy közben körülöttem mi történik. Hogy közben érkeznek a vendégek, és a fejlesztési igazgató épp abban a pillanatban halad el az autóm mellett, amikor felrántom a megmaradt csíkot. Ez az én szerencsém.

Ahogy felemelem a fejem, egy pillanatra találkozik a tekintetünk, és ő már megy is tovább, engem meg rögtön kiver a víz. Kezemben az összetekert papírpénzzel egyszerűen lemerevedek, és még ahhoz sincs lélekjelenlétem, hogy felemeljem a fejem, és szipogjak párat, ahogy szoktam. A keményebbre összeállt, nagyobb pordarabok ségélykérően hullanak vissza az alátétnek használt Cd tokra előttem.

Nekem annyi. Az évek alatt módszeresen felépített karrieremnek lóttak. Mehetek vissza kortársirodalmat csinálni, és éhbéren élni. Jobb, ha hétfőn rögtön azzal kezdem, hogy magam nyújtom be a felmondásomat. Elcsesztem az egészet, és most már nincs visszaút. Alig bír tudatosulni bennem a gondolat, hogy az életem egy csapásra össze fog omlani. Fel sem akarom fogni, néhány pillanatban még mindig minden rendben, nem hagyom elengedni a régi életem, ez meg sem történt. De aztán a valóság felülkerekedik, és ebből legalább tudom, hogy még normális vagyok.

Pedig senki nem vagyok.

Az emberrel gyerekkorában elhitetik, hogy lehet valaki. Belésulykolják az irányelveket és elvárásaikat, de senki nem mondja el, hogy végül ugyanolyan senki leszel, csak idő kérdése. Beleolvadsz az elvárásaikba, csalódsz az irányelveikben, és semmid nem marad, csak a saját kusza gondolataid. A szüleink kezdettől fogva átvernek minket, hogy ha

majd felnövünk, ne legyen olyan feltűnő, hogy mennyire igazságtalan az élet.

Megpróbálom összeszedni magam, amennyire tudom, és mire kiszállok a kocsiból már egy rakás vendéget látok feszengeni mindenütt. Az alkalomhoz illően ki vannak öltözve, roppan rajtuk a sterilizáltság, én meg még be sem értem, és izzadok. A kóla nem igazán alkalmas arra, hogy stresszhelyzetben megnyugodjunk, habár erősíti az éleslátást, szóval még jól is jöhet. Érzem, ahogy pupilláim szabályos körré merevednek. 100%-on vagyok, és közben rezignánsan gondolok az iménti afférra. Nem tehetek úgy, mintha mi sem történt volna, ezért az elkerülő taktikát kell választanom. Semmiképpen sem találkozhatom az igazgatóval.

Mire a bejárathoz érek, a kóla pont ütni kezd, és így már kellőképpen elszántan mérem végig a hoszteszeket, aztán belépek a filmbe.

Elveszek egy bladimérit a jóképű, frissen borotvált sráctól, és a regisztrációs pulthoz ballagok. Ott újfent selyemarcú lányok fogadnak, hangjuk bársonyos, nézésük elbűvölő. Órákig kellene gyakorolnom, hogy így tudjak mosolyogni. Nekik rutin.

A túloldalról két másik tünemény próbálja elkérni a zakómat, de intek nekik, hogy nem élek a lehetőséggel, aztán megeresztek egy laza mosolyt és belépek az éttermi részbe, mögöttem a tömeg hömpölyög befelé. Én is hömpölygök, egészen a balra lévő bárpultig a csurig rakott üresen csillogó poharakkal, melyek mögött felsejlik némi kávégőz. Az állópultokon aprósütemény és sajtróló vetélkedő zajlik, melyet a zsiráfnyakú, csúf marketingosztályos csajok

körülbezársz. A plafonról kis ketrecekbe zárt majmok lógnak, szájuk hangtompításképpen letapasztva valami szürke ragasztószalaggal.

Az informatikusok már javában élesítik a terem végében elhelyezett projektort, az üzemeltetési részleg kihalófélben lévő mártírjai pogácsás kosarakat zsákmányolnak az asztalukra.

Megkeresem a helyemet a zsúfolta rakott körasztaloknál, és leülök. Érdektelen témákról kezdek el cseverészni a mellettem ülő középvezetőkkel, akikhez én is tartozom. Untatnak, de valamivel el kell ütni az időt, hát megpróbálok úgy tenni, mintha érdekelne, és olykor valóban érdekel. Időközönként próbálok elkapni a fejlesztési igazgató tekintetét, aki az emelvény melletti első sorokban jópofizik hasonszőrű társaival, de nem néz rám, ettől meg úgy érzem magam, mintha két véglet között lebegnék. Mint a halálraítélt, aki tudja, hogy két nap múlva kivégzik.

Aztán elkezdődik a konferencia, és a műsor a szokásos menetben zajlik: először mindenki gratulál a többieknek és magának, az elmúlt évi teljesítményéért, aztán más szavakkal elmondják ugyanazt a köszönőszöveget, mint tavaly, s végül kiosztják egymásnak a díjakat. És amikor végre jöhetne a szusi, rádöbbenek, hogy nem fogom tudni végigcsinálni az állófogadást úgy, hogy ne fussak össze az igazgatóval. Pedig igencsak megéheztem, de talán mégis jobb lesz most távozni.

Mikor a konferanszié szájából elhangzik a jó étvágyat kívánás, már pattanok is fel, hogy gyorsan kislisszoljak a sáskahadként felhördülő tömeg útvesztőjén át. Kifelé menet

még felkapok egy *granny smith* almát a gyümölcsstárlól, és konstátálom, hogy legalább a kedvenc hozták.

A parkolóban már készülődnek az ebéd utáni kötelező iszapbirkózás idei meghívottjai a gyönyörű, feszes bőrű pankrátor csajok, akiken épp, hogy van valami szövetdarab derékban és mellben. Egymást kenegetik a vérvörös bemelegítő zselével, és élesen vihognak. Mögöttük a park felől kövér anyukák stírölik őket, szájukra álcázott irigység feszül. Tudják, hogy ők már soha nem fognak így kinézni, ezért inkább meg se próbálják. Önmegnyugtatóként elhitetik magukkal, hogy így is teljes értékű emberek, és hasznos részei lehetnek a társadalomnak. Jók a gyerekeknevelésben, mert már csak ez maradt nekik.

A konferenciáról egyenest a konditerem felé veszem az irányt, és kihasználom a lehetőséget, ha már úgy is hamarabb végeztem, és különben is: bármi áron el kell terelnem a figyelmemet a délelőtti afférról, különben bekattanok hétfőig. Mi a rosseb lesz, ha elvesztem ezt a jól fizető munkát, amivel eltartom a családom? Most érzem csak igazán, hogy az élet valóban egy bődületes nagy átverés. Amíg igazán felnőtt nem elszel, addig azt hiszed, hogy majd vár rád valami. Valami megfoghatatlan. A Kaland. aztán egyszer csak azt veszed észre, hogy már minden lényeges megtörtént, már minden fontosabb dolgon túl vagy, és nemsokára itt a vége. Mert onnantól kezdve, hogy társadalmi rangod lesz, a kaland egyszerre egy folyamatos mindennapi harccá válik. Egy igazságtalan háborúvá kellős közepén találod magad. Nem erről volt szó. Beléd plántálják, hogy várd, hogy felnőtt lehess, aztán kényszeredetten mosolyognak.

De többé nem várhatják el, hogy mi is mosolyogjunk. Sokan erőt gyűjtenek. Mások pénzt és hatalmat.

Én már csak pillanatokra gyűjtök. És nem mosolygok. Az életem most már csak átmeneti idő.

A Fitneszcella elnevezésű monstrum épület egy régi gyártelepből lett kialakítva a fanatikusoknak.

Ide jórészt csak igazán komoly arcok járnak. A labirintusszerű erődítményben tucatnyi funkcionális terem található kezdve a sima kondicionálástól a crossfitt részlegig. Már a pulthoz vezető folyosón hallatszik az izmok recsegése, amely egyfajta révült ütembe hullámozó nyögésekkel párosodik. A falakon testfényesített szuperhősök egy szál tangában, mély vigyorral az arcukon. Eltorzult testükkel reklámozzák a különféle bedurranás-fokozókat, tömegnövelőket és vitaminokat: ADDIG SZENVEDJ AMÍG BE NEM PISÁLSZ!!!

A pultban lévő kiszolgáló lánynak, Krejtinnek csak a körvonalai látszanak, annyira fitnessz. Minimum 200 milligramm kizárólagos kivonatot kellene felszívnom, ha el akarnék bánni vele az ágyban. De persze az ilyenek eleve szóba sem állnának velem, ha nem ide járnék.

Kérek tőle egy nitrogén oxidos arginin koktélt némi boronsavval, meg az öltözőkulcsomat.

Teljes harci díszbe vértetem magam: bemelegítő kenőcs, csuklópánt, térdvédő. Hiába. Negyvenen túl már nem olyan jól működnek a dolgok. De azért fel vagyok dobódva. Kezdődik a harc.

A kardió részlegen a „Say Hello” szól a Deep Dish-től, ami pont megfelelő lökést ad. A futópadokhoz menet szkennelem a lányok fenekét, és kiválasztok egy megfelelő

helyet. Hegyemenetbe állítom a futópadot, hogy ettől is felsőbbrendűnek érezzem magam, és nekilátok A belső készítésről a vágyakról szól minden. Így aztán szerintem az teljesen természetes, hogy mondjuk az edzőteremben megkívánsz egy húszéves kiscsajt, akinek friss, és feszes a teste, és azt érzed, hogy legszívesebben magadhoz ölelnéd, szagolnád a nyakát, kezedbe vennéd, gömbölyded kis fenekét, simogatnád íves csípőjének vonalát, és éreznéd puha melleskéinek a tiedhez való tapadását. Aztán hazamész és megöleled a kétéves fiadat, és ahogy hozzád bújjik, egyből érzed hajának és bőrének jellegzetes illatát, mert olyan mindenkinek van, és minél fiatalabb vagy, annél jobban érezni. aztán ha megöregszel, már csak poshadsz. Szóval mindkét reakció normális. Így működnek az ösztönök, a gének így vannak belénk plántálva. De a totális mentális ellenőrzés alá vont társadalmakban azt tanítják, hogy ez nem normális. hogy legyen büntudatod, mert csak az egyiket választhatod. De hogyan szabhatná meg egy eszmerendszer a természet törvényeit? Ez képmutatás.

Látom, hogy a TRX-es szobából épp most lép ki Dijf, meg a Prédikátor, akik szinte minden délutánjukat itt töltik. Ők az igazán elhivatottak. Odaintek nekik, ők visszabiccentenek, de látom, hogy megint benne vannak valami összeesküvés elmélet kitérőgondolásában, és nem érnek rá velem foglalkozni:

PRÉDIKÁTOR ...és legalább kétszáz atombombát robbantottak fel '45 és '98 között. Te hallottál erről a híradóban?
DIJF Én ugyan nem.

PRÉDIKÁTOR Na látod, hát persze, hogy nem. Ezek a Bilderbergerek nem fogják reklámozni, hogy depopulálni óhajtják a fél világot, mert sokan vagyunk. Érted, de hát annyira elkurvultunk, hogy most már az idegenek is rossz szemmel néznek ránk, mert fenyegetést jelentünk számukra.

DIJF Picsába.

PRÉDIKÁTOR Azt azért vágod, hogy van egy Rockefeller Abortusz Alapítvány., amely....

Elhalkulva haladnak tovább a tükörterem felé, ahol vi-csorogva gyülekeznek a kettlebelles bikák a barátnőikkel. Ezek a leírhatatlanul megmunkált testű csajok az igazi izmokra buknak, és mellméretük is leginkább egy 12 kg-os kettlebellhez hasonlítható. Tökéletes formában van mind, kétség sem férhet hozzá, nekem meg elszorul a szívem, hogy miért nem vagyok húsz évvel fiatalabb.

Inkább elfordítom a fejem, és tekerek végkimerülésig. A végén kérek egy izotóniás italt Kjerstintől és még dobálom a medicinlabdát vagy fél óráig. Aztán valahogy beesek az öltözőbe, ahol hamarosan kezdődik az esti műszak: ilyenkor bukkannak fel a középiskolások meg azok, akiknek rendes munkahelyük van, és legalább négyig nyomják a futószalagot, és most felszabadulva lephetik el a termeket. A gimis srácok már nyomkodják is egymásnak a szteroid injekciókat, úgyhogy jobb, ha megyek tusolni.

Szerencsére a tusoló itt már a kezdetektől fogva koe-dukált, viszont semmi esélyem arra, hogy rámásszak bárki-re is, mivel ezekhez képest egy másik kasztba tartozom,

főleg így negyven felett, szóval be kell érnem a látvánnyal. És igazuk van. Az élet belőlem már kirázta az igazi eltökéltséget, és érdekes módon a józan ítélőképességem is jócskán tompult.

Egy csokibarna angyallány borotvált punciját nézem, amikor kifelé tartok a tusolóból, aztán megpillantom megint Dijféket, akik már a kijáráshoz igyekeznek.

PRÉDIKÁTOR ...és az elektromos gravitáció mágnesességét így használják fel a közlekedésre. A gravitációs hullámok súlyvesztés okoznak, érted? Így képesek egyik pontból hirtelen a másikba jutni.

DIJF Ja. Hát nem hülyék ezek az idegenek.

PRÉDIKÁTOR A tér és az idő minden egyes pontja kölcsönhatásban van a másikkal.

DIJF Pont most olvastam nemrég, hogy a japánok is az idegen kultúrák termékei. A tudósok biztosra veszik, hogy idegen életformák oltották be az ázsiaiak nagy részét olyan hormonokkal, amelyek megváltoztatták nem csak külsejüket, hanem gondolkodásmódjukat is.

PRÉDIKÁTOR Gondolod, hogy....

A szavaknak hatósugaruk van. Erre gondolok, miközben hazafelé hajtok a szedánommal, hogy végre elszámoljak magammal. El kell majd döntenem, hogy beszámoljak-e Werának meg a lányoknak arról, hogy hétfőn valószínűleg elveszttem a munkám. Mit mondjak nekik? Hogy szükség-szerű lenne csökkenteni a költségeinket egy darabig? Hogy mostanság ne rendeljenek elefántcsont kiegészítőket, Aloe

Verás multivitamint meg piperecuccokat? Hogy ne rendeljenek minden este a Jimmy Chung-ból extra menüt? Hogy le kéne mondani a hétfőnkénti thai masszázst? Hogy a lányok hagyják ki az őszi teniszszezont?

Leállok a garázsfeljárón és látom, hogy a szamoaiak már javában ápolgatják a marihuánaültetvényüket, hiszen lassan aratás.

Felmegyek a garázs felől a lakásba, és fülelem, hogy van-e itthon valaki. Wera épp egy új műsorszámot gyakorol a nappaliban. Valami tűzdémonnak van felöltözve, vörös, rikító fehérneműt visel harisnya-tartóval és fekete szövethálóval. Melleinek körvonala felparázslík a narancssárga kandallótűz-imitátor árnyékában, szemei önkívületben izzanak. Még mindig jó az alakja két gyerek után is, ráadásul a ruha meg a sejtelmes fények rásegítenek teste apróbb hibáinak

Épp az új műsorszámomat gyakorolom, amikor Ake betoppan. Pedig azt hittem, már sikerül elkerülnöm őt, mielőtt indulok melózni, de úgy látszik, a konferencia miatt nem a szokásos időbeosztásban volt. Erre azért gondolhattam volna. De legalább az új cuccom tényleg vadító. Látom, hogy tetszik neki. A melleimet nézi, ahogy a narancssárga kandallótűz imitátor fényében felé hajlok. Tudom, hogy viszonylag még mindig jól nézek ki két gyerek után, és a megfelelő ruhaválasztás is jól jön, szóval összeteheti a két kezét, hogy engem választott. Soha többé nem lesz ilyen kaliberű nője. Nem is értem, mit láttam benne annak idején. De azok a

eltakargatására. Fene egye meg, azok a rohadt hormonok mindig teszik a dolgukat, ha kell, ha nem. Jó kis test ez. Látszik, hogy Wera ért hozzá, szövak odabent egészen biztosan meg vannak elégedve vele a főnökei. Eléri, amit akar, lecsap, mint egy vércse.

- Mi ez a cucc?

- Démonasszony?

- Jól van, ügyes vagy. Van valami kaja?

rohadt hormonok mindig teszik a dolgukat, ha kell, ha nem. Átnedvesedünk az enzimektől, aztán olyan döntéseket hozunk, amelyeket később gyakran megbánunk. Na nézd csak, már jön is, közeledik felajzva

- Démonasszony szerelés. Tetszik?

- Aha. Mihelyt egy civilizáció átvette a hatalmat egy másik felett, először démonizálta az előző isteneit. Például a zsidók a babilóniaiak Béliálját. Később meg a keresztények az addig többisten-hithez szokott pogányok áttérítéséhez hozták létre a szenteket, hogy majd legyen kihez imádkozni.

- Majd összedobok valami vacsit.

Valószínűsítem, hogy a lányok még nincsenek itthon az új iskolareform miatt, amely kötelezővé teszi az esti oktatást, így tehát nemsokára egyedül maradok. Wera majd nyilván kirak egy kiolvasztott műtészta-t a konyhaasztalra, aztán elhúz dolgozni, s mivel a lányok csak éjjél körül érnek haza, úgy döntök, szórakozom egy kicsit. Nem mintha megérdemelném a mai produkcióm láttán, de valahogyan csak le kell vezetni a feszültséget. Ráadásul a kóla meg az arginin vérbőséget okoz.

Így hát két órával és egy koktélrákos pizzával később hívom is a hosztesz szolgálatot. Hogy a lelkiismeretemen ne essen csorba, ilyenkor mindig arra gondolok, hogy a feleségednek is fizetsz annyit összességében mint egy kurvának, szóval majdnem mindegy. A házasság a nők számára a törvényesített prostitúció. Úgy teszünk, mintha nem erről szólna az egész, pedig sokszor ez a helyzet. Vedd meg a házassági gyűrűket. Vidd el nászútra. Szerezz lakást. Vásárolj babakocsit. Vegyél pelenkát, mert elfogyott. Fizesd a családi nyaralást. Kellene egy nagyobb kocsi. Be kell fizetni a menzát. Ruhák kellene. Már megint elhagyta a tolltartóját. Megjött az internet számla. Rendelnék Karácsonyra díszeket. Megyünk idén síelni? Itt áll kint a csomagküldős kézbesítő. Szóval ugyanúgy fizetsz, talán még többet is. És akkor még csak egy nőt dugsz évek óta.

A zenecsatornán egy Bono emlékkoncertet adnak, de ez nem annyira érdekes, mint a hoszteszrendelő modul.

Mialatt várom, hogy a listáról kiválasztott lány megérkezzen [egy csontig borotvált feketét kérek megnövelt antioxidáns tartalommal.] elnézegetem a hírportál műsorát:

*A kormány államosítani készül
a pislogást, mint már amúgy is adóköte-*

les tevékenységet. A vakok tüntetnek. Kínában újabb dinoszaurusz-tetemetek halásztak ki a tengerből, pusztulásukat feltehetően ismét a globális felmelegedés okozta, de ezt minden multinacionális nagyvállalat kétségbe vonja. A múlt héten elfogott olasz maffiavezér elleni per koronatanúja tegnap este öngyilkosságot követett el Nápolyban. Az amerikaiak ma hajnalban ismét lerohantak egy közel-keleti országot, hogy békés szándékkal rendet teremtsenek. A kőolaj ára felfelé ingadozik, a tőzsde jól áll. A bank-tisztviselők és az adóhatóság ellen indított korrupciós per költségeire a kormány ma megszavazta az újabb fizetésmegvonásokat, a gazdasági miniszter közben keményvalutát bőfögött. Szóval egész jó napot zártunk.

Hallom, hogy csengetnek, úgyhogy lekapcsolom a sok zagyvaságot, amivel állandóan butítanak minket, és megyek ajtót nyitni.

A lány, aki az ajtóban áll, több mint bájos, és nem lehet több huszonöttnél, szóval pont ideális. Hosszú, fekete haját copfban hordja, és igen jó alakja van. Nagyon csinos és kedvesen mosolyog. Annyira jó érzés ránézni, hogy csak na. Azt hiszem, ez már A+ kategória, de nem az a túlzottan erős karakter, akihez hozzá sem mernél szólani.

Beinvítalom, és utána még sokáig csináljuk azt, mielőtt végleg befáradok és elalszom az ölében.

Szombat

Reggel csodásan ébredek. A nappaliba kitántorogva elnézem, ahogy Silje, a nagyobbik lányom szedegeti az eldobált óvszermaradványokat a padlócsempéről, aztán nekiáll reggelit készíteni.

Összeszedem magam én is, mert tudom, hogy Wera is fel fog bukkanni hamarosan, és akkor valamit ki kell találni a hétvégére. Egyenlőre nincs merszem megmondani az igazat, különben is kiröhögnének.

- A húgod még alszik? – kérdezem Siljétől, miközben elém rakja a mákos-rántottát.

- Nem, azt hiszem korán elutazott. – feleli egykedvűen Silje, és rá kell ébrednem, hogy bizony jól megnőtt az elmúlt években.

- Hova ment? – érdeklődöm, és elkezdek mártogatni.

- Azt mondta, úgy érzi, hogy már nincs helye ebben a világban. Megcsömörlött az egészsől.

- Hogyhogy?

- Ugyan, apa, nézz csak körbe: a világ szétrohad, mi meg úgy teszünk, mintha nem tehetnénk semmit. Szegénység, éhezés, korrupció. A gazdagok még gazdagabbak lesznek, a rabláncunkat csörgető kormányok meg csak dagadnak tovább. A gyógyszeripar meg a fegyvergyártás megmérgezi a béke lehetőségét. Túlnépesedés van és munkanélküliség. Kí-

nában naponta ötvenezer gyerek születik. Mindenki egyre gonoszabbá és önzőbbé válik. Az internet antiszociálissá teszi a fiatalokat, érted? Az értékek meg az erkölcs már teljesen mást jelent az ezredforduló óta. Aztán kapott néhány rossz jegyet Kizsigterelésből, és azt hiszem az első szerelem is taccsra ment. Szóval mégis mit tehetett volna? Elment Nepálba, ott majd felmászik valami hegyre, hogy megtalálja a lelki békéjét.

- Aha. Na, és mit csináljunk ma?

- Nem is tudom. Gondolom, anya alszik majd vagy délutánig, amikor hazaér, szóval...

- Menjünk ki a vidámparkba? Állítólag jövő héten végleg lebontják, mert valami football stadiont építenek a helyére

- Utálom a focit.

- Hát akkor fussunk neki még utoljára. – fejezem be a reggelit, és elviharzik fogat mosni. Silje ezalatt összekészíti a maroklőfegyvereket a kistáskába meg egy kicsit kisminkeli magát, hiszen már tizenhét éves. Mialatt elnézem, ahogyan a tükör előtt készülődik, [oldalra igazítja selymes, barna haját, a szájával csücsörít, kezeivel helyre billenti körömnyei mellecskéit] elszívok egy narancssárga Styvesant-t, és már indulhatunk is.

Az utca néptelen. Bizonyára minden valamire való ember a házi nyaralójába húzott még tegnap este, a többiek meg végzik a szokásos dolgukat: lopnak, csalnak, hazudnak és megfélemlítenek. Átgázolnak a gyengébbeken és elmarkolják előlük a nagy pénzeket. Leölik a veszélyeztetett állatok utolsó példányait és tizenéveseket erőszakolnak meg. Hülye, szürreális novellákat írnak.

Elhaladunk a Megvagy Pláza előtt és a mozi bejáratánál látom, hogy már adják az új Jodorowsky filmet. Kedvem lenne azt választani a vidámpark helyett, de hát mégiscsak a család az első.

A Vidámpark előtt aztán minden rendeződik, hiszen nagyon vidám a hangulat. A nagycsaládosok utolsó rohamának túlélői a mihamarabb való bejutást sürgetik. A szülők heveny pankrációnbajnokságában néhányan szükségszerűen veszítenek. Az elektromos beengedő kapu vaskos boltívei alatt az esetetek halmán túl néhány nyeszlett informatikus apuka falhozcsapódásának a nyomai látszanak.

Így hát a parkolóban kénytelenek vagyunk magunkra öltetni a védőfelszerelést, s egy pillanatra talán még az is megfordul a fejünkben, hogy be sem kellene menni.

Becsatolom Silje övén a biztosítóhevedert arra az esetre, ha netán másznunk kellene, és ő is megteszi velem ugyanezt. A csomagtartóból kiszedem a sűrített gumiból készült pajzsokat és megindulok előre.

Néhány edzettebb szülő tartja a frontot elöl és szórványos tisztogatásokat végez hátrafelé. A kialakult párbajokat gyermekeik eközben unottan kamerázzák a legújabb Iphone-jukkal. Az alighanem You Tube gyanús mozzanatok közepette átvágom magam a pénztárig, miközben Silje hátulról fedez.

A pénztárosnő nagyon lestrapált állapotban van már, hovatovább nagyon rémesen fest. Az igazat megvallva eleve nem kedvelem az ilyen magas homlokú típust, mint ez. Hókrisztályos bőre és fekete dauerolt hajtincsei pedig még inkább visszataszítóvá teszik, pedig első ránézésre jó alakja lehet – habár,

mivel ül, ez nem látszik, inkább csak egyfajta megézés. De azért persze veszünk tőle egy páros belépőt.

A fémdetektoroknál aztán kicsit elidőzünk, én pedig elszívok egy újabb Styvesant-ot, amíg a nagydarab néger kapuőr levetet minden ruhadarabot Siljéről, hogy alaposabban átvizsgálhassa.

Elnézem a lányomat, és eszembe jut, milyen gyönyörű kisbaba volt születésekor, amikor véresen-nyálkásan kihúzták az anyja leborotvált vaginájának tövéből.

Azt hiszem, igazán mindent megtettünk, hogy rendes ember váljék belőle, és kisebb hibái ellenére is (rágja a körmét és keveset maszturbál) elfogadható nevelést hordoz magával, nem úgy, mint sok kortársa, akiknek a szülei már az elején elrontják az egészséget. Az oviban például voltak olyan csoporttársai, akik még hatévesen is cumiztak, későbbi más iskolatársai pedig, (miután megnézték apuval meg anyuval az Alien Vs Predator 3-at) még nyolcévesen is ragaszkodtak az elalvós macijukhoz. A szülők azt hiszik, manapság mindent megtehetnek. Hogy ők diktálják a feltételeket. ami azt illeti, valóban több joguk van, mint valaha, de már elfelejtik azt, hogy milyen volt, amikor ők voltak ekkorák és fele annyit sem kaptak, mint amit most ők akarnak gyermekeiknek. Reggelire egy dobozos tejet meg egy kiflit kaptak, és nem kellett bonyolult kalóriaszámítást végezni, meg teljes kiőrlésű péksüteménnyel kooperálni. Ha suliban rossz fát tettél a tűzre, akkor jól hozzád vágta a krétát vagy egy kocsikulcsot, az meg aztán véletlenül sem fordulhatott elő, hogy az osztálytársak mobillal kamerázzák, ahogy a focicsapat tagjai csoportos nemi erőszakot követnek el a tanárnőn nagyszünetben.

De hát végül is csak felnőnek, te meg azon töprengsz, hogy az önmagad reprodukálásába vetett hit milyen arányban van a megélt fizikai és szellemi szenvedéssel? Arról nem is beszélve, hogy eleve mennyire feleslegesen vagyunk itt a földön. Hiszen jórészt csak ártunk a dolgok menetének. Mi vagyunk az élősködő horda, akiknek lassan ideje lenne új gazdatestet keresni, mert már önmagát zabálja.

Siljével elsétálunk az első céllövöldéig, ahol rögtön bele is rakunk néhány sorozatot a délelőttbe. A pálcikákról ismert politikusok arcképei hullanak a porba, ahol majd csak a következő nemzedékek lelnek rájuk, és újfent előveszik őket.

Ahogy haladunk tovább, látjuk, hogy a hullámvasút már megtelt a gazdasági indexmutatókkal, és esélyünk sincs feljutni még vagy három körig, úgyhogy inkább elmegyünk dodzsemezni. Ott aztán végre kiéljük magunkat rendesen, ahogy szándékosan nekiütközünk a tucatnyi elektromos masinának, amelyekben kérhető opcióként egykori tehetségkutatók győzteseinek ronthatunk neki, és élvezhetjük, ahogy az ütközésektől felsikoltva hangszálaik berepedeznek.

Ebédre behabarunk néhány adag forró kutyát szaftosan, aztán mehet tovább a móka.

A csónakázótónál folytatjuk, ahol a minap vereséget szenvedett városi vízilabda csapat játékosait edzenek. A vezetőedző sípjeleire egy sárkányhajóról ugrálnak a vízbe, miközben kezükön összehúzza masszív gumibilincs feszül. Lekötött kézzel vízbe dobni kiváló úszókat őszintén szólva olyan lehet, mint álmaid nőjével egy ágyba kerülni kiherélten. Úgy döntünk, megetetjük inkább a mesterséges tó szélén cirráló krokodilokat, aztán felülünk még néhány körhintára.

A Break-dance előtt aztán jókora sor fogad minket, mert egy középiskolás osztálykirándulás túlélői furakodnak elénk. Néhány srác persze azonnal szemet vet Siljére, én meg bosszúból a velük lévő lányok lábait szkennelem. Habár még néhány évre vannak a csúcsformától, azért a vérem kissé így is felpeszdül egy pillanatra, de aztán rögtön le is lomboz a szokásos valóságérzékelésem, hisz nagyon jól tudom mi lesz ezekből a kis ribancokból itt öt tíz év múlva.

Tényleg egyszerű képlet ez az evolúció: az marad, aki erősebb. Vagy: túlélés. Genetikailag belénk kódolva. A férfiak péniszének tövébe ültetve. A nők kis agyalapi mirigyeibe mélyen tárolva. És ez nem erköcstelenség, mert tudat alatti. Ez nem származhat másból csak az ösztönökből, e tekintetben pedig akkor mindannyian vagyunk. Tehát semmi jogunk sincs kárhozatra ítélni egyetlen kurvát sem, hisz mi is azok vagyunk.

Ezek a kispicsák is: hamarosan egyetemre kerülnek, amit majd jórészt végigfüveznek, végigketaminoznak, végigMDMÁznak, végigbasznak és legfőképpen végigisznak, aztán nagy százalékban leteszik az államvizsgáikat, és mehet a menet. Lesz néhány kapcsolatuk, aztán szakítanak, aztán megint kacérkodniuk kell, aztán felkínálják testüket, amelyeket már másnak odaadtak, és ez így megy addig, amíg biztonságban nem érzik magukat. Megfelelő egészségügyi ellátás, rendszeres jövedelem, felhalmozott anyagi javak, dombornyomott bankkártyák, státuszhoz illő járművek, lakóhely és bútorok, kutya a kertben.

Eközben a kiretusált médiakurvák azt hirdetik a tévében, hogy élhetsz tökéletes életet. Hogy lehet megfelelő állagú a hajad. Hogy a sminked ezentúl vízálló. Hogy az Aloe Vera mindent

meggyógyít. Hogy ráérsz majd szolizni meg kirándulni, ha te is ezt csinálod. Hogy azokon a napokon is megtehetsz bármit.

Az embereknek szimbólumokra van szüksége, hogy eligazodjanak. És ezeknek a kislányoknak itt tömök a fejét rossz szimbólumokkal. Nem is bírom továbbnézni, és azt javaslom Siljének, hogy menjünk be az Elvárásolt Kastélyba.

Ott aztán már a bejáratnál majdnem felnyeríték, mert a kisablaknál lizgersavba mártott bélyegeket ajándékoznak emlékül, és ha jól látom épp egy Hoffmannos sorozatot fogunk ki. Oda-bent viszont sokkal bonyolultabbá válik a helyzet, mint vártuk volna. A Forgó Hordón még simán túljutunk, és a váratlanul mezmozduló lépcsőfokokat is jól vesszük, de aztán leragadunk valami emlékszobában, ahol a kastélyról készül régi felvételek vannak kiállítva. Alig találunk ki a szobából, máris újabb akadályok várnak ránk, amelyekbe nagy lendülettel vetjük magunkat az álomvilág mezsgyéjén.

A délután vidáman telik hát, egészen addig, amíg Silje fel nem fedezi a tükörterem bejáratát, ahová persze rögtön be akar menni, hogy szembenézzünk önmagunkkal. Én viszont kezdem magam nem olyan állapotban érezni, mint aki képes ezt megtenni, mert magam sem tudom, mi lenne a helyes: elmondani mindent őszintén, vagy várni, hogy majd lesz valami, mint ahogy mások teszik. Azt hiszem nem ez a legjobb pillanat bűneim bevallására, mert bár beszédképnyserem van, meggy jól az önkifejezés. Azt sem tudom, igazán mi van. És már nem látom Siljét sem sehol.

Leülök egy bordószövetes fotelba, ami egyszer csak mozogni kezd. Elringat. Kirázza a belem. De hol van Silje? Á, abban a másik teremben álldogál, ahol kaleidoszkópból vannak

a falak. Valahogy rá kellene venni, hogy kijuttasson innen. A barlang túl mély, és kevés a fény. A denevérek bármikor lecsaphatnak.

- Apa! Megvagy? – egy árnyék vetül rám.

- Nem is tudom. Gondolom, anya alszik majd vagy délutánig, amikor hazaér, szóval....

- Szerintem már lassan esteledik.

- Kiviszél innét?

- Szomjas vagyok.

- Igyunk Valamit.

- Kárpótollak.

Séta közben a körúton, miután a kocsit valahol elhagytuk. Belemártom magam a kora esti tömegbe. Súrolom az embereket, annyira közömbös minden.

- A kritikusoknak nincs önkritikájuk, max humoruk.

– hebegem, miközben ide-oda rángatom a fejem, hogy rájöjjek, hol vagyunk. Azt hiszem ez a Megapláza. Egy hatalmas csillogó lószar. A bejáratnál lévő forgóajtó hangszórójából valami digitálhulladék szól, amit a fél világ benyelt. Van, akinek a sok is kevés, és van, akinek a kevés is elég. Neked meg csak el kell engedned a múltat, hogy új jövőd lehessen. De először is együnk valamit.

Az étkezdesoron loholunk a megváltó szénhidrát és a hidratáló víz irányába. Elmosódott neontáblákra tapad szemünk, ahogy megpróbálja sorba rendezni az elcsúszó betűket.

Egy Jimmy Chung büfében vagyunk nagyjából az 5745.-ek a sorban. A tömeg faktúráján át a kilátom a mentális züllöttséget. Amíg Silje a rendelésen morfondírozik, én a huszonéves kiscsajokat bámulom. Csodaszépek. Ragyognak. És látom,

mennyire felszínesek és képmutatóak. Beállnak a McDonald's-os sorba meg a Burger King-hez, hogy szemetet egyenek. Hiába. Már jócskán hozzá vannak szoktatva a műanyaghoz. Néhány évük van még ilyen vidáman és szépen.

Leülünk a fazonra polírozott ülésekre. A mellettünk lévő sarokban valami törökök zabálnak. Ez az a fajta, amelyik csoportokban jár. Sosincsenek egyedül, és legalább egy gyerekkorú mindig van köztük. Szürkék és borotvátalanok. Nem tudom, miért hordják folyton azokat a fekete bőrkabátjaikat, amikor így is elég ápolatlannak tűnek, az meg csak fokozza a hatást. Megtestesült sztereotípiák. Tömik a fejükbe a húsdarát, aztán elhúznak valami fontos ügyet intézni, a moslékot meg ott hagyják maguk után, mert így megy ez a balkánon. A helyi takarító-asszonyka - akinek az élete egy rakás semmisség - meg rendet rak, eltörölget. Itt született, ért hozzá. Nem tudom, az emberek, hogyan tudják elviselni az életüket. Én még a viszonylagos elégedetlenségemmel sem lehetek elégedett.

Miután kissé magunkhoz térünk, úgy határozunk, hogy beülünk valami helyre még meginni egy italt. Itt az idő, hogy végre komolyan elbeszélgessek a lányomról a jövőjéről, ami lehet, hogy hétfő reggel szertefoszlik, miután kirúgnak.

A parkolóban már tetőfokára hág az aktuális szopóverseny győzteseinek ünneplése. A lányok önfeledten ugrabugrálnak a hófehéren rikító kabrió Audik és a sötétített üveges féldzsippek arénájában. a jólfésült autó tulajdonosok elégedetten ernyednek el mögöttük és bömböltetik a tucatzenéjüket. Az összes nőnek angyalarca van és kifinomult genetikai állománnyal rendelkezik. A legtöbbjükön azonban még látszik az ízlésetelenség, amelyet néhány hónap alatt bizonyára levetkőznek

majd, ha bekerülnek a körforgásba. Aztán folyhat tovább a vádászat a még jobb helyekért.

- Most menjünk valami olyan helyre, amit én tudok!
– javaslok a lányomnak, aki nem is ellenkezik – A plázába te hoztál, de most én jövök.

- Oké. – feleli bágyadtan

- Emlékszel még arra, amikor könyveket írtam?

- Aha, persze, nem volt az olyan rég.

- Vagy tíz év eltelt. Na, akkoriban volt egy hely ahová esténként lejártam korhelykedni. Megnézzük, megvan-e még.

- Leengednek oda engem? Még tizennyolc se vagyok.

- Ááááh..- legyintek – Sokat kell még tanulnod.

Visszamegyünk a kocsihoz, amelynek oldalát közben széttagelték a helyi arcok. Remek. De legalább már képes vagyok vezetni. A hely, ahová érkezünk, a város szívében van eldugva, hogy csak az igazán arra érdemesek találhassák meg. Annak idején sokat jártam ide. Ez az előtt volt, mielőtt eladtam a lelkemet és beálltam a taposómalomba igazi pénzt keresni, hogy el tudjam tartani a családomat. Az írásból ugyanis ez már nem ment, és amúgy sem voltam elég tehetséges. Az még hagyján, hogy a klasszikus irodalom tele volt jobbnál jobb fickókkal, akik lefölözhetetlen előnnyel bírtak, de még a kortársakkal szemben is csúnyán alulmaradtam. Na, nem mintha az írás valamiféle verseny lett volna számomra, de maximalista lévén, mindig is a legjobbat akartam adni magamból. Elolvastam majd minden lényegest, amelyet az elmúlt száz évben írtak, aztán én is nekiláttam. Lejártam ide, ebbe a pincébe, ahol

mindenféle szétesett alakok jártak, írók, költők, szobrászok és festők, akik mind azt képzelték magukról, hogy övék a jövő. Még nem tudták, hogy legtöbb az igazán nagy művészt csak a haláluk után ismerik el az emberek, de végső soron nem is ez számított. Csak az alkotás.

A helyet jól elrejtették az átlag utcai sétálgatók elől. A bejárat egy falba épített elektromos szekrényhez hasonló doboz, amelyen egy beágyazott csengő a kulcs, amelyet most nosztalgikus mámmal nyomok meg.

Kisvártatva nyílik az ajtó és egy szőrös pofa bámul ránk csíkszemekkel. Ez lesz az. Nyilván nem ismer, de úgy gondolhatja, hogy ha valaki tudja a rejteket, akkor az biztosan idevaló, tehát beenged minket.

A lépcsőlejáró egy metró aluljáró jellegét kölcsönzi magának. Középen egy korlát, amelyre mozgólépcső középső konzoljának a gumicsíkját varrták, lent pedig egy újabb ajtó, amely egy metró szerelvényből lett kiszedve. Odabent szintén minden a földalattit másolja, a boxok és a pult is erre hajaz. Leülünk a négyes metró imitáló boxba és rendelünk. Én egy Stolicsnaját kérek, Siljének meg megengedek egy barna sört, mert tudom, hogy már úgy is kipróbálta.

- És mond csak, miért hagytad abba az írást? – kérdezi hirtelen, pedig egyáltalán nem akartam erről beszélni vele.

- Túl kevés voltam- felelem, miközben konstátálom, hogy itt még mindig lehet cigizni. Talán ez az utolsó ilyen hely a városban. Rágyújtok egy Styvesant-ra és megkínálom Siljét is, aki nemet mond. A hangszórókból kőhideg techno szól, ami az

újonnan jött személyzetnek tudható be. Régebben csak rockzene ment itt.

- Tudod, egy idő után már nem volt időm írni. Beálltam a céghez, hogy legyen elég pénzünk, és a kettő nem ment együtt. Ez ez pont akkor történt, amikor rájöttem, hogy soha nem lehetek elég jó ahhoz, hogy felfedezzenek. Ráadásul a fiatalok túl gyorsan felfejlődtek. Jött a slam poerty, és én már arra is képtelen voltam, hogy betanuljam a verseimet a fellépésekre. Egyszerűen nem volt hozzá kedvem, csak írni akartam, de az leginkább magamnak szólt.

- Kár, hogy abbahagytad.

- Az ilyesmit soha nem lehet abbahagyni. folyton motoszkál valami a fejemben, csak most már nem írom le. Nincs rá időm se kedvem. Pedig nem sok mindenhez értek, de az íráshoz egészen biztosan. Mégsem elég semmire.

- Ne mond ezt.

- Minden olyan bonyolult és nehéz. Minden egyes falatnyi morzsáért keményen meg kell küzdeni, az utolsó lehetedig is. Butának érzem magam és elmaradottnak. A világ elrohan mellettem, a technika felfoghatatlanul fejlődik, és az egész világ egy kirakat. Amióta az eszemet tudom, mindig is az írásba kapaszkodtam meg a zenébe, ha magam alatt voltam. Aztán huszonev után a zenével már nem bírtam tovább és megadtam magam. A zene túlburjánzott, aztán legyűrt. És az írás is megpróbált maga alá gyűrni. Mert hát kit érdekel, mit írok és kinek is írok egyáltalán? Jóformán csak magamat szórakoztatom, miközben megpróbálom nem munkának tekinteni, aztán egy pillanatban ráébredek, hogy ennek sincs semmi értel-

me. Mások jobbak, okosabbak, tanultabbak és tehetségesebbek. Én mindig csak árnyék maradok.

- Túláságosan besavanyodtál.

- Mitől legyen jókedvem? Mindenki jobb nálam. Még az edzőteremben is. Egyre csak öregszem, a testem olyan, mint egy széttaposott tejeszacskó. Te még nem érted ezt, mert túl fiatal vagy. Még abban a dobozban élsz, amikor eszedbe sem juthat az ilyesmi. Fiatal vagy, feszes és üde.

- Azt hiszed nekem nincsenek problémáim?

- Dehogyan. Csak hát mindenki a saját korszakának megfelelő gondokkal küszködik, és hidd el a te dolgaidd eltörpülnek az igazi gondok mellett. A tizenévesek még tartják magukat egy kicsit, igen. Tartanak a felnőtt világtól, és ugyanakkor fájdalmasan vágynak rá. És nem elég, hogy egész nap a tanulásra kell koncentrálniuk, meg, hogy megfeleljenek - a jópofa sors megpróbálja elterelni a figyelmüket a csinos lányokkal a testhez tapadó nadrágjaikkal, melyeken átdomborlik fehérneműjük körvonala, meg a feszülő blúzaikkal, amelyek alatt csodák rejtőznek. Aztán az ember leérettségizik vagy elvégez valami szakmát, és belelendül a nagybetűs életbe, és akkor kezdődnek a gondok. A huszonévesek, akik már egy másik dobozban élnek, azt hiszik, már nem gyerekek, mert van munkájuk és elég tapasztaltak ahhoz, hogy okoskodjanak. Nem tudják, hogy pont a csúcson vannak, ahonnan szükségszerűen alá kell hullaniuk harminc felett.

- Ez szarul hangzik.

- Ez az élet rendje, és én nehezen viselem.

- Akkor nem akarok felnőni.

- Nem téged hibáztatlak, de ez a világ gallyra ment. És az a baj, hogy néhányan, akik ugyanígy gondolják, azt mondják, hogy ha összefogunk, vissza tudjuk változtatni. De az az igazság, hogy legbelül mindannyian tudjuk, hogy már késő.

- Akkor meg mire jó az egész?

- Nem tudom. Egyszerűen csak egy genetikai mutáció foglyai vagyunk. A kibaszott majmoknak nem is kellett volna lejönniük a fáról. Nem mi éljük a saját életünket, hanem mások. Mások vágyait, elképzeléseit, akaratát váltjuk valóra, és csak azután marad időnk magunkra. A munka követelményei, a család felelőssége: a gyerekek és a partner szükségletei. Ezek határozzák meg a mindennapjainkat, amelyekben alig jut időnk arra, hogy azt csináljuk, amit tényleg szeretnénk, hogy megvalósítsuk önmagunkat.

- Elszomorítasz.

- Csak szeretném, ha felkészülnél. De igazad van. Szarjál mindenre és éld meg önmagad.

- Még nem találtam meg önmagam.

- Akkor keresd.

Ebben maradunk, miután még két ital után távozzunk a helyről. Odakint már teljesen sötét van. Az utcákat benépesítik a mutánsok és a barbárok, akik könyörtelenül játsszák a szerepeiket.

Kissé elnyákosodva érünk haza, ahol az üres lakásban csend fogad. Wera már minden bizonytal a szombat esti főműsorra készül valahol egy fülledt öltözőszoba mélyén, így hát kénytelenek vagyunk összedobni magunknak valami szánalmas vacsorát, amit utána szinkronban hányunk ki a kertben,

majd egy gyógynövényes rendbehozó patron felnyomásával öblítünk.

Mielőtt a citromfű, levendula, macskagyökér, orbáncfű kombója szétmázolja odabent a beleimet, még látom, hogy a monitoron peregnek a hírek a Közel-Keleti helyzetről. Az EU biztonsági tanácsa vegyi-fegyver ellenőröket küld a körzetbe, hogy megnézzék, az amerikaiak tényleg jogosan perzselnek-e odaát. Az jut eszembe, hogy vajon ki ellenőrzi a vegyi-fegyver ellenőröket?

Ránézek az órára, és látom, hogy túl későn van ahhoz, hogy végignézzem a szándékosan későre tett tényfeltáró riportot. Minél kevesebben foglalkoznak az üggyel, annál jobb.

Jobb, ha le is kapcsolom, és elmegyek aludni, mert a végén, még elhiszem, hogy bármi lehetséges.

Vasárnap

Későn ébredek, és a sötétítők mögül beszűrődő fény csíkjában látom, hogy Wera nincs mellettem. Ezek szerint vagy még nem ért haza, vagy pedig túl sokat szipkázott és le sem feküdt aludni, hanem készíti a reggelimet vagy meztelenül porzívózza a teraszt valami ősrégi technóra.

Magamhoz kell térnem. Bekapcsolom a monitort és látom, hogy a sportcsatornán most lett vége a pankráció világ-bajnokságnak, és kezdődik a vasárnapi tematikus boxgála. Ezúttal a Klasszikus Irodalmárok ütköznek meg a Kortárs Költőkkel. A riporter egy csoportosulás körül bukkan fel, ahol mindenki egyforma zakót visel, és komoly arcot vág.

- Amiben káromkodás van, az nem művészet!- kezdi el lázítani aztán a társait egy őszülő forma, akinek szava

mérvadónak tűnik, mert a többiek helyeslően bólogatnak és hümmögnek. Arcukra pár száz kiló könyv elolvasásának magabiztosságot nyújtó elszántsága kornyadozik, tekintetüket az idő marcangolja. A kamerás most átmegy a ring túloldalára, miközben fellök egy tolokocsi nénikét, majd megállapodik egy nagyrészt fiatalabbakból álló brigádon, akik látszólag tesznek az egészre, ám egyikük mégis nyilatkozik végül:

- Ideje lenne elismerni, hogy a drogos irodalom igenis hatással volt az emberek életére, a művészetre és a társadalomra.

Úgy is sejtem, hogy ki fog nyerni, ezért inkább kiválasztok egy régi tirolai szexfilmet, amit anno még VHS kazettákon néztünk. A borotvátlan körtemellű szőkeségek szénakazlakban és traktorbelsőkön nyomják.

Felkelek és elhúzom a függönyöket. A kertre vetülő üveglakokon át látom, hogy Silje a fészernél eteti a tigriseket. Észrevesz és integet. Egész jóba lettünk. Jó, ha az embernek vannak rokonai. Nekem például a feleségem testvérének a felesége, az apám nővére fiának a nagyobbik fiának a feleségének a húga. Így hát a feleségem nekem körberokon.

Felöltözöm és kimegyek a konyhába, de nem észlelem, hogy Wera bárhol lenne. Letekerem az ananászos fehérjeturmixot olyan 2000 mg-os Hidroxi-Metilbutiráttal keverve, aztán megnézem az üzeneteimet. Már fent is vannak a pénteki képek a konferenciáról. Ott feszítetek totál készen a sarokban, látszik rajtam, hogy kimennék rágyújtani, miközben hallgatom a tavalyi gazdasági év statisztikáit. Igen, a megtartási mutató most először 90% alá esett, és ez elbocsájtásokkal járt. el kellett bocsáj-

tanunk százharminc alkalmazottat, köztük egy területvezetőt, te jó ég, tuti, hogy ezt nem úszom meg.

Ei kell terelnem a gondolataimat a témáról. Talán elmehetnék kikapcsolni valahová. Mondjuk síelni.

Már veszem is az aláöltözős szerelésem és a szekrény tetejéről leveszem a síbakancsokat is. jó félórámba telik mire mindent összeállítok, és készen állok egy kis hegymászásra.

Hagyok egy cetlit a konyhapulton, hogy Majd jövök - aztán irány a garázs. Becuccolok a szedán hátuljába, és már indulok is.

Berakok egy régi jungle mixet, és elnézem a zombikat az utcán, ahogy küszködve igyekeznek a vasárnap reggeli misére a megnyugvást adó megbocsájtás-adagjukért. Végigmegyek a Boldogság Sugárúton kifelé a városból, ki a megyéből és meg sem állok a határig. Ott megállok ebédelni egy tavernában, amelyen a Salmonella Diner Club felirat lüktet neonzölden.

[Időnként akkora a füst a szobában, hogy nem bírok írni]

Amikor benyitok, meglepődve észlelem, hogy odabent egy súlyos hip-hop parti zajlik fékevesztetten. Elfintorgom magam. Gyűlölöm azt az érzést, hogy az emberek akkor kezdik el szeretni az általam régóta szeretett dolgokat, amikor én már kezdek kiszeregni belőlük.

Egy fából felhúzott színpadon két huszoneves idétlenkedik és megmondja a századik igazságot, miközben klónarcú fiatalok szédelegnek körülöttük. A pultnál egy barnamedve or-

denáré mód kéri az italát miközben egy refrén csujjogatása szűrődik.

[Úgy szopta a faszt, mint egy asztma pumpa, én meg sziszegtem neki le, hogy *aztakurva!*]

Minden bokszt tömve van, de az egyikben csak egy szétkészült baseball sapkás srácot látok, aki azt sem tudja, hol van. Nincs más választásom, ezért odatelepszem.

A srác még életben van, és épp egy marihuánás cigit teker - jöttömre felnéz, aztán tovább csinálja. Meg kell hagyni, jó illata van, amikor rágyújt. Azon agyalok, vajon legális-e az országban a könnyűdrog, és ha nem, akkor miért? Aztán gyorsan rájövök, hogy a képmutatás teljesen elfogadott a társadalmunkban, úgyszólván hagyom is.

Megérkezik a pincérlány, akinek a combjai úgy feszülnek a miniszoknyája alatt, hogy az esztétikai látvány felér egy hirtelen-mély behatolással. A rugalmas melleire illesztett kitűzője szerint Ermának hívják, és a rendelkezésedre áll. Erma kissé sovány, de legalább formás, dús keblei vannak, ami jól párosul a mosolyával. Ő sem jó semmi másra, csak erre a melóra, meg, hogy jól megdöngölje valaki.

Üvöltve kérek egy Bivalyburgert rostos narancssal meg egy kávét a srácnak, akiről lerí, hogy még álarcban van. Az élet rákényszerít, hogy álarccokat viselj. Ha nem teszed, nem sokra jutsz. Tovább üvöltök.

- Mi a pálya, Himalája? – próbálok asszimilálódni, de nem sok sikert aratok. A fiú bizonyára megsüketült a baszszustól vagy depis. Közben egy lábdob oldalbabasz, hogy hát-

rahőkölök. Szerencsére megjön a narancsom, így bevehetem a vitaminjaimat, és máris jobb.

Miközben várom a burgerem, elnézem a táncparketten csápoló fiatalokat, akik teljesen meg vannak elégedve magukkal, de a világgal persze nem. Na de ugyan ki tudna egy ilyen értékelhetetlen világban élni? Mondjuk, ott vannak a hangyák. De talán az állatvilágban számos más példát is találhatunk arra, hogyan tudnak összehangoltan működni élő rendszerek. Csak, mi - akik állítólag az evolúció csúcsán állunk – mi vagyunk csak képtelenek normálisan csinálni.

És akkor eljön az ember életében a pont, amikor azt gondolja, már semmit sem veszíthet. fortyog körülötte az örület, az emberek totál idioták, habzsolni akarják a hatalmat és minden, az agyalapi mirigyekből feltörő vágyukat ki akarják elégíteni. Mint, most én is, amikor kezembe veszem a tíz centi átmérőjű burgert, és beletömöm az arcomba. Ennek a szerencsétlen húsgépezetnek szüksége lesz a szénhidrátra odafönt a hegyen. A Síelés amúgy is veszélyes és kockázatos sport. Ahogy bármikor meghalhatsz autóbalesetben úgy síelés közben is.

Érzem, ahogy az energia feloldódik agyonstimulált ereimben. Fizetek nagymellű Ermának, az ágyékomban egy pillanatra meglendül az üritési vágy, aztán kisétálok. A hip-hop fenevadak még mindig vadásznak.

[Néha kihajolok a tetőablakon és felfrissítem az agyamat egy kis oxigénnel]

Innét már csak másfél óra a pályáig. Pupillám kitágul, hogy jobban lássa az út szélén leselkedő medvéket, akik ilyenkor előszeretettel stoppolnak. Szerencsére olyan gyorsan megyek, hogy nincs kedvük velem bajlódni, így egészen nyugodtan telik az utam a hegyig.

A sífelvonó parkolójában nincs nagy tömeg. Néhány fekete Subaru terepjáró meg egy tank. Ilyenkor vasárnap általában csak a japán turisták vannak kint, mivel ők igazán kiélvezik itt létük minden egyes pillanatát, s lévén elszántak és fanatikusak, egy perc nyugalmat sem hagynak maguknak. Feldagad az arcomon a büszkeség, hogy vagyok idegen földöntúli fajok végterméke.

A pénztárnál is csak a tavalyi Megacsillag győztese várja az autogramm kérőket, de azok már az ideai győztesrel iszogatnak fent valami hűttében.

A pénztáros csaj egy pondró. Látszik, hogy semmi esélye az életben, legalább is, ha nekem nem, akkor őt tényleg mit szóljon. A lustaság többféle árnyalata tükröződik rajta. Alig fér rá a forgószékére, combsonkái majdnem a padlót csapdossák. Nem bírok a kövér emberekben. Aki kövér az lusta. Aki arra lusta, hogy tegyen valamit, miközben látja, hogy hízik, az más területen is ilyen. Aki kövér, az nem mozgékony, tehát nem csinál meg dolgokat.

De a mágneskártyát azért megkapom, elég csak kedvesnek lennem vele. Nagyra és túlértékelik a normális viselkedést, mert azt hiszik, hogy még így is minden rendben, meg hát fogadjuk el magunkat úgy, ahogy vagyunk.

A felvonókabin kinyíló ajtajában látom, hogy egy huszonéves pár ölelkezik a sarokban. Annyira benne vannak a

hullámban, hogy elfelejtenek leszállni, nekem viszont felmehetnékem van.

Ahogy az első óriásfenyők tetejét elérjük, a srác elkezd keményen ujjazni a lányt, akinek a fejéből most már többet látok, és megállapítom, hogy elég szép arca van. Kínzó hiányérzetem támad, meg, hogy mennyi mindenről maradtam le szármalmasan rövid életem során, és letargiába esem. Hétfőtől munkám se lesz, pedig az legalább tartotta még valamelyest bennem a hitet, hiszen azért elég jól kerestem. Mindenem oda-veszik. Az önbecsülésemnek már régen annyi, a jövőbe vetett hittem évek óta nem talál vissza a szívemhez, az akaratom pedig elérte a csúcspontját. A becsületesnek mondjuk még van esélye, de mire megyek vele?

Lassul a felvonólift, alulról valami beakad a szerkezetbe, a lány pedig spermával átitatott papír-zsebkendőket dob a padlóra, hogy el ne csússzunk. Az legalább ragad.

Kilépek a hóba, és rámríkol a vakító hó.

Felcsatolom a léceket és elindulok a piros pályán lefelé. Útközben kielőzők egy tucat gazdag sznobot, akik csak megjátszásból járnak síelni. Valószínűleg az ő dzsippjeiket láttam a parkolóban. Olyan az életük, mint egy gyorskarikatúra. Nagy részüknek szegényes a gondolkodása, jellemükből pedig hiányzik a mélység és az őszinteség. Tanultságuk egyszerű máz. Azt a látszatot keltik, hogy az elsők közé tartoznak, de ösztöneik nem a valóságba, hanem a konvenciókba kapaszkodnak. Tulajdonképpen semmit sem szeretnek igazán, fényűzésük csak hiúságuk legyeztetésére szolgál.

Egész délután siklok, mint valami megszállott. Szándékosan fárasztom magam, hogy ne csak lelkiileg, hanem testileg

is egy hulladék legyen belőlem a nap végére. Kora estére aztán majdnem kiürül a pálya, már csak néhány snowboardos arcszkodik a középső nagydombnál. Az ég savaseső-szürkében pompázik, így hát elhatározom, hogy iszok valamit.

A szabályzattal ellentétesen átsiklok a szánkópályára, mert ott vannak a jobb hűtték. Egy faháznál állapodok meg, amely lehetne akár Jancsi és Juliska gonosz boszorkányának is a téli verziója.

A csöppnyi keresztablakokon párafoltok veszekednek a jobb helyekért, odabentről absztrakt jazzvonulatok lüktetnek.

Amikor belépek, egészen forró levegő áramlik felém, ami nem csak a kályhának, hanem az odabent párolgó alkoholgőznek is köszönhető. A kis faasztalokkal bélelt viskóban oltári a hangulat. A bal oldalon egy csapat kipirosodott csajrakás sikongat, kezükben átlátszó itallal teli poharacskákkal, melyek tartalma kéken lángol. Velük szemben egy alkalmilag felállított rúdon egy csupasz seggű férfi sztriptíz száma közeledik a végéhez, a pasason már csak a lelógó tanga-bugyi van, amit elől magához szorít. Ánuszát a rúdhoz dörgölve kéjesen hátra vonaglik és orgazmust imitál. A lányok őrjöngnek, a csapos – aki egyben a nagybögős is – abbahagyja a zenélést, és a szájában lévő dzsointot átpasszolja a tőle balra álló szaxofonosnak. A bárpult szélén még egy Dj pult is be van kötve, amely fölé egy éjsötét raszta görnyed vérekes szemekkel.

A füstön át nincs sok választásom, mint, hogy a pulthoz menjek, és ahogy oldalra nézek a lányokra, felfedezem a feleségemet a tucatnyi ringatózó mell között. De ami még jobban meglep, az egy lány, aki mellette ül. Mintha már láttam volna valahol. De mielőtt felocsúdnék, rám néz, és felismer. Lassan

feláll a helyéről, és érzelemmentes arccal odalépdél elé. Most már tudom, ki ő. Szinte már el is felejtettem Holgát, de azonnal beugrik egy beszélgetés, amely évekkkel ezelőtt zajlott le közöttünk. Rá is kérdezek:

- Na, mi történt?

Szemében meghal egy könnycsepp, és az italozástól berozsdásodott hangon azt mondja:

- Hát jó. Nézzük csak: nyolc évvel ezelőtt kijöttem ide, ahol csuda szép az élet. Keményen kell dolgozni, de meg is becsülik. Hamarosan barátokat szereztem és megismertem a környéket. Egy év múlva összejöttem egy síoktatóval, aki persze jóképű és magas is, nem beszélve a modoráról. Nem akartam tőle semmit, egyszerűen csak jól érezni magam, de egyszerre azt vettem észre, hogy beleszerettem. Nehezen tudtam eldönteni, hogy mi legyen, elvégre nem akartam egész életemben bébiszitterkedni, ez csak egy kis időhúzás lett volna, erre itt ez a fazon. De aztán megkérte a kezem és én igent mondtam. Jöttek a mézes hetek, vagy inkább mézes évek: boldogan éltünk, és az élet olyan volt, mint egy karamellás popcorn. Szültem neki egy gyereket, aztán két év múlva még egyet, és élem a boldog kis életem.

- Jesszus.

- És most teljesen véletlenül találkozunk.

- És gondolod, hogy akkor most a szobádban kötünk ki? – kérdezi cselesen.

- Feltétlenül. Csak előbb szerzek egy szobát.

- Addig dumálhatnánk.

- Jó, keressünk egy csendes helyet. A barátnőidet közben meghívom egy körre. Melyik szerencsétlen megy férjhez?

- Az a fiatal kis szöszi középen. – int egy kékszemű szépség irányába. Közben látom, hogy a feleségem kezdi unni magát és kihúzza egy csíkot maga elé az asztalra. Na ez jó ötlet. Ne is habozzunk tovább, a síruhám rejtekezsebéből előveszem a pénteki maradékot, és felajánlom Holgával kettőnknek.

- Akkor van baj, ha már a vágyhoz sincs joga az embernek, és kiszorulva kell élnie az életből. – mondja megkeseredett mosollyal, miközben egy szívószállal felröppenti a bal sávot.

- Egyetértek! – felelem és őszintén felszívom az enyémet. Bírtam ezt a csajt annak idején, és mivel még mindig csak huszonvalamennyi lehet, most is értékelem a szépségét, két gyerek után meg pláne. Az orra még mindig túl nagy, ha profilból nézem, de az arca szépsége sem változott. A mellei viszont, mintha megnőttek volna a szüléstől, és ez rendben is van így.

Sokféle okosságot megtárgyalunk még ezek után, hiszen olyan régen nem láttuk egymást, és persze semmi érdemleges nem történt, mint az emberekkel úgy általában, de hát mindenki ezt csinálja, úgyhogy mi is. A nyelvünk közelsége megered, és sűrű vodkát kíván, amit a csapos [aki mindig életben marad] elvárható rendszerességgel a pultra is helyez. A többi lány jó része már az asztalon táncol, a legtöbbjük felkurblizza a fantáziámat, de van néhány gyenge példány is.

A hangulat annyira forró, hogy néhányan úgy döntünk, a hóban folytatjuk lefelé a szánkópályán, mert az mókás lehet.

Bukdácsolunk és fetrengünk a lejtős hóban, innen-onnan kifröccsenő pezsgőspalackok repülnek a magasba, amikor néhányan elesnek. Az út valóban vidáman telik a megvilágított gumimackókkal szegélyezett szánkópályán lefelé, egészen az első szilárd aszfaltig.

A túloldalon egy szálloda hirdeti magát All Inclusive féláron, csak menjen be valaki. A sikongató picsákkal együtt megszavazzuk ezt a lehetőséget. Lendületem néha izgágaságba csap át, ezért nem is olyan könnyű lefizetnem a riadt tekintetű portást az előtérben. [ez még él, vagy csak ki van tömve?]

Megkérdezem, hogy van-e dzsakuzzijuk, és persze, hogy szerencsénk van. Ilyenkor minden összejön. Belenézek a mellettem lihegő Holga szemébe és átítatódok meleg érzelemhullámokkal. Aztán adok egy százast a portásnak, aki ezek után úgy tesz, mint ha ott se lennénk.

A szálloda hátuljába ékelt üvegfalú uszodába jutunk, amely a hófedte fenyvesekre néz. Olyan tizenötös medence lehet, nem valami nagy szám, de azért megteszi. Régebben úsztam, leginkább versenypályán. Ebbe jobb, ha bele se megyek.

Felvállalom inkább a buliszervizes szerepét, és mindent megteszek a lányok kényelméért. A sarokban lévő kisasztalra helyezem a mobilom, és rákeresek egy valamire való techno mixre. Néhány csaj felsikít, és a medencébe veti magát ruhástól. Előkerül néhány laposüveg, a megmaradt pezsgőt pedig a menyasszonyjelölt egyik udvarhölgye az üveglakokhoz felállított dzsakuzziba önti.

Lehámozom a puffasztott sífelszerelésem, és próbálom megfejteni, hol vesztettem el magam. Hogy mikor jöttem rá,

hogy az egész csak illúzió. Hogy csak egy helyes ösvény van, de a tapasztalat ára az életed, vagy a szabadság.

És a másodpercek haladnak tovább kérlelhetetlenül. A lányok odavágnak hajnalig. Minden elfogy, ami a terembe kerül, a portás pedig kénytelen kifosztani a bárpultot. Ragacsos a jókedvem, az üvegablak előtt tolom rendíthetetlenül. A zene szaggatja a fejem. A lábam nem bír leállni. Nézem a fákat a hajnali erdőben.

Holga közben Werával beszélget a túlparton. Átázott fehérneműben vannak, és a sminkjük is kezd szétfolyni. Mások kidőlve fekszenek a napozóágyakon, fejük lelóg a földre, nyáluk kicsordul a szájuk szélén. Alig bírok rájuk nézni. Kanos lettem.

El is kapom Holga pillantását. Nem tudom, hogy mire gondol, de tudom, hogy tudja, hogy én mire gondolok.

Úgy teszek, mintha kimennék a toalettre, ahol végül ki is verem, hogy ha úgy adódik, tovább bírjam. Márpedig remélem úgy adódik.

Nem sokkal később nyílik a WC ajtaja, és belép Holga.

- Van még egy kis kólád? – érdeklődik kéjelegve, és közelebb jön. Testének és ruhájának egyedi kipárolgása megzsibbaszt a szinte már intim közelségben.

- Van, de azt a pinádra akarom kenni, és onnan felnyalni. – felelem őszintén. Egy pillanatra megmerevedik, aztán így szól:

- Oké, de akkor én is a tiedről.

- Feltétlenül. – mondom, aztán elindulunk, hogy keressünk egy szobát.

Hétfő.

Mocskos egy hétfő reggel ez. Mint majdnem mindegyik. Sikerült vagy két órát aludnom, mielőtt elhagytam a 115-ös szobát, és útnak indultam vissza az olvadozó reggelben. A szobát még az este rendeztem, Holgát meg otthagytam a kulcsokkal együtt az ágyon. Csak nem erőszakolja meg senki. Az agyam lüktet.

Bár még sötét van, a hó úgy foszforeszkál, hogy a szememben lassan egybefolyik minden. Úgy tűnik, senki nem jár ilyen korán erre, még egy nyamvadt nyulat sem tudok elütni. Most még csak a hegyek tükrözik vissza a tompa szürkületet, de mire beérek, már világos lesz. Nem akarok úgy kinézni az irodában, mint ahogy kinézek. Úgy érzem magam, mintha fejbe vertek volna egy húsklopfolóval. Ki van száradva a szám, pedig megittam az előbb vagy fél liter vizet, és bevettem az aminosav-kapszulákat is. A szemeim erősen küzdenek az összehúzódás ellen. Elnyúlós ambientet hallgatok. Mindjárt itt a határ. Közeledek a végzetem felé. Szokás mondani, hogy „nem a győzelem a fontos...”. De ez baromság. Senkit nem érdekel, hogy ott voltál, ha nem te győzöl.

Bambán tartom a tempót. Nem vagyok senki. És semminek nincs már jelentősége. És nem gyerekes konokságból, mert most vesztek – hanem mert ez a lecsupaszított igazság, amit nem akarunk tudni. Az idő meg a tömeg bekebelez minket, és egységek leszünk egy gyárban. A lányom nem is sejti, milyen szerencsés, hogy még csak most kezdődik. Holga pedig nem tudja, hogy már nemsokára vége. A gimiben az osztályfőnök mindig azt mondta: „ezek lesznek a legszebb évei-

tek”. És tényleg, alig tudtunk valamit az életről, és boldogok voltunk. Minél többet tudsz, annál kiábrándítóbb a helyzet. Próbálhatsz lázadni, de nem érdemes. A tömeg mindig győz. Az ideális az lenne, ha legalább negyven éves tudással húsz éves testben élnénk. Paradicsomi állapot. De a természet nem adta meg nekünk ezt a pályát. Valójában csak egy hibás lépcsőfokozat vagyunk.

Újra itthon. A nap lassan magához tér, én pedig a második energiatárolómat iszom. Minden más elfogyott. Van még egy kis mexikói gomba a kesztyűtartóban, de azért nem kellene teljesen hülyét vagy bohócot csinálni magamból. Simán is kemény, hogy kirúgnak. De talán most pont annyira tompa vagyok, hogy az még jól is jöhet. Nyugodtan fogom viselni a dolgot, hiszen már amúgy is tudom. Fapofával nézek majd a főnök szemébe és pakolni kezdek. Leszedem a „*A Hónap Dolgozója 2019. Május*” bekeretezett emléklapomat az irodám faláról, lementem Cd-re az ott letöltött amatőr pornókat, és feltolok egy vírust, ami legalább a fél Beszerzési Osztályt hazavágja pár napra, közben pedig azon gondolkodom, hogy ha már úgyis vissza kell mennem írni, akkor akár ezt az egész sztorit megírhathnám úgy, ahogy van. Talán megveszi valami perverz netes folyóirat. Látom a jövőt, ami üres.

Az autópályáról egyenesen a belvárosba hajtok. Arra már nincs időm, hogy hazamenjek letusolni meg átöltözni. Az irodaház alsó szintjének férfi vécéje viszont kiválóan alkalmas, hogy pár perc alatt rendbe szedjem magam és még fel is érjek a lifttel. De hová sietek? Számít ez már valamit? Akár késhetek is. Hiszen mindennek megvan az oka. Eddig legalább is mindig így alakult az életem.

Az emberek néha annyira nem tudnak elszakadni a betompultságukból, a megszokott kis biztonságos kockaviláguktól, hogy képtelenek változtatni a dolgokon. Inkább tovább szenvednek, mint az ismeretlen.

Kilépek a felvonóból és az irodám felé tartok. A fejlesztési igazgatónak általában nincs dolga ezen a szinten, de most nem lepődnék meg, ha a folyosó végén rám várna.

De nem. Sehol senki. Lehet, hogy még korán van. Bizonytalanul benyitok az irodámba, de csak egy mosómedve alszik az asztalomon, akit kénytelen vagyok elzavarni.

Nem vagyok valami fitt. A bőröm, mint a hiénáké. Várom egy darabig, hátha mégis megszólal a telefon, vagy bejön a részleg asszisztense, hogy fel kell mennem - de nem. Nincs mit tenni, elkezdek dolgozni.

Kezdsnek merev pupillákkal elmajszolok egy ananászos fehérje szeletet, aztán dobok egy marék szárított lárvát a polcon lévő húsevő növénynek.

Nagy nehezen bekapcsolom a számítógépet. Amíg töltődik a rendszer, átnézem az asztali naptáramat, hogy mi várható a héten. De csak a szokásos: a nyersanyag gazdálkodás további fél százalékos szigorítása, az új partnerek lefizetése, pénteken szervezeti ülés.

Az üzenőfalamon egy pénisz alakú felkiáltójel villog. Ki a fene akar hétfő reggel chatelni?

Rákattintok és lefagy az arcom. Halvor az, a fejlesztési igazgató. Online vonalon van.

- ÜDV AKE! HOGY TELT A HÉTVÉGE? MINDEN REND-
BEN?

Na ezt most hogy érti? Válaszolnom kell, mert tudja, hogy bent vagyok. Most mit írok? Mert végül persze majd szükségszerűen vesztek - de akkor legalább felemelt fejjel távozom.

- MEGDUGTAM EGY RÉGI ISMERŐSÖMET ÉS VOLTAM A VIDÁMPARKBAN.

Némi szünet után a válasz.

- SZÉP MUNKA. TUDOD, BESZÉLNÜNK KÉNE.

És így tovább.

-TUDOM, A PÉNTEKI KONFERENCIA.

-NEM SOK MINDENRE EMLÉKSZEM. UTÁNA ELMEN-TÜNK TRYGVE LAKÁSÁRA.(TUDOD, A MARKETINGES). FEL-HÚZTUNK PÁR ÜVEG HENESSYT.

Rákontrázok.

- TRGYVE EGY IGAZI ÁTLÁTSZÓ SEGGFEJ.

-OLYKOR IGEN. DE AZ ÁRUJA KIVÁLÓ. EZT AKARTAM VELED BESZÉLNI. JÓ VOLNA, HA NEM HOZNÁL BE IDE UTCAI CUCCOT. HA KELL, INKÁBB VEGYÉL NÁLUNK.

A feltételeket a tőke diktálja, s te, miközben azt hiszed magadról, hogy független vagy, napról napra az előadás díszletévé válsz.

Ebben a pillanatban Halvor benyit az irodámba, és meginasodva folytatja:

HALVOR Érzem, ahogy az életem percről percre csak rosszabb lesz, egyre kilátástalanabb. Minden egyes pillanattal csak romlik a helyzet, és semmit sem tehetek. Az idő múlik, a lét meg rohad. Minden téren. A feleségem kiszívja a vérem, és persze már koránt sem úgy néz ki, mint amikor húsz éve megismertem. Az arca még mindig szép, de a többi...A

fiam meg a lányom folyamatosan kiborít. Folyamatosan ez történik amióta tizenöt éve megszületett az első. Semmi nem lett jobb, nem múltak el a kezdeti nehézségek, nem dehogy, csak megváltoztak. Most más szarral kell szembenéznem minden nap: a középiskolás lányomat teljesen beszívta a modern társadalom. Esélye nem volt. A kibaszott i-phone-jával fekszik és kel, aztán illegeti magát a tükör előtt. És tudod mit? Kurva jól néz ki! Igen, rohadjak meg ezt azért jól összehoztam, jó kis nő lett belőle - de persze az élet vissza-csap: most pont emiatt kell idegeskednem! Nézem az ablakból, ahogy szombat este megindulnak a barátnőivel, át a gyepen, bele az éjszakába. Azt sem tudom, mit csinál. Fűvet szív, amiért még csak meg se szólhatom, mert nagyon jól tudja, hogy olykor még én is rápippantok, pedig már a negyvenen is túl vagyok. És tuti, hogy már rég megdugta valaki.

AKE Honnan tudod?

HALVOR Mind ezt csinálják, alig, hogy megjön nekik az első. Már rég elmúltak azok az idők, amikor a lányok szégyenlős kis szende báránnyként várták, hogy a fiúk udvaroljanak nekik. Egyszer csak ráébredtek, hogy az erényesség egy nagy átverés. Hogy megfosztották őket az élvezetektől. Márpedig ők élvezni akarnak. Minél többet, annál jobb. Szar ez a világ, legalább néha baszni lehessen. Azt hiszed ezek a tinik tisztára hülyék? Persze fingjuk sincs még a lényegről, az igazi kemény szenvedésről, a masszív lelki összeroppanásokról, de ne gondold, hogy a te lányaid nem markoltak még péniszre. És soha, ismétlem, soha ne nézd le őket!

AKE Picsába!

HALVOR Az, és ez még csak nem is legrosszabb. Az van, hogy sose lesz vége. Mindig csak nehezebb, ahogy halmozódnak a problémáid, a dolgok, amelyeket meg kell oldanod. Persze, idővel majd lehet, hogy minden a helyére kerül, de mikor? Hány éves leszel majd, hatvan? Az egész életed rámeleg, hogy végre önmagad légy? Szóval ne gondold, hogy nekünk itt fent olyan könnyű. Mindenkinek megvan a maga nyűgje, és hidd el, mi is ugyanezt csináljuk, ha kivagyunk. Na!

Azzal megfordul és kivetődik a folyosóra. alig térek magamhoz. Ránézek a képernyőre, és ott virít a következő hozzászólása:

- AMÍG KÜZDESZ, ADDIG ÉRZED, HOGY ÉLSZ..UTÁNA MÁR CSAK A REFLEXEID MOZOGNAK. DE AHHOZ, HOGY VÁLÓBAN KÜZDENI TUDJ A SZÉTHULLÓ VILÁG ELLEN, KEZDÉSNEK ÖNMAGADBAN KELL RENDET TENNED.

Erre én is tudok.

-ENGEM A FÁJDALOM TETT ILYENNÉ.

De már nem válaszol.

Aludni szeretnék.

Három Ó

„Kérted volna Toulouse-Lautrecet, hogy tartsa magát távol a kuplerájoktól, Gauguint, hogy ne kapjon szifilisz, Baudelaire-t, hogy járjon haza idejében...”

Ernest Hemingway: Szigetek az áramlatban

Mint minden év decemberében, idén is elérkezett a huszonnegyedik nap, így hát kora este útnak indultam, hogy időben végezzek.

A szánt már ebéd előtt feltöltöttem, hogy nyugodtan szunyhassak még egyet a nagy munka előtt, aztán mikor felébredtem már csak adnom kellett egy kis amfetamint a rénszarvasoknak. A vérvörös polár dzsekimet magamra húzva meg kellett állapítanom, hogy jövőre újat kell vennem, mert ez még egy szezont már nem bír ki. A színes szalagokkal átkötött, miniatürizált ajándékdobozok csak úgy harsogtak a zsákban az izgalomtól, mire megindultam. Ahogy rájuk néztem, megint eszembe jutottak azok a szerencsétlen gyerekek, akikhez idén nem fogok elmenni.

Sajnos mára én maradtam a faj utolsó példánya, ezért esélyem sem volna arra, hogy mindenkihez benézzek. Amíg hajdanán több száz klón dolgozott az ügyön, minden rendesen működött. De aztán az emberek egyre kevésbé hittek bármi-ben is. A vallásosok nagy része már koránt sem volt becsapható mindenféle tudományos alapot nélkülöző mendemondákkal, a világiak már nem hittek az egyetemes időszámítás hitelessé-

gében sem, az ateisták pedig megkérdőjelezték a vallás létjogosultságát is. Így aztán a klónokra is egyre kevésbé volt szükség, s évek múltával már csak páran lézengtünk szent este az éjszakában.

Most már csak én vagyok. Az ünnep tulajdonképpen már meg sincs tartva, szinte sehol nem jegyzik a világon, csupán néhány városka maradt, ahová meg könnyűszerrel átranzportálhatom magam egyedül is. Nem sok dolgom akad. De az a néhány száz ember, aki még hisz, igenis várja az érkezésem, tehát nincs mese.

Arcomba csap a jeges holland szél, amikor Amszterdam felett leereszkedek a ködön át a kihalt Haarlemmerweg csíkján. Mit ne mondjak, kurva nagy hó van itt. Otthon persze megszokhattam, de a csatornák szaggatta várost ráadásul viharos szél dőngeti a tenger felől. A dokkoknál láttam is pár partra vetett delfint, amelyeket - nyilván valami áldozati okból - a helyiek meggyújtottak, s ahogy ott világítottak, az igen jól jött a leszálásnál.

Megállítom a szánt a cél felett, amely a vörös lámpás negyed egyik sarkára esik. Már az is csoda, hogy ebben a városban akad egyáltalán valaki, aki hisz. Nem tudom, ki lehet a fiúcska, és nem tudom, miért lakik a vörös lámpás negyedben, de nem szabad csalódnia bennem.

Leugrok a tetőre, de úgy látszik kicsit elszámoltam a magasságot, mert iszonyúan meghúzódik a jobb térdem, ami még az olimpián szakadt el egyszer. Azóta ilyen érzékeny. Szinte összerogyok a saját súlyom alatt, pedig elég jó kondiban vagyok. Otthon minden másnap edzek vagy másfél órát. Hógo-

lyóhajításban is én vagyok a legjobb évtizedek óta. De a térdem most kiszúrt velem.

Nagynehezen feltápászkodom és a kéménybe kapaszkodva kifújom magam egy kicsit. Hiába – azért én sem vagyok már fiatal. Szakállam kender. Lecsatolom a zsákot, és kiviszem belőle a megfelelő dobozt, amit zsebre vágok.

Nem valami tág ez a kémény, emlékszem tavaly is alig fértem be, pedig még soványabb voltam, mint most vagyok. Felhúzem az arcvédő maszkot meg a koromlepergető nejlönköpenyt és felmászok rá. Lentről az utcáról monoton zene basszusa hallatszik, az aszfaltról felszálló jeges pára pedig bíborban izzik. A szemben lévő házsoron egy óriási neonbanán villog, amelyre szivárványszínű félpucér nő tekeredik. Mielőtt kísértésbe esnék, inkább elkezdek leereszkedni a kéményben.

Korom sötét van és bűdös. Még a maszkon át is érzem a száraz, füstös szagokat. Alig várom, hogy leérjek, a kezem már kezd elfáradni. [pedig tegnap direkt csuklóerősítést végeztem edzésképp] Aztán végre leérek.

A kezem épp elernyedne, amikor egy farönknek csapódik. Fasznak rakják tele ilyenkor a kandallót, amikor jól tudják, hogy jövök?

Kilépek a szobába, amelyet egy szolid azúrkékben tetszelgő fa világít meg. Még jó, hogy nem volt begyújtva.

Leveszem a maszkot, mert hát így is elég kiábrándítóan festenek, ha netán valaki felébredne, és nem sikerülne eltűnnöm.

Előveszem az ajándékdobozt és nekiállok keresni valami folyadékot. Általában a konyhában intézem ezt egy kis vízzel,

de van, amikor zsenge tej meg mézeskalács van kikészítve nekem, és akkor az is megfelel.

De lám, itt nyoma sincs ilyesminek. A nappali kisasztalán ehelyett egy kézitükröt találok, rajta kihúzva két fehér csík. Mellette egy apró alumíniumcsövecske van helyezve szabályos, mér-tani pontosságú függőlegesben.

Tej helyett ez is megteszi – gondolom, és nem habozom. Mindkét orrlyukamat megtisztelem egy-egy ünnepi utcával.

Szipogva dörzsölöm az orromat miközben a konyha felé igyekszem. Egyszerű, takaros kis lakás ez. A konyha is csak egy egérlyuk, de azért víz itt is van. Megnyitom a csapot és alátartom a dobozkát, ami a nedvesség hatására rögtön duzzadni kezd. Alig bírom visszavinni a fáig, annyira gyorsan nő. Jókora darab ez, vajon mit kérhetett a fiú?

Érzem, ahogy a torkomhoz ér az orrnyálkával kevert por, és csurog lefele. Hamarosan a gyomor is megkapja, de az agy már le is vette a részét. Bizsereg a szemem. A doboz már teljesen magához tért, és én is.

Körbenézek a szobában. Most veszem észre, hogy a polcok tele vannak lemezekkel, és csak a televízió felett van két sor könyv. A fazon, aki itt lakik, bizonyára nagy gyűjtő. Ideje lenne menni, de a lemezek felcsigázzák érdeklődésemet. Odalépek és olvasgatni kezdem a lemeztörzseket. Csupa ezredfordulós klasszikus műfajonként osztályozva. Rengeteg nu jazz és breakbeat meg egy kis techno. Szép kis gyűjtemény.

Már nem tudom hány perce zsibbadok a polcok előtt, amikor egy shotgun csőre töltését hallom magam mögül. Riadtan fordulok meg és egy nagyon szép arcú nő áll mögöttem

pár lépéssel. Pézsmaszínű hálóing van rajta, mely alatt kihívóan domborodnak mellei. És a lábait is látnám, ha nem takarná el a képet az a jókora mordály, amit rám szegez.

- Hát te meg ki a franc vagy? – csattan rám ellentmondást nem tűrően.

- Csak a szokásos. – felelem pislogva – Minden évben jövök. – azzal a megnőtt ajándéokra mutatok. A nő oldalra néz, ajkai kissé szétnyílnak, miközben szemöldökét ívesen felhúzza.

- Ja, vagy úgy. – enyhül meg – Már emlékszem. Trygve emleget mindig. A hülye pöcs. Ezek szerint tényleg létezel. Mindig kiröhögöm, amikor év vége felé előáll ezzel a baromsággal. Ez az idétlen fa is az ő ötlete. Évek óta nem bírom lebeszélni róla. Tudod te, hogy ez mennyi takarítással jár?

- Igen, valószínűleg. – felelem magabiztosan – De mit számít. Ez a szeretet ünnepe.

- Szeretet? – neveti el magát majdnem, és még mindig rám szegezi a fegyvert – Hát nem tudom, te hol élsz, de komolyan. Ez elég szentimentális, tudod.

- Nem lehetne, hogy nem szegezed rám azt a puskát? – kérdezem meg most már teljesen magamhoz térve, és nem kicsit felajzva. Leengedi a fegyvert a lábához, és azt kérdezi:

- Na és mit hoztál neki?

- Fejből nem tudom, várj csak – felelem és előveszem a dzsekimből a tabletemet, hogy megnézzem.

- Elég béna a szerkód! – mondja közben, én meg mintha meg sem hallanám:

- Úgy látom egy komplett keltetőberendezést kért. Egy fényvisszaverővel bélelt fóliaszekrény, nátriumlámpával meg tálcákkal. Két közepes ventilátor. Elosztók. Ennyi.

Elmosolyodik, és leteszi a shotgunt az ajándékdozoz te-
tejére.

- Én Krejtin vagyok. Trygve elment bulizni a Paradiso-ba a munkatársaival. Engem meg itt hagyott, hogy vigyázzak a házi krokodilra. Mond csak, nincs kedved dugni?

Végigpillantok most már teljesen jól látszó formás alakján, és egy pillanatra átmelegsik az ágyékom. Nem szokásom keverni a munkát a szórakozással, de ezúttal túl nagy a kísértés. Ilyen nőt nem kapok az Északi Sarkon, ezt ki kell használnom.

Kibújok a nejlonkacatból és odalépek hozzá. Engedem, hogy lehámozza rólam a dzsekit, a síruhát és aztán az aláöltözés szerelést is. Addigra már keményen áll a farkam, mert érzem teste közelségét és a belőle áradó édes parfümillatot.

Az már eszembe se jut, csak hajnalban, mikor mászok kifelé a kéményen, hogy szerencsétlen rénszarvasok biztosan megfagytak. Három ó-val harsogva haladok felfelé a világosságra. Ho-Ho-Hó!

Give Me Your Hearth

„Találni valakit, akivel egyszerre szembesíthetem a korábbi és a jelenlegi énemet: a tapasztalat egysége=az én valóságossága.”

Ronald Sukenick: Sodrás

„*Give me your hearth tonight*” – énekli suttogva a fülemben
ami persze annyit jelent, hogy meg akar dugni, nem is értem:
az emberek játsszák ezeket a hülye szerepeiket,
ahelyett, hogy nyíltan megmondanák, mire gondolnak
| *de az úgy túl nyers és közönséges lenne* |
mondanád, és hát az kiábrándító, meg hogy
nem vagyok valami romantikus, hidd el
régén az voltam, csak a valóság már kiölte belőlem, ti meg
a képernyőről belétek plántált illúziókban hisztek, és már szinte
az a normális - de hát senki sem beszél úgy az életben, mint a
szappanoperákban, meg az előre megírt forgatókönyvekben,
mert a dolgok sokkal váratlanabbul történnek, mintsem előre
begyakorolhassuk rájuk a megfelelő válaszokat vagy arckifeje-
zéseket,
szóval aztán majd benyúl a blúzom alá,
és egy pillanatra csalódott lesz egy kicsit, mint általában,
mert mind azt hiszik, hogy a testnek nincs rugalmassága,
és nem számolnak azzal sem, hogy a bőr harminc felett
már nem olyan, mint a magazinok retusált képein, vagy, mint
messziről az útszéli lányok, akik ha behajolnak
az anyósülés felől, látni, hogy ráncos és aszott a bőrük,
és amúgy is olyan elhasznált-szaguk van, szóval markolássza
egy cseppet, és azt gondolja, jó lesz ez, nem baj,
legalább nem afféle érzéketlen szilikon, amely alatt

elvágnák az idegeket, meg ott marad a forradás néha, nekem természetes nő kell – skandálja magának agyában, ami meg annyit jelent, hogy a nem olyan jóval is beéri, mert hát mit várjunk itt vidéken, még egy valamire való romkocsmá sincs, ahol a lányok italába láct lehetne szórni, és még az igényesebb helyeken is csujjoghatnak, de azért mégiscsak meghív, mert azt hiszi, attól jobban lazulok, és majd könnyebben adom magam, lejár a szám néz a szemembe, nézem én is, nézzük egymást, a nagy csupasz semmit látjuk, mire jó ez, amikor ő csak üríteni akar testem csupaszán, én meg csak próbálok túlélni, *† ne légy már ilyen negatív †* mondanád erre meg, pedig tudod, hogy igaz, tudod, hogy ki nem állhatom ezt a mindent elborító képmutatást, a szívem megremeg, mert ha szar, hát akkor legyen szar, csak ne mondjuk hogy kitartás, és az italt már csak azért fogadom el, hogy attól jobban érezze magát, pedig nem is tetszik annyira, olyan nagy különbségek nincsenek köztük, te ugyan biztos jóképűnek tartanád, ez meg mit jelent, mind egyforma szaporítószervek, mi meg a gyártósoron a kikopásban lévő kellékek, és ennyi, a szépségről ne is beszéljünk, az relatív, vagy csak elmélet, és más jelent a tündöklő sorozatgyilkosnak, más a képzőművésznek, más vagyok ma már én is, vége a rakendrollnak és az a régi KLF dal kezdődik, amit mindig is szerettem, minden kornak van lenyomata, a miénk én vagyok, mégis sokat sírtam, hogy miért nem bírok megváltozni, nézd meg ezt:

azt mondja golflabda-összeszedő vízi bűvár, és jól keres,
hatalmas gyeptéglamezők a milliomosok homlokán, megrajzolt
környezet, figyelj csak:

azt hiszem mégis lefekszem vele, mert legközelebb ki tudja
mikor lesz lehetőségem, és különben is érzem a bort,
érezem, hogy most már minden mindegy, végül is
lassan kifogyok az ötletekből, hogyan mentsem meg magam,
tegnap meg az olvastam,
hogy az univerzum csak egy hologram, szóval tehát
létezik valamifajta kiteljesedés, mi meg csak
árnyékok vagyunk, akkor meg minek izguljak, nyúlj csak be
a lábam közé, fogdosd a fenekem és tuszkolj a kocsiba be,
a csapost hagyd életben, aztán
hagyjuk itt ezt a hullákkal teli kocsmát, forró nyári este,
még a gabócák is kivannak a hőségben a Tisza parton, alattam
a hátsó ülés ocsmány, de én hagyom, hogy belém rakja
csak úgy üresben, semmi játékosság, erjedő sörszag csap le,
lüktet a vaginám, pedig azt se tudom, ki ez, holnap felkelek,
és megint nem marad semmi utánam,
csak én és önmagam, a visszapillantó tükörből nézem,
ahogy visszanézel rám boldogan.

Kegyetlen Sportok

„...a fájdalom csillapult, a fejfájás és a melankólia magmaradt ugyan, de azokkal olyan meghitten élek, mint a halál gondolatával. A művész mindig magával hordja a halálát, mint jó pap a breviáriumot. „

Heinrich Böll: Egy Bohóc Nézetei

A szomorúság lelassít, és tudom, hogy hamarosan le fogok merülni. Hiába a tündöklő kitartásom, hiába az egyre masszívabb tűrésküszöböm, érzem, hogy mindezt csak a bele-törődés táplálja. Fogalmam sincs, meddig bírom még. Ez lenne az élet?

Ez csak fizikai undor.

Karácsonyi céges buli a harmadik emeleten. Péntek délután van, és mindenki félrészeg. A marketingesek már kettő körül behoztak egy karton Sztolicsnaját, és nekiláttak a díszítésnek. A sudár kis humános csajoknak más se kellett, rögtön otthagyták az íróasztalaikat és beálltak segíteni. Leszóltak az üzemeltetésre is, hogy before-party van. Háromra már az összes területvezető a porondon volt, és úgy tett, mintha az asztalokat rendezgetné, vagy segítene az italok kihordásában, csak, hogy ne kelljen tovább dolgozni. Jobbnak láttam, ha magam is rögtön nekiállok inni, és nem feszítem tovább ezt az évet. Ma már úgy sem történik semmi. És amúgy is elegendem van mindenből és mindenkiből.

Azt sem tudom, minek élek még. Nem tudom, mások, hogy bírják. Mitől működnek tovább? Mintha őket is csak a be-rögződésük és a megszokások hajtánák előre nap, mint nap,

még akkor is, ha tudják, hogy semmi értelme. Mert hát valamit csinálni kell. Úgyhogy tegyük csak úgy, mintha minden rendben lenne, mert az kényelmes.

De ma már a jóra való törekvés hiábavaló. Az üdvösséged rajtad kívül senkit nem érdekel, hiszen mindenki magával van elfoglalva. Aki nem így tesz, az bolond vagy szentimentális. És ez az egocentrizmus majdhogynem a szemünkre sem vetethető, hiszen jóformán csak a körülmények áldozatai vagyunk, és így reagálunk a torzuló világra. Aki pedig mégis átlát a szitán, nem sokat tehet. Vagy megkeresi azt a kevés hozzá hasonlót, vagy egyszerűen kinyírja magát. Nem is kárhoztatok senkit az ilyesmiért. Hiszen semminek semmi értelme nincs már. Nézzük csak:

Mélyre hatolok az egyre sűrűsödő tömegben, és megpróbálok eljutni az italos-pulthoz. Az emberek meg egyre csak jönnek, és jönnek. Szerintem nagy részük már nem is nálunk dolgozó alkalmazott, hanem azok barátainak a barátai. A bennük fortyogó feszültség fokozatosan oldódik kifelé a bőrükön meg a szemükön át, párolog felfelé a szagelszívók irányába. Ez már régen nem a karácsonyról szól. Különben sincs hó megint, mint ahogy azt az elmúlt években megszokhattuk. A HAARP rendszer teszi a dolgát, az időjárás így épp olyan, amelyet az adott tájon a legmegfelelőbb gazdasági előnyök megkövetelnek. De most legalább örülhetünk, ha kimegyünk az erkélyre cigizni, hogy nincs túl hideg. A gyep faközöld és a fákon is akadnak még levelek. Ezt is megmondtam előre, de persze szokás szerint hülyének néztek. Egész életemben hülyének néznek. Mindenki ezt csinálja a másikkal. Mert csak saját magukat hallják: A feleségem, az összes valaha volt főnököm, de

még a gyerekeim is. A szavam mindig csak másodlagos. Nem is tudom, hogy juthattam el idáig. Tényleg a beletörődés vitt előre?

Egy szétszekált árnyék vagyok.

Innen látom, hogy az erkély tömve van füstölő bábokkal, és mind kenőzsír-fekete a ruhában, ahogy ilyenkor illik. Meghatározott ütemben áramlanak ki és be, hullámoznak az italospult, az erkély meg a toalett között, mellettük mindenütt jól szituált töltelékek ringanak. Lötyögős house megy, olyan tíz évvel ezelőtti, semmitmondó. Ugyanúgy lehet lötyögni minden szárra. A nők most aztán odarakhatják magukat. Bájolognak, csücsörítenek, feszengetnek. A vadabbak már rázzák a seggüket és persze, hogy túlzásba viszik. Mert végre kiélhetik magukat és mutogathatják, mijük van [és kinek kell], csámcsoghatnak, visíthatnak. A férfiak pedig szintén verik magukat, ahogy szokás. Itt van az összes konditerem-pojáca és bálgúnár: itt vannak mind. A kétdimenziós muszklipuffasztó mozgáskultúrával átítatott agytrösztök, akiknek még annyi eszük sincs, hogy be melegítsenek edzés előtt, a nyújtásról meg csak a tésztakészítés jut eszükbe. Teszik a szépet, és a nőknek pont ennyi elég is. De hát az Oscar-t vagy a Grammy-t sem feltétlenül a tehetségért osztogatják. És ezek a szétcsúszott emberek itt szerződésekkért felelnek, meg gazdasági piacokat mozgatnak. Remek jövő elé nézünk, de a jelen sem rossz.

Szinte mindenki napbarnított és tökéletes. A ruhájuk, a kisugárzásuk, és minden. Nem hibáznak. Nagy részük fiatalabb nálam, csupán az igazgatói körbe tartozók lépték túl a negyvenet. A legújabb divat szerinti ruhákat viselik, akkor is, ha nem érzik magukénak őket. A legújabb simogatós telefonjuk van,

ami lapos, és legalább akkora, mint egy jókora tégladarab. Pílanatok alatt felfalnak minden újat, hogy aztán rögtön kiköpjék. Másodpercekre vannak egymástól, mégsem ismerik meg soha igazán a másikat, mert lassan mindenki egy digitális jellé válik. Lám:

Két világosbarna fiatal tünemény a jobb sarokban meghitten fluoreszkál, aztán mindketten kimennek cigizni, mikor érkezik a hullám. Végre odajutok a pulthoz, de már majdnem elmegy a kedvem az egésztől. Kiábrándító, hogy csak két hoszteszt voltak képesek idehozni ennyi emberre. Rémálom, mire italhoz jutsz. Igaz, a hosztesztek elég dögösek. Lihegő kanok lógnak fűrtökben körülöttük a pult szélén, s elnézik formás melleiket, fájoan szép arcukat.

Amíg fiatal vagy, addig arra van szükséged, hogy figyeljenek rád, és aztán ebből táplálkozol. Ezért mutogatod magadat, ezért hívod fel a figyelmet a dolgaidra. Megmutatni, hogy mi vagy te. De ahogy idősödsz, egyre inkább a saját alternatív kis világodba szorulsz vissza, ahol már csak a számodra valóban fontos dolgok vannak, és csak a hozzád legközelebb állók léteznek. Lehántasz magadról minden felesleget, amit addig felszedtél, és semmi fölöslegest nem hagysz meg. Mert már nincs időd rá. Onnantól kezdve már csak te vagy. És akkor jössz rá hiába, hogy mikor, mit kellett volna tenned. Úgy igazán. Hogy mennyire más lehetett volna. De elcsszted, mert naiv és jólelkű voltál.

A majd fél órás sorban állás után egyből két bladimérit zsuppolok magamhoz, és elnézem, ahogy a pultos lány ráfröcsköli a tetejére a Worchester szószot, mintha csak egy fallosszal végezne. Ne már. Hetek óta nem voltam nővel.

Olyan régen hogy az utcán sétálva visszafordulok a kirakatokban kiállított televíziókhoz, amelyeken bárgyú sorozatok mennek, és amelyeket (pont az ilyen kiéhezett hiénák miatt, mint én) telepakolnak kecses lábú, a megfelelő arányban ívelt derekú, feszülő blúzós nőkkel. Legutóbb meg vezetés közben képes voltam visszafordulni egy utcán, amikor elhaladva egy kertes ház mellett, megpillantottam a hátsó udvaron tevékenykedő csajt. Az alakjából végül is alig látszott valami (mert a ház eltakarta), de a formás lábakért még így is megérte. Már kiverni sincs kedvem, mert csak megfájdul tőle a hátam (valamelyik inam nincs a helyén és folyamatosan be van gyulladva), és iszonyatosan vágyom a gyengédségre. Nem baszásra, hanem érintésre. Finom, puha, simogatásra és igazi, lassú csókra.

Ezzel szemben a szexuális életem a házi-pornókra való kiverésre korlátozódik, amelyekben a változatos szépségű, elérhetetlennek tűnő lányok egy másik dimenzióba hívnak, ahol minden vágyad teljesül.

A feleségemre e tekintetben már régen nem számíthatok. Abban a régimódi meggyőződésben él, hogy egy férfinak elég nagyjából tíznaponta orgazmushoz jutnia. Ha elérkezik az ő ideje, elegendőnek véli, hogy megbirizgálja a farkam, ezzel jelezve, hogy szexelni akar, azzal az előjáték meg az izgatás már el is van intézve. Csak semmi változatosság. Innentől kezdve szinte semmit nem csinál, csak fekszik, mint egy darab hús, és várja, hogy elvégezzem rajta a szükséges tennivalókat, amelyek végén az ágy szélét markolászva hangosan elélvez. Ezután gyorsan kiveri, vagy ha szerencsém van, leszop.

De az már egy más világ. Odakint az utcán és a termekben sűrű fürtökben ringatóznak a vágykeltő gyümölcsök. A rek-

lámok és a média azt plántálja beléjük, hogy legyenek jó nők, mert akkor mindent elérhetnek. Az erkölcsök félelmetesen eltorzultak.

Az idő fájdalommal telve halad tovább, és minden egyes sikeres pillanat ára kínzó tortúra.

Tovább kell lépnem.

Beállok az erkély felé tartó hullámba, miközben újabb csodatestű lányok bukkannak elő az átláthatatlan tömegből. A massa középtempón pulzál, de néhányan a Dj pult előtt már kurjongatnak. A bájgunár lemezlovas vigyorogva lengeti meg a következő lemez borítóját, mintha számítana valamit. Ugyanaz a dal szól két órája. És az a lelkesszép-arcú szőke két órája ugyanazt a mozdulatsort végzi egy helyben állva. Hogy lehet egy helyben táncolni? Libbennek a rózsaszín koktélok a kezekben lévő üvegpoharakban, tovább csillognak az ajkak, a tekintetek pedig mindent elárulnak. Zavaros parfümillat teríti be a levegőt.

- Mi a pálya, Halvor? – örömködnek felém azok a ragyabunkók, akik azt hiszik, ismernek - én meg szolidan visszavágom tranzitmosolyom. A képmutatás lakkrétege fényesen csillog.

A hivatalos parti-fotósok egyike toppan elém, hogy lekapjon. Az igazgatóknak mindenképp rajta kell lenniük a jövő havi hírlevél fotósorozatán. Kár, hogy már nem tudok mosolyogni a képeken. Arcomra fagyott a kiábrándultság.

Az erkélyen telt ház fogad, tömve klónokkal. Nagyrészt a lapozgatók telefonjaik fölé hajolnak, vagy részeg sztorikat mesélnek nevetgélve. Már senki nem foglalkozik a ranglétrával, mindenki egyenlő. De azért persze tovább játsszák a karakte-

rüket, amit egy életemen át formálnak, hogy végül az igazi arcukat soha ne ismerhesd meg. De senki nem ismer senkit.

A több tucat ember közt átvergődöm a tágas terasz másik végébe, hogy lenézhessek a városra. Egész kellemes a levegő és lassan besötétedik. Jól esik egy cigi a bladiméri mellé.

Lenézek az erkélyről, odalent a parkoló tömve van felső kategóriás autókkal, az innen-onnan kiperdülő füstfelhőkből pedig ki lehet találni, melyik kocsiban szívnak fel épp valamit. A cégvezetés nagy része kólát vagy ultraszűrt MDMA-t tol, hogy bírja a terhelést. A lényeg, hogy mindenki éles maradjon a megfelelő pillanatban, és tisztán lásson. A szakszervezet ezen felül kiutal minden hónapban egy Omega-3 zsírsav / koenzim és E-vitamin csomagot, hogy a dolgok jól menjenek.

És a dolgok jól mennek. Idén megint megugrottuk az éves teljesítménymutatót vagy öt százalékkal, ami ebben a gazdasági helyzetben nem is rossz. De azért mindenki tudja, hogy a rendszer már belülről rohad. Itt lihegnek a fiatalok, és csak habzsolni akarnak. Gyorsan, többet. Én meg már nem akarok semmit. Ti tettetek ilyenné. A ráncolt világ:

A mosolygós hitelreklám, hogy jó döntés volt; a politikus, aki behazudik a kamerába, és tudod, hogy hazudik, és azt is tudod, hogy ő is tudja, hogy tudod - mégis hazudik. A totális képmutatás mintapéldája. Minden országban csinálják. Az oktatás államosítása. Az aránytalan fizetések. A milliós végkielégítések. A százalék visszaosztások és a pártokhoz kapcsolódó adócsalások eltussolása. A különféle alapítványoktól havonta telefonáló kéregetők. (akiknek mostanában azt válaszolom, hogy kérjenek a kormányfő csilliósi fizetéséből). A feltűnően fiatal vezérigazgatók a gazdasági infrastruktúrában. A monopol-

helyzetbe hozott oligarchák. a pénzmosodaként működő sportklubok meg a stadionjaik, melyeket korházak helyére húztak föl. A pofátlanság Mekkája. A mellárkos nőtől megvont segély. A csődöt jelentett vezérigazgató hatvanmilliós végkielégítése. Hogy a havi több milliárdos bevételhez jutó, a szerencsejátékokat kézben tartó intézménynek azért még futja egy laza karácsonyi köszönöm-reklámra. A gyógyszeripar betegség-biznisze. A bankszektor alattomos nyereszkezdése a te pénzeden, és mindenki, aki részt vesz ebben a romlásban. Mindenki, aki részt vesz a képedbe hazudó reklámokban: az összes kiéhezett médiahiéna és bulvárhuszár. A tény, hogy az ország harminc százaléka tartja el a másik hetvenet, akiknek csak egy tizede a felső réteg, a többi a szegény. Az eltakart igazság. És én ismerem őket. Tudom, hogy milyenek.

Az erkélyen egyre csak gyűlnek az egymást habzsoló álarcok. Végignézek a tömegen és rájövök, hogy már nem tartozom közéjük. Kinőttem belőlük. Itt maradtam az eszméimmel, amivel nem megyek semmire. Megcsömöröltem a felszíntől.

Le kell lépnem innen, semmi értelme, hogy maradjak. Ugyanezeket a fejeket bámulom egész évben, a kiscsajok meg úgy sem állnak már szóba a magamfajtaival. Megérezik a kiégettség szagát. Pedig jól fizető állásom van, fizikailag primán tartom magam, és mondhatni, az ágyban sem vagyok olyan rossz. A királydinnye kivonat csodákra képes.

De nem követem a sodrást.

Nem akarom az ő tárgyaikat használni vagy a nyelvüket beszélni. Mert üres és áttetsző, és annál nekem több kell. De már szinte soha nincs ott semmi.

Megindulok a kijárat felé alattomosan, mintha csak a toalettre mennék. Nem akarom, hogy bármelyik idióta lecsapjon rám a rakoncátlan érzelmi kitöréseivel, nem vagyok én senkinek a papja. De a mosdónál meglátom Krijtent, aki épp kilép a nőiből. Csinos darab, olyan, akire elalvás előtt kivered. A marketinges beosztottam nője. Az egész részleg tőlük vásárol.

- Azt hittem, nem jöttök el.– mondom köszönés helyett.
- Úgy volt – feleli aranyos pófikájával, és látom, hogy az orra még egy kicsit porcukros – De aztán Trygve meggondolta magát.

- Pedig utálja a céges bulikat.
- Igen, de ilyenkor év végén mindig bekattan, és ledózerolja a várost.

- Árultok?
- Már nincs mit. De a sajátomból szívesen adok.
- Kösz, de most nem vagyok abban a hangulatban.
- Karácsony van.

Tekintetem végigsiklik koromsötét, mélyen dekoltált egyberuháján, aztán azt mondom:

- Még csak vallásos se vagyok.
- Annyira én sem, bár azt hiszem megkereszteltek, és időnként, mint mindenkinek, nekem is rááll a nyelvem arra a közhelyes szóra, hogy „isten”.

- Amit gyakran ismételtünk, annak nincs jelentősége. Vallás? Mikor jutunk már el odáig, hogy elfelejtjük ezt a hülyeséget?

- Szerintem csak depis vagy.
- Már évek óta.
- Akkor meg egy nő kéne.

- Már van otthon egy huszonhárom éve.
- Hát épp ez az – szipogja - hogy lehet ennyi ideig egy emberrel csinálni?
 - Valaha léteztek normák. – felelem.
Elővesz egy cigit, és rágyújt, pedig tudja, hogy nem lehet bent dohányozni.
 - Én ezt nem értem. – mondja, és hosszan fújja rám a füstöt.
 - Az lenne az ideális, ha a férfiak harmincöt éves korukban vennének el huszonkét éves nőket: sokkal jobban működnének a társadalmak. – mondom.
 - Lehet benne valami. – feleli, miközben arcán puhán megrándul egy szövetdarab. Nézzük egymást, azt hiszi, tudja, hogy mire gondolok, és tényleg arra gondolok, [mikor nem arra gondolok?]de közben megint előbújik a mélységes kiábrándultságom. Igen: Attól vagyok a legrosszabbul, hogy elfogytak a választási lehetőségeim az élet minden területén, és már csak egyetlen úton mehetek tovább. A karmám (olykor erőszakkal) folyton rákényszerített, hogy érvényesüljön: a fölényesen viselkedő feleségem, a két gyermekem felnevelése, az időközben széthulló baráti köröm, a folytonos kemény munka. Igen. Mindezek együttesen jócskán kikészítették az idegrendszereket az elmúlt tizenhét évben. Karma? Tehát hogy mindennek oka van, és minden cselekedetünk kihat a jövőnkre? Hogy minden visszafog önmagába? Hogy ezt elfogadjam, magyarázza meg valaki, miért van az, hogy a rosszak nem mindig kapják meg az ok-okozati viselkedésből következő büntetést, a jók pedig a nekik járó jutalmat? Miért van fordítva

mindez? Huszonéves patkányok a kávézóban reggel nyolckor, a kabrió az utcán parkol.

Lassan hozzászoktam, hogy intézményesen mindig a nehezebb úton kell mennem, de attól tartok, lemerültem. Végül mindenki egyedül marad.

Azt vesszük észre, hogy egyre többet járunk temetésekre: elmegy az összes közeli és távoli rokonunk, a munkatársak, az ismerősök. Aztán a szüleink. Aztán a barátaink. És aztán egyszer csak már nem ismerjük fel a körülöttünk rohanó figurákat. Néha annyira nehéz, hogy az ember kényszeredetten elfordítja az arcát, hátha, mire visszanéz, már nem az van, mint az előbb. De rohad minden tovább.

- Akkor most meg akarsz dugni vagy nem? – kérdezi akkor Krijten, én meg elmosolyodom. Hát persze édes. Minden harmadik csajt megdugnám ebben a teremben, de hát ki nem? És lám, most itt a lehetőség, ami éveken keresztül bizsergette a fejemet. És ez rohadtul szánalmas. Ennyi volna?

- Add át üdvözetem Trygvének. Én most lelépek. – mondom inkább.

- Nőgyűlölő lettél? – kérdezi, miközben lefordulok az aurájáról.

- Ember- felelem, és tovább üresedve lépek el.

A kijárat felé tartok, és arra gondolok, hogy minél színvonalasabb az életem, annál nagyobb a teher a vállamon. Látzólag minden rendben: normális családom van és két szép gyerekem, igazgató vagyok egy jól menő cégnél és jól keresek. Kívánhat-e bárki többet? Mégsem vagyok képes többé már boldognak lenni. Minden megváltozott. Eléledgélek még a dolgok mellett, mert gyenge vagyok megállni - mert valami kívén-

hedt ösztön fuldoklik alul, amivel aztán nem megyek semmire. Túl érzékenyvé váltam a folyamatosan változó körülményekre. De nemsokára vége lesz.

A lift komótosan halad lefelé velem a földszintre, a hangszórókban pedig Lana Del Rey éneklí a *Summertime Sadness*-t, az ősidőkből. Annyira elrívülök, hogy csak az ajtó nyílása térít magamhoz, aztán hamarosan már az utcán vagyok.

A parkoló túloldalán egy Intimissimi óriásplakát feszít ki egy alulöltözött, tökéletes combú nőt. Rohadjatok meg. Miért kell még ezzel is ingerelni az embereket? Vezetni se tudsz az ilyen reklámok miatt. Kinek van ilyen nője?

Úgy döntök, még nem szállok kocsiba, inkább lecakkozom a sarki báríig. Legújabb idegenek között érzem jól magam. Úgy vagyok vele, hogy azokkal legalább nem kell bájologni, és úgy tenni, mintha érdekelne az életük. Már semmi nem érdekel. Néha egy jó film, vagy egy jó színház (amíg engedik), meg a megmaradt könyvek, ha még nem váltak tiltólistássá. Ennyi maradt a varázslatból, amit most a fiatalok arcán ugyanúgy látok, miközben legszívesebben rájuk ordítanék, hogy „TÖK FELESLEGES!!!”. De ehelyett irigylem őket.

A hely neve Slam-Csepp, és általában a magukat kortársnak vélő bohémok járnak ide mikrofonba beszélni olyan dolgokról, amelyeket fontosnak és előremutatónak vélnek.

A háttérzenekar cimbalomsétája kisomfordál előttem, ahogy ajtót nyitok és belépek a terembe. A csiszatolt kisasztalnál a városbéli kortárs-klónok tömörülnek, egy lépcső a bal oldalon a galériához vezet fel, ahonnét sűrű marihuána illat terjeng. A pult melletti kisszínpadon már javában nyomja egy elkötelezett szövegújító. Mögötte egy nagybögős meg egy cimbal-

mos foglal állást a zenei aláfestésről. Mindenki fiatalabb nálam, és tudja, mit akar.

A pultos csaj sápadt-vörös hajzuhataga igen jól mutat a csontok és a hús tetején. Kicsit morcos a tekintete, de nagyon jól tudja, hogy miből van. Már tölti is a vodkámát. A mikrofonból pedig tovább harsog az ige:

... mikor fogjátok már fel végre, hogy az országokat irányító, úgynevezett első emberek is ugyanolyan bábok, mint ti, akik csak alapkellékek vagytok az globális élet színpadán, miközben úgy tesztek, mintha minden rendben lenne?

Micsoda parádé. Ma aztán elkapták a hangulatomat. A vodkák csúsznak és az idő is. A pultos lánynál esélyem sincs, de én sem akarok tőle semmit. Mire lenne az jó. Csak újabb kellékszerepet kellene játszanom, amihez semmi kedvem. Ezt csinálom a feleségemmel már huszonhárom éve.

Eleinte vak vagy, és nem látod, mire megy ki az egész. Mész a szépség meg vágy után, hajszolod a perceket, meg se állsz magadra nézni kicsit kívülről. És, ahogy a dolgok kezdenek komolyra fordulni, máris csapdába estél. Így van kitalálva a rendszer ezen a vidéken.

Persze jó dolgokat teszel: gyereket nevelsz, adózol, van egészségügyi biztosításod, rendes hiteled, és hasznos tagja vagy a társadalomnak. Egyesek még templomba is képesek eljárni. Hihetetlenül jól működik ez a betanult bio-mechanizmus.

De csak kellék vagy. Mindig valakinek a kelléke.

Az államé, amely belőled fizeti a felső kaszt jólétét, és néha ledob egy-két reménymorzsát vagy szabadságpírulát, hogy legyen miért tovább menetelned az általa teremtett körülményekben.

A médiáé, amely minden pillanatban és minden szinten a lehető legtöbbet próbálja kisajtolni és magáévá tenni a bened rejtlőből, hogy ameddig lehet, tápláld.

A nőé, akit valaha szerettél, és azt hitted, a legfontosabb dolog lesz az életedben, míg rá ne jöttél, hogyan használ.

[Intézd el - Vedd meg - Hívd fel - Hozd el – Foglald le – Tedd be – Vedd ki]

Kérésnek álcázott felszólító mondatok éves találkozója a nappaliban. A szereped másodlagos. Csak használnak. Ha képes vagy rá, akkor te fogod megtenni, a te felelősséged. Ha nem, akkor meg minek vagy itt? Mindenki pótolható.

A hajnalban kelő áruszállító sofőr, aki este hétig lenyomja a négyszáz mérföldet égbérért, majd hazamegy, letusol, eszik valamit, aztán másnap megint kezdi előlről. A két diplomás pultos lány, aki árulja magát a neten, hogy fizetés - kiegészítéshez jusson. A pincér, a telefonközpontos, a rendőr, a rendelésvévevő, a tanár és a díjbeszedő. Apró kis építőkövek a játékosdobozban. Kegyetlen sport ez.

Nyílik a bejárati ajtó, és egy megváltást áruló, fekete hajú, szemrevaló angyal gördül be rajta. Tudom, hogy hiába is vennék tőle, már az első sarkon szertefoszlana a kezeim között.

Elegem van már a mesterkélt odaadásból. Az elmúlt években volt belőle bőven. A feleségem nemigen aktivizálja magát az ágyban mostanában, mondván: „Azt akarom, hogy úgy csináljuk, ahogy neked jó”. Ez meg mi? Egy nő a közösen

átélt pillanatokért legyen odaadó, ne jótékonykodjon álságosan. Miért hiszi azt mind, hogy nekünk minden Arról szól? A huszonöt éveseket még talán be lehet hülyíteni, de engem már nem. Minden átlátszó.

Ennek ellenére a farkam fél-merev státuszba lendül, és szemérmetlenül végignézem, ahogyan a lány a bárpulthoz sétál, majd kér egy Sztolicsnaját. De erre aztán tényleg berágok, és elfordulok. Hirtelen a vodkát is unni kezdem.

- Elnézést – hallatszik egy selymes hang a hátam mögül.

Megfordulok, és látom, hogy pont az a típus, amelyet csak a filmekben dugnak a főszereplők. Alig múlhatott húsz. Árányos testével, na meg a komoly előnnyel a lábát illetően, az arca már csak úgy ragyog, és az nem fair.

- Nincs véletlenül cigi-papírja? – mozognak fényes ajkai és szeme gesztenyebársonyán megcsillan egy kis odaadás.

- Mindig van nálam cigi-papír. –felelem lomhán – És belevaló is. De nyugodtan tegezzél.

- Oké – mosolyog, és apró gödröcskék jelennek meg arca két oldalán - Ez jól hangzik. Dalmar – nyújtja a kezét, az érintése, mint egy selyemhuzat.

- Halvor.

- Szuper. Van fönt egy különszoba. Felmegyünk?

- Rendben. – felelem és felelőtlen izgalombuborékok kezdenek tenyészni a vesém tájékán.

Felmegyünk hát a lépcső kontúrtalan izmain, a hangfalakból meg ömlik tovább az igazság:

... az internet felforgatta a munkaerőpiacot és a vásárlási szokások megváltoztatása révén egy rakás üzletet tönkretett, nem beszélve a zeneiparról...

Az elméleti síkon dolgozók azt vallják, hogy a szó a tett felett áll. Az ilyenekből lesznek a kövér emberek.

A minden szinten létező világtudat aránytalanul van elosztva az emberek között. Arra gondolok, mennyire üres minden, ami telítve látszik: igaz, én sem hallgattam öregapám rádiójátékait, hanem az MTV-t bámultam naphosszat. Na de mi megy ma az MTV-n? Zene már nem.

A lépcső tetején oldalt apró üvegasztalok meg puffok állnak, tömve besibbadt alakokkal. A legtöbbször fiatal srác, meg néhány oszlásnak indult Barbie baba. A folyosó végén pedig egy ajtó fészkel, és úgy tűnik, Dalmarnak van hozzá kulcsa.

- Hát ez meg? – kérdezem.
- Az apámé a hely. – mosolyog biztatóan, és benyit.

A szobába lépve lila köd pumplál szívmeleg fénypárát egy máj-szürke kanapéra, egy kisasztallal, középen egy média-modul társaságában. Dalmar felakasztja a kabátját, miáltal előkéredzkednek finomra szabott vállai.

- Ülj csak le. Keresek valami zenét. – mondja, aztán úgy is tesz. Leülök és előkeresem a konyak ízű cigi papíromat meg némi Fehér Özvegyet. Közben beindul valami agyonpuhított techno, amit nem ismerek, de kedvemre van. Dalmar leül mellem és elégedetten szemléli ahogy apró darabokra szedem szét a félig még nedves gumócskát. Aztán ő is előveszi a motyóját, és hozzárak egy jókora lilás darabot.

- Elegáns. – summázom – Purple Haze?
- Purple#1!
- Jó kis keverék lesz.
- Aha. Na és, ki vagy te? – érdeklődik.
- A tanú, aki nagyon jól tudja, milyenek vagyunk, ha levetjük az álarcunkat. – mondom, és hallom, ahogy halványan felnyög. - Vagy úgy.
 - Aha.
 - Akkor neked valami ennél erősebb kellene! – tágnak ki szemei, és édesen harapgálni kezdi a száját. Őzikeorra tökéletesen összhangba hozza arca szépségét. – Nézzük csak. Azt hiszem, van még egy kevés abból az agyszétbaszó lötyyből, amit a múltkor szereztem.
 - Mi van benne?
 - Egy dél-Amerikában őshonos békafaj fültőmirigyének kivonata. Nagyon kemény. 80% adrenalin. Annyira üt, hogy már hallucinálsz tőle. Azt mondják, jó időre egy teljesen más világba kerülsz, és volt, aki annyira bekattant, hogy vissza se tért.
 - Fasza.
 - Úgy látom, rád férne egy adag. A mélabúdat már az ajtóból kiszúrtam. Izzik az arcodon.
 - Kösz. Tudod, a reményvesztettség hatásos igazságpirula. – mondom, és meggyújtom a cigit. miközben Lepecsételt füstcsomókat adogatunk egymásnak és hallgatjuk a sercegő lüktetést.
 - Van családod? – kérdezi.
 - Két nagy gyerek és egy lusta feleség.
 - Szép. Én ezt a részt nem ismerem. Azt hiszem, soha nem megyek férjhez.

- Már úgy sem számít. A világ darabokra hullott és hamarosan szertefoszlik minden értelem.

- Úgy valahogy. Tudom, a reklámokkal irányítják a gondolkodásodat, miközben azt sugallják: biztonságban. A képeken minden letisztult és helyénvaló. Eközben az időjárás megváltoztatásával befolyásolják a gazdasági életet, és ráhangolnak arra, hogy egyre kilátástalanabb a helyzet. Meg akarnak fojtani. Az a céljuk, hogy egy folyamatos hiányérzetben élő embert kapjanak, aki kétségbeesett, és azt akarja, hogy elfogadják. És azután majd a multi-cégek ülnek egy világkormány csúcsán, ahonnan kedvükre menedzselhetik a népességszámot. De tudod mit, fogd fel másképp: legyél azért is boldog.

Tudom, hogy végtére is igaza van, ugyanakkor még sem. Mi lenne, ha mindenki ezt tenné? Mi lesz, ha majd mindenki elfordítja az arcát? Bizsereg az agyam.

- Nem tudok, mert ezek a tényezők befolyásolják a mindennapjaimat. – felelem, és pár cseppnyi szomorúság hull közénk.

- A hindu barátom azt mondja, mindent el kell fogadni úgy, ahogy van.

- Felbosszantanak ezek a bölcsességek. Mindig olyan jól hangzanak, hogy legszívesebben azonnal magadévá tennéd őket. De aztán rájössz, hogy nem lehet általánosítva tekinteni az életre. Hiszen minden személyre szabott, mást jelent neked és nekem. Annak a sihedernek ott a színpadon igaza volt: a világ elpusztul, és én nem tehetek semmit. És annyi mindent elrontottam, amin már nem változtathatok.

Homlokát összeráncolva néz rám, és gondolom egy megfáult, vén hülyének tart, akivel kár volt szóba állni. De most az

egyszer mellétrafálok. Már elfelejtettem, hogy a nők képesek az efféle empátiára.

- Szereted még a feleséged? – nyúl bele a mélybe, én meg már tényleg semmit nem veszíthetek, úgyhogy:

- Hát persze. Nem tudsz kitörölni ennyi időt a szívedből. De ez ennél bonyolultabb. a házasság intézménye nem a szerelemről szól. Ezzel csak a filmek tömik tele a kislányok meg a tinik fejét, hogy a rendszer jobban működjön. Itt arra van szükség, hogy fogyassz, és ha családod van, akkor ez hatványozódik. Mindenkinek vannak szükségletei. Persze, hogy szeretem a feleségem. De ez már egyáltalán nem számít. Mert közben elegendem van belőle. Addig jó, míg a szeretet erősebb. Ezt hívják alkalmazkodásnak. De egy idő után kurvára megunod, érted. Az egész egy nagy robotmunka, amiben te vagy az igásló.

- Az meg mi?

- Mindegy. Szóval iszonyatos teher az egész. És mindenki belefárad egyszer. Az ilyen végtelenül jóindulatú és kissé naiv fickók, mint én, elég későn. A fiatalabb generációk már nem annyira. Bennük ennél nagyobb az önzés, hogy jobb legyen az életük, és tudod mit? Igazuk van. Igazatok van. az embernek úgy kellene élnie, hogy jól érezze magát. De ez már lehetetlen, értsd meg. Túl visszafordíthatatlanul bonyolulttá vált minden.

- De legalább rendesen szexeltek ugye? – kérdezi és megint átveszi a Staubot.

- Ő már nem kívánja úgy, mint régen.

- Már nem jó vele?

- De jó, csak már nem olyan az illata. És megpuhult.

Hosszan néz a szemembe, és azt mondja:

- Finish him! – azzal odatolja a cigi végét, és elém hajol –
Ide nekem!

Az elmúlt évek minden egyes fájdalommorzsája, minden szomorúságcseppje és kíngörbéje egy helyre összpontosulva keresztbe metszi egymást a fejemben. Az összes igaztalan vád, homályos szenvedéspehely és a tehetetlenségi erőből adódó aránytalan életmozzanat. Mind itt vannak, és egy pontban lüktetve kérlelnék, hogy bosszuljam meg a múltat.

Az utolsó leszívott slukkal a szája elé kerülök és átadom neki a testmeleg füstcsomagot. De gyorsan kifújja, és rögtön rám tapad. Szájának édes ízét érzem, meg azt, hogy teljesen merev a farkam.

Pillanatok alatt lehámozzuk egymásról a ruháinkat, és csupasz kígyókként vonaglunk a kanapén. Nem hiszem el, hogy milyen teste van. Ki vagyok éhezve, és most már nem habozom. Agyamból leszalad a vér, és egyfajta transzállapotba kerülök. Most valami megpattant belül, és már nem bírom visszafogni magamat. Az aszketikus önmegtartóztató játéknak vége. Arra eszmélek, hogy a mellei közé szorít, és a nyelve hegyével még rájátszik. Nem tudom, hol vagyok, semmi mást nem érzékelek, csak ennek a szemtelenül jó testnek a lüktetését.

A következő képkocka a klasszikus hatvankilences, és én vagyok alul. Egyik ujjával már az ánuszomban matat. Aztán fogja magát, és hátulról rám ül, én meg azon csodálkozom, miért nem fröccsentem még szét. S mintha ezt is érezné, lenyúl és néhány szorító nyomást alkalmaz. Ismeri a Lingam masszázst is. Ez már a mennyország. Ennél még a kéjgáz se jobb.

Vagy háromszor majdnem elmegyek, de aztán tesz róla, hogy mégse, mire végül alám kerül. Most aztán vége lesz, ezzel a látvánnyal nem bírok. Így aztán esélyem sincs, hogy kivegyem belőle. A körülöttünk rotyogó techno simogatása mentén elszállok, és az utolsó pillanatban azt látom, ahogyan az utcáról bevillanó holdfénytömb átsuhan az arcán, miközben elélvez.

Ondószag kering a szobában céltalanul. Bevetjük magunkat a kanapé szövetrétegeinek hullámozásába, és percekig nem történik semmi. Lihegek a nyakába rogyva, és lassan visszatérek. Vissza a valóságba.

Mert aztán úgy kell tőle elválnom, hogy ismerem a következményeket. Nem tudom, mit mondjak neki, miközben öltözöm. Érzem, hogy ez a csúcspont, s gyors a mélység. De nem kell engem megmenteni. Csak magamat tudom. Már nem félek semmitől. Itt a lehetőség.

- Szóval akkor hol van az a békás cucc? – kérdezem, és tisztában vagyok vele, hogy az egészséget meg fogom tőle venni, ha kell dupla áron, mindenáron, és hogy hazamegyek, és megkeresem azt a régi fecskendőt a fiókban.

Hiszen jó ideje minden egyforma.

Emlékeim pedig bánattá hervadtak.

Odakint sűrű köd szállja meg a várost, és persze telihold van. A pitymallat ma nyolcvan százalékos intravénás adrenalin-nal érkezik.

Beton

„Minden elmúlik, ami van, és az olyan ember, aki a maradandót keresi az életben, rájön, hogy semminek sincs értelme.”

Voyti Attila:Trilégia

Fájdalom. Minden nap, minden óra, minden percében. Nincs megállás. A fájdalom a napjaid része. Amikor felébredsz, már ott van az este elhasznált levegőben. Ott bámul rád az ágy sarkából, amikor felülsz: ott lapul veled szemben és kajánul vigyorog. Beleivódik a lepedőd rétegeibe, hiába mosod ki, felbukkan, újra meg újra minden reggel. Felkapcsolod a kislámpát és máris ott van. Kimész a konyhába, hogy megcsináld a kezdő fehérje adagodat, és már érzed is, hogy mászik felfelé a hátadon. Ott jön a jobb oldalon, ni. Megérkeztünk.

Ahogy a bal kezemmel felemelem a shakert, érzem, hogy a karorsói izmom felnyög. Néhány hete csinálja ezt. Edzés közben nem zavar, de gondolom bármikor beadhatja a kulcsot, és akkor megnézhetem magam. A hátamnak már így is annyi. Évek óta egyre rosszabb. A test üzemszerű kopása visszafordíthatatlan. Minden reggel meglepetés vár, hogy épp melyik darabkája nyűszít fel aznap. Általában attól függ, melyik oldalamon alszom, de valójában mindegy, mert már sehogyan sem kényelmes. Most épp a jobb lapockám alatt feszül.

Elvégzek néhány alap nyújtómozdulatot, hátha jobb lesz, de tudom, hogy ez csak időhúzás. Így hát marad a szokásos reggeli *Demerol* adag, ami mindig nálam van, és máris a zabkorpával dúsított Power Pear ízesítésű ami-

nosav mátrix gyöngyöző habkoronájához tapadva gurul le a torkomon. Már nagyon unom ezt a körte ízt. Legközelebb valami trópusi gyümölcsöset veszek. De ebben a kurva Holiday Inn-ben még a víz is csak kétcsillagos. Kemény, fémes íze van, a fehérjén is átüt. Bérelhetek volna valami jobb szállodát. Ez egy romhalmaz, csakúgy, mint az egész város. Nem szeretnék itt élni.

De hiába. Errefelé északon nagyon megy a műsor, masszívan kiterjedt kultúrája van, mert közel a határ, a favágók meg szívesen átnéznek egy-egy gálára. Terjedni kell, a nyáron már Európában is voltunk.

Biztos eladták az összes helyjegyet. Az legalább hatvanezer ember. Nagy durranás lesz, úgyhogy össze kell szednem magam. Mire felöltözöm, már csöngetnek is. Megjött Bob, a menedzserem, hogy letoljuk ezt a kemény napot. Egykor ő is játékos volt, de ma már csak asz-szisztál. Megint a szokásos formában van: felissza a mini bárból az összes egy decis Sztolicsnaját, és mire megvagyok, már ő is megvan. Sajátos, hogy amikor iszik, folyton szidja a volt feleségét:

- Tudod végül annyi év után miért csaltam meg a feleségemet? – kérdezi, miközben bezárom az ajtót és a parkoló felé vesszük az irányt - Mert elegendem lett a baszkodásaiból. – csippant egyet a dzsippjén, én meg felteszem a napszemüvegem. - Nem arról volt szó, hogy már nem kívántam, érted, pedig elhiheted, azért tizenöt év alatt sok minden változik - nem: tele lett a tököm a lelki terrorjával, érted? Hogy úgy kezelt, mint egy kibaszott kelléket. Egyszer csak azt mondtam: tudod mit...? Na nehogy már.

Kurvára nem provokáltam a bajt. Ha normálisan viselkedik, akkor nem történik meg, akkor a lelkiismeretem nem áll át a sötét oldalra. Az ő hibája!

- Aha – felelem, és közben bekapok egy dupla HMB kapszulát. Elindulunk, és a volt feleségemre gondolok. Én nem csaltam meg soha, mégis elhagyott. Nem bírta ezt az életmódot. A fényt, a csillogást, a sérüléseket, meg, hogy soha nem tudtunk elmenni hosszabb időre nyaralni, mert a Hétfő Esti Háború a világ leghosszabb sorozatműsora, és ez áldozatokat kíván. Meg aztán ő is állandóan beleszólt mindenbe. A legtöbb ember szeret beleszólni mások dolgaiba. Dogmákhoz és berögződésekhez ragaszkodnak. Azt hiszik, hogy ami az egyik embernél működik, az a másiknál is ugyanúgy működik. Magukra erőszakolják ezeket a meggyőződéseket, minthogy úgy cselekedjenek, ahogy valójában szeretnék. Az a baj, hogy nem vagyunk tisztában saját tulajdonságainkkal és képességeinkkel, illetve ezek, a társadalmi normákkal esetlegesen ellentmondó részeit nem merjük vállalni. Nagyon kevesen használják jól az igazi énünket. Egyszerűbb, ha viselkedésmintákat erőszakolnak magukra és másokra. Ilyen volt a feleségem is.

De legalább a fiam még beszél velem. Azt ígérte, eljön ma este. Csak ne látnám mindig a szemében azt a szomorúságot, amikor rám néz.

- Felkészültél? - kérdezi Bob

- Persze Robert, minden rendben – felelem, az egy ilyen tagbaszakadt vaddisznótól, mint én, egyáltalán nem elvárható módon, s ezzel meg is lepem.

- Jól van. Először reggelizzünk, aztán menjünk jótékonykodni.

Lessük az üzletsorokat, hol lehetne egy jót kajálni, de ebben a nyomorult városban szinte már semmi sincs. A legendás autóipar Ázsiába költözött, a népesség meg elszegényedett, vagy aki tehetett elment. Fakó türkiz hópihéek kergetőznek az ablaktörlő mechanizmusán, ahogy elhaladunk a Központi Pályaudvar egykor patinás épülete előtt, ami ma már csak egy műemlék. Az utcákon alig lézengenek az emberek, és olyan kevés autót látni, akár Amszterdam belvárosában. Hamu és gyémánt, luxus és kopás, a nagy amerikai álom szétmorzsolódása.

Legutóbb talán három-négy éve lehetünk itt egy gálán, azt hiszem egy Túlélő Széria volt. Úgy rémlik, a Fort Shelby-ben volt a szállás, ami akkor még üzemelt, de már biztosan azt is bezárták. Akkor még élt ez a város. Ma már csak egy romhalmaz üres épületekkel és kallódó lelkekkel.

Hallgatjuk a nagyon béna nyolcvanas évek délelőttöt az egyik helyi adón, megbeszéljük az aktuális híreket az aréna körül, és mire találunk egy valamire való éttermet, már majdnem dél, úgyhogy akár ebédelhetünk is.

Végül egy Jimmy Chung kifőzdében bóklászunk a mandarinos sült oldalasok, teriyaki csirkék és grillezett garnélák között, aztán rápakolunk mindent egy hatalmas pad thai ütegre. Nem spórolunk a fehérjével, hogy lássa a nép azt a szálkás izmot. Amikor bekerültem a cirkuszba, emlékszem milyen kis nyeszlett voltam. Az első fellépésem egy négyemberes Nincs Menekvés meccs volt, ahol

én játszottam a töltelék szerepét. Mindenki töltelékként kezdi. Aztán a nép eldönti, hogy szeret-e vagy utál. A karakter azután úgy változik, ahogy a történetírók jónak látják. És minél korábban kezded ezt az ipart, annál jobb lehetsz később. Én már tizenévesen feltettem mindent erre, és lassan be kell érnie a fáradozásaimnak.

Még nyolc óránk van műsorkezdésig. Gála előtt az ember úgy érzi, az idő vaslábakon tipeg egy helyben. Az adrenalin már szolidan pumpálja az ereket, és évekig tart megtanulni, hogyan fogd vissza magad, hogyan tartalékolj az esti megmérettetésre. De persze nem bízunk semmit a véletlenre. Ez túl NAGY biznisz ahhoz.

Újfent sajog a hátam. De már nem érdekel. Egy masszív hústömb vagyok, amelyre évek óta dobálják a súlyokat, az edzések, a stressz, az élet...ki kell tartani, amíg lehet, fikarcnyi kis életünk úgy sem számít. Az öltönyös gengszterek ássák a gödröket, a médiakurvák meg polírozzák a felszínt. Nem érdekel. Elfogytak a válaszok, nincs már mit megfejtetni, ettől pedig üressé válik minden. Csak túrsz, mert gyáva vagy.

Ahogy az étteremből kilépve a házak felett meglátom a régi Metropolitan épületét, ami most a narkós hajléktalanok törzshelye, nem pedig a világ minden részéről érkező illusztris vendégeké. Innen már nincs messze a helyszín. Haladunk tovább szellemváros utcáin. Mire odaérünk a Joe Louis Aréna parkolójába, már jobban le vagyok lazulva. A kaja jót tett, az ásványvízhez kevert *Diabonol* meg majd rásegít a bedurranásra. Ahogy kiszállunk a kocsiból, rögtön meghalljuk a mögöttünk siető folyó

moráját. Vetünk egy pillantást a határon túlnyúló Ambassador híd tekintélyt parancsoló ívére, aztán nekilátunk.

Az előcsarnokban már hatalmas a tömeg. Egy rakás gyerek rohángál a szüleivel mindenféle szupersztáros pólóban, és az árusoknál kapható szurkolói kellékekkel: szivacskezek, fröccsöntött bajnoki öv másolatok, színes sapkák. Az aula közepére függesztett óriáskivetítőn az idei reklámfilm megy a mai gáláról, az aktualizált statisztikákkal: ki, hányszor nyerte meg a Rombolót, hány perc volt a leghosszabb bent töltött idő a ringben és ki dobta ki a legtöbb embert. Még mindig az a bűdös paraszt Káin vezeti a listát tizeneggyel, de ma este nem kímélem, az biztos.

Széles mosoly, jótékonysági óriáscsékkel való csoportkép, egy tavalyi poszter dedikálása a tolószékes fiúnak, [*Jémennyire más vagy gyöltönyben!*] aztán még egy utolsó pózolás két félkövér anyukával meg a gyerekekkel, és irány a taktikai megbeszélés.

Bobot ott hagyom, egy kicsit hagy sztároljon még, hagy gerjessze a feszültséget, mintha nem tudná mindenki, hogy a fejlemények előre meg vannak írva. A sztori így is úgy is legalább egy évre előre rögzítve, és csak akkor térnek el tőle, ha valamelyikünk durván lesérül. A legutóbbi Pokoli Cellán is ott volt az a baleset, ami miatt a Kos még mindig kórházban fekszik egy nyakmeregítővel.

A folyosókon mindenhol biztonsági őrök, sajtósok meg statiszták, meg az a rengeteg kábel. Jóféle üzlet ez. A *Cirkuszt a népnek!* - tétel metamorfózisa, amelyből rengeteg ember megél. Az edzők, a gyúrók, az innen nyug-

díjba vonuló sportriporterek, na meg a támogatók, és a média. Aki a Rombolót ma megnyeri, az kvalifikálja magát a világbajnok ellen az áprilisi gálára. Az pedig az ötödik legnézettebb műsor az országban.

Az eligazító teremből egy csokornyí alulöltözött díva tipeg ki, mikor odaérek. Törölgetik a szájuk szélét és csillognak. A mesterségesen tökéletesített nő mintaképei: hibátlan kisugárzással járnak-kelnek, még úgy is, hogy ma este nem lesz szerepük. A Romboló az egyetlen gála, ahol a nőket nem szerepeltetik, egyébként mindig beiktatnak egy díva meccset pihenésképpen, meg, hogy a gyökereknek legyen min csámcsogni.

A megbeszélésen ott tolong az összes mai főszereplő. Alig férünk el a szobában. Az igazgató nagyvonalakban újra felvázolja a forgatókönyvet, amelyet már hetekkel ezelőtt mindenki begyakorolt. Ahogy hallgatom a százszor elismételt kifejezéseket, arra gondolok, régen mennyivel több érzés volt ebben a sportban. A lelke sosem volt tiszta, de a módszerek könyörületesebben működtek. Csak a világ idővel elkorcsosult, és a közönség egyre durvább dolgokra gerjed, még ha néha kiszámítható is. Már nem elég nekik egy sima verekedés, ál-rúgásokkal meg egy-két eséssel. Olyan mozgástechnikai bravúrokat várnak, amiket a filmekben láttak. Küzdősportok elemeit és persze nyers erőt. A történet pedig a végletekig fokozódik, akár egy akcióval dúsított ponyvaregényben, ahol a rossznak időnként el kell buknia, de soha semmi nem olyan egyszerű. Hogy még jobban felboszszantsd a közönséget, a rossz karakterek olykor csalással

győznek, vagy megzavarják a másikat a saját meccsén, ami által az veszít. Így ment ez régen is, de akkor még nem voltak ilyen magasak a követelmények.

Megint eltelik egy óra. Most lepihenhetünk egy kicsit, és akit kell kezelésbe vesznek a masszőrök. Van, aki erre esküszik, mások meg arra, hogy már kora délután be kell kokszolni. Néhányan így is tesznek. Előkerülnek a *Rimidex*ek és némi bakteroasztetikus víz a hatásosabb felszívódásért. Csak hazai gyártásokat használunk, mert ez az ország komolyan veszi a biokémiát. Egy olyan világban, ahol már a drogokat is Kínában gyártják, mire számíthat az ember?

De végül is mindegy.

A szabad és boldog élet reménye mára csak illúzió. A világ összlakosságának fele mélyszegénységben él. Ezek együttes vagyona megegyezik a száz leggazdagabb ember vagyonával. Ez a száz ember a lakosság egy százalékát teszi ki, és ráférne egy turistajáratra.

Úgyhogy a népnek marad a cirkusz. A cirkusz, ami komplett családokat termelt ki: srácok, akik egész életükben erre készültek. Több generációs elvetemült kitarítás. Dinasztiák, akiknek a neve mára legendává vált.

Én is korán kezdtem, ahogy mások, de nekem még nehezebb volt a dolgom, hiszen nem az államokban születtem, ahogy a legtöbb igazán nagy név. A középiskolát Montréalban végeztem, és már az érettségi banketten tudtam, hogy egyszer eljutok ide. Akkoriban még csak kisebb klubokban edzettem, ahogy sokan mások, akik közül csak nagyon keveseknek adatik meg, hogy bekerül-

jenek ebbe a pénzszagú taposómalomba. A legtöbben alsóosztálybeli bajnokságokban végzik, amit csak néhány száz környékbeli látogat mindenhol. Ha szerencséd van – mint nekem – akkor összefutsz valamelyik elvetemült dinasztia edzőjével, aki nagy valószínűséggel egyben a család feje is. Ők az igazi mesterek. A vérükben van a több évtizedes gyakorlat, még az ősidóktól kezdve, amikor nem volt ekkora hajtás. Ők ismerik az igazi alapokat.

Az egyetemet már St.Louisban végeztem, távol az otthontól, és amikor egy délutáni edzésen felfigyeltem az öreg Hart-ra, már tudtam, hogy ők lesznek az új családod. Hamarosan már a fiával, Owennel gyakoroltam, aki jóval előrébb járt, mint én, pedig egyidősek lehettünk.

Az edzőterem a második családod. Ez egy ilyen játék. Valami összeköt minket, egy láthatatlan kapocs, és még csak nem is a célok. A cél nem fontos, a hogyan a fontosabb. Valójában nem is ismered ezeket az embereket. Beszélgetsz velük, mintha érdekelne, pedig csak magaddal törődsz – mégis: a heti négy edzés bármelyikén végül kikötsz valamelyik mellett. Ő nem a barátod. De a társad. Tanulhatsz tőle és taníthatod.

Sokat tanultam Owentől, és vele örültem, amikor később megnyerte a Ring Királya címet. És mindez hiába. Néhány évvel később egy meccsen a ketrec tetejéről és kitörte a nyakát. Ilyen balesetek bármikor előfordulhatnak, és ezzel minden játékos tisztában van. De, ahogy mondani szokás: a show megy tovább – hiszen kaszkadőrszínészek vagyunk, vagy mi.

Azt mondják, a nosztalgia ellensúlyozza az érzések hiányát, és stimulálja az agyat, hogy megkreálja a hiányzó részeket. Nem tudom már. Minden nap kicsit meghalok, de azért nem felejttem el honnan jöttem és mennyit küzdöttem, hogy most itt legyek ezen a Rombolón. És most már ideje lenne nyernem is.

A történet azonban még mindig nem nekem kedvez. Még mindig csak egy középszerű figura vagyok. A kariernyomást az igazgató kegyeltjei kapják, meg akik karakterének viselkedéséből nagyobb botrányt és felháborodást lehet kihozni. Ebben a szezonban sem lesz sok szerepem. Egy kis affér Böszme Bigelow-val, öt-hat visszavágón keresztül, meg egy csapatmeccs a Kamrában, ahol ki kell kapnunk a Bennszülöttekkel szemben. Persze, hogy övék marad az öv. Nekem megint semmi.

Ahogy a gála kezdete közeledik, egyre feszültebb vagyok, és már az öltözőben megmondom Bob-nak, hogy jobb, ha nem cukkol fel meccs előtt, ahogy szokott, mert most nincs hozzá hangulatom.

Aztán levetkőzöm és felnyomok egy *Sustanon* injekciót a farizmomba, amitől nagyon hamar bedurranok. Még egy óra és kezdünk. elkezdem felvenni az öltözékeimet, de a maszkot még nem húzom fel, elég lesz majd így is beleizzadni.

Hallom, hogy az arénában felcsendül a nyitózene, a masszív tömeg őrzöngése rezegteti az öltöző falát. Dübörgő basszus rohan végig a folyosókon, és kezdődik a gála. Izotónikus vizet vedelek és próbálok koncentrálni.

Az első meccsen a Benniszülötteknek kell megszerezni a csapatbajnokit, az egy jó háromnegyed óra. Lassan telik az idő, mindenki a helyén várakozik. A tömeg morajlása a fülemben pulzál, próbálok észben lenni. Halom, ahogy a meccs végét jelentő gong felcsendül, az emberek pedig felhördülnek. Az öltözőmben lévő monitoron követem az eseményeket. Most a Szumós következik, aki már fél éve bajnok, és a nép már nagyon utálja. Az elmúlt hónapokban az összes kedvencet lenyomta, a sztori szerint senki nem győzheti még le egy darabig. Nézem, ahogy a veretlen hájtömeg egy japán zászlót lengetve lassan bevonul a ringbe maga mellett a hozzá képest csöppnyi kis mesterével, aki lelkesen biztatja. A Szumós szigorúan végigméri a fújoló közönséget, és várja ellenfelet, akit nagy ováció fogad. De a Hazafinak sem lesz szerencséje ma. Amikor majd úgy tűnik, hogy végre sikerül győznie, és elégtételt vennie az elmúlt időszakért, az Atombomba előbújik a ring alól és kihúzza a Hazafi lábát, az meg veszít. Ebből lesz a következő hónap főcímen futó konfliktusa, a Szumós pedig türelmesen várhatja kihívója személyét, a Romboló győztesét, akinek ma a Sziklának kell lennie. A Szikla most a legnagyobb név, ő kapja a legnagyobb tolást. Ha minden jól megy, ő lesz a következő bajnok. Én pedig továbbra is csak árnyék.

Lassan itt az idő. Előremegyek a lobbiba, ahol a harminc induló nagy része már izgatottan járkál fel alá. Pofozgatják magukat és vicsorognak. Minden másodperc egy órának tűnik. A Hazafi veszít, az ordítás velőtrázó. A Szumós csorgó nyállal gurul le a ring szélén, kimerülten,

zászlóját lengetve liheg kifelé. A lefelé mutató hüvelykujjat formáló színes szivacskezek megkergülve ugrálnak le és fel.

Még néhány perc, és a bemondó felvezeti a főműsort. Eldarálja a szabályokat, amelyet mindenki jól ismer, mégis izgatottan figyelik, mert ezzel is csak felhergelik magukat az elkövetkező egy órára. Nincs leütés, feladás vagy kiszámolás. Csak a kidobás.

Indul az óra. A kezdőpáros kivonul a ringbe és megkezdődik az idei Romboló. Telnek a percek, és minden harmadikban újabb játékos csatlakozik a csatához, amíg ki nem dobják a ringből. Az egyetlen szabály, hogy mindkét lábuk a földet kell érnie a kieséshez, ennek eléréséhez bármilyen módszer megengedett.

Sorban esnek ki az érkezők, de van, hogy heten nyolcan is bent vannak egyszerre. Az első két figura közül a Vipera még mindig bent van, szerepe szerint az utolsó négyig vinnie kell, s így majd megdönti a leghosszabban bent töltött idő rekordját. Határokat kell meghúzni és ledönteni, újabb szinteket felállítani. Az izgalomfokozás a cirkusz része. A Viperának engem kellene kidobnia, amikor már csak öten maradunk. Utálom ezt az érzést. A majdnem sikerül érzését. Hogy elmész egy határ felső értékéig, hogy megcsinálsz valamit 95%-ra - aztán elbuzs és mindent kezdhetsz előlről.

A szorítóban pokoli a hangulat. Még két ember, és én jövök. A Szikla meg a Szívtipró Kölyök vonul be előttem, idén a huszonhetedik az én sorszámom. A statisztikák szerint ebből a pozícióból nyerték meg legtöbben a Rom-

bolót. De ma ez sem jelent semmit. A folyosón állok és érzem, hogy a szemeim kezdenek vérben forogni.

Akkor meghallom, hogy a közönség hangosan számol vissza tíztől a digitális kijelző pedig falni a számokat. A zéró után felhangzik a bevonuló-zeném, én pedig megindulok. A milliányi led kijelző szivárványszínű villogásában áttörök a fényen és futok fel a ringhez. Ezernyi kéz a magasban, a csarnok, mint valami méhkas, egy emberként zúg. Az aréna közepén fent egy monstrum Romboló felirat díszeleg, demonstrálva ezzel az est erejét.

Ahogy beérek, látom, hogy Mr. Szépfíú és az Őrmester épp most fordítják ki közös erővel az Óriást, akiről azért mindenki sejtette, hogy nem győzhet. Mindenesetre a nagydarabokkal általában meggyűlik a baja mindenkinek, és néhány tölteléket vagy akár nagyobb nevet is ki-dobhatnak. De az Óriás már repül is.

Viszont még így is jó sokan vannak bent. Elvileg én vagyok a tizedik, és most, mint minden újonnan bevonulónak le kell tipornom őket. A beérkező szereplő mindig erőfitogtatással jelzi jöttét, és saját dobócseleivel vagy rugótechnikájával rögtön a négy sarokba meg a padlóra küldi a bent lévőket.

Kapásból lekeverek egyet Káinnak, aki megtántorog és összerogyik. aztán szépen sorban leosztom a többieket is. De aztán persze kisvártatva magukhoz térnek és mindenki nekilát a további egyszemélyes háborúnak. Mindenki mindenki ellen. Kapok néhány csapást, de nem rézem. közben látom, hogy a Szikla egy belső jobbkezes-sel átlendíti a köteleken az Őrmestert, aki már mehet is az

öltözőbe. Böszme Bigelow abban a pillanatban nekem ront, a közönség meg újra visszaszámol. Sajog a hátam, miközben megérkezik a Millió Dolláros Fickó, aki a ring közepén rögtön szemtől szembe áll esküdt ellenségével, Aranyporral. Vagy tíz másodpercig nem történik semmi csak néznek egymásra szigorúan, mint valami western-filmben, arcuk egy-két centire egymástól, szinte összeér. Aztán gyepálni kezdik egymást, én meg lerúgom Bigelow veséjét, de közben Mr. Szépfíú hátba támad. Káin már a Pengével hadakozik, akinek nemigen sikerül mihez kezdnie vele, és amikor el akar sütni egy sarokból leugrást, akkora pofont kap a jól megtermett vadembertől, hogy ott is marad félig elalélva a sarok tetején. Innen már csak egy csapás, és a földön végzi.

De máris jön a huszonkilences, az új reménység, a jövő gonosz arca, a Bérgyilkos.

Elszántan érkezik, mint mind, és máris lezúzza Mr. Szépfíút. Aranypor még mindig ősellenségével küzd, amikor végre sikerül kidobnom Böszme Bigelow-t. A körülmények persze szerencsétlenek és rá nézve igazságtalanok, így hát ez lesz eljövendő konfliktusunk alapja.

A Szikla és a Szívtipró Kölyök együttesen próbálják elintézni a Viperát, de az még mindig bírja. Még nem eshet ki. Annyira kész van, hogy már csak fekszik a sarokban, de idővel magához fog térni. Addig a másik kettő új ellenséget keres, aki már csak én lehetek, mert Káin ebben a pillanatban teker egy duplacsavart a két civakodó pénzes fickón, akik végül mindketten kisesnek, Káin meg tovább öregbítheti hírnevét.

Talán ez az a pillanat, amikor végül elszáll az agyam. Pedig tudtam, hogy így kell történnie, tudtam, hogy Káint megint az egekig fogják magasztalni, még ha a Szikla majd mindjárt úgy is kidobja (mert csak ő dobhatja ki).

Gyilkos ösztön tör fel belőlem. Pusztító pesszimizmuson – amelyet se a főnök, se az edzőm, se senki nem ismer igazán – most aztán felkapaszkodik a szívemen, hogy legszívesebben üvölni támadna kedvem. Beüt valamelyik szer hatása, elborul az agyam. Irigy vagyok, és dühös. Rohadjon meg az egész brigád. Megérdemlem a sikert. Megdolgoztam érte.

A Szikla nekem ront, de én kitérek előle, és lendületből lecsapom Szívtipró Kölyköt. Az teljesen kikészül az ütéstől, nekitántorodik a Bérgyilkosnak, aki, bár nem ez a sorrend, mégis akaratlanul a veszét okozza. A Kölyök már a szorítón kívül értetlenkedik, a Szikla felbőszül, de én átugrom a túloldalra és azzal a lendülettel hátra rúgom Káint, aki szintén kirepül.

A műsor egy pillanatra megtorpan, a levegő egy helyben áll, és semmi nem mozdul. Két másodperc az egész. Kinézek, és látom, hogy a három műsorvezető köpni-nyelni nem tud, mert a jegyzeteikben kurvára nem ez szerepel. De a malórt a közönség nem veszi még észre, a rendszer újratölt, a szereplők pedig úgy tesznek, mintha minden a helyén volna.

De nincs idő felocsúdni a törtéteken, mert érkezik az utolsó résztvevő, a Sírásó, aki bárkinek nagy falat, ráadásul Káin mostohatestvérét játssza.

A gonosz tekintetű halott ember lerántja a csuklyáját, és felméri a helyzetet, ami számára is új, talán még a kivetítőt se látta. De mégis: az egyetlen dolgot teszi, amit a megváltozott körülmények diktálnak - nekem ront. A Sírásó okosan dönt, hisz egyrészt Káin papíron a rokona, másrészt meg én csesztem el az egészet, és ezt minél előbb helyre kell hozni. Az öreg róka, aki vagy húsz éve nyomja már, és tizenötös veretlenségi sorozata van a világbajnokságon. Fejben már levezette az egészet pillanatok alatt.

Na, most aztán kapok.

Az élet plasztikus kietlensége: recsegő állkapocs, összeroggyanó térdek, zúzódó vállizmok, melyek mögött a tucatszerű stimuláns, energizáló, kitartást nyújtó és fájdalomcsillapító egyszerre menekül az érfalsztráda kanyarulatában.

És akkor a *tirozin* felveszi a harcot, mert erre tanították. Egy könyökdobás meg egy mellrúgás után valahogy sikerül bekeverednem az oldalt hadakozó Bérnyilkos és Mr. Szépfüű lábai alá, így a Sírásónak rajtuk is keresztül kell mennie. De a bérnyilkos nem kis falat neki sem, viszont a kavardásban Mr. Szépfüű félig kilendül a köteleken túlra, és már csak hátulról kapaszkodik a középső kötélén lábait lóbálva. A Vipera valahonnan egyszerre csak ott terem, és harántugrással ráveti magát a kínálkozó lehetőségre. Szépfüűnek vége. A gumiszőnyegen toporzékol.

A Sírásó még mindig engem üldöz, és most a Szikla is csatlakozni készül hozzám. Ez a két mindenre elszánt vadállat tényleg kicsinálhat. Nagyjából a jelenlegi ranglista

két éllóvasa. De a félelem újabb örületbe csap át, és felszívom magam. Annyira elkapom a szíjat, hogy mindkettőt leviszem egy keresztugrással, aztán felállok és gyomor-szájon rúgom a tébláboló Bérgyilkost. A Vipera megretten, és úgy dönt, inkább segít nekem. Oldalba kapja a Bérgyilkos, majd, miután az lerogyott a szélre, már löki is ki a lábával, a kötelekbe kapaszkodva. A túloldalon kezd magához térni a másik kettő, ezért nem tétlenkedem. Hátbakapom a Viperát, és a lábánál rásegítve kidobom a ringből.

Ilyenkor volna a szokásos farkas szemet nézés. Az utolsó három egyenlő távolságra helyezkedve egymástól egy kicsit megpihen a végső rombolás előtt. Még sohasem voltam ebben a helyzetben, és a műsorszerkesztők már biztosan kapkodják a fejüket, a főnököt szétveti az ideg, miközben dollár-százezreire gondol, hogy most akkor bukni fog-e ezen, vagy sem. a történetírók már agyalnak a megoldáson és a kimagyarázás szövegén, én meg nézem ezt a két kibaszott örültet, és tudom, hogy most vagy soha.

Lecsukom a szemem, hogy bezárjam magam, és elmeneküljek a világ elől. Biológiaiilag még szerves függésben vagyok tőle, de az elmémet önmagamra húzom, amennyire lehet—

előhózzák belőlem a barmot, az ökröt, ami sose voltam. vagy csak néha. de most állandóan ilyennek kell lennem. nem lehet élni. nem lehet élni. nem hagynak nyugton. semmire nincs időm. csak haszonállat vagyok kötelességekkel. elvárják, hogy türelmes legyek. mindenki lehet

szarul, csak én nem. az idegeim már tropára mentek. nem tudom, ki vagyok. nem tudom mi értelme, hogy vagyok valaki. nem lehetek csak egy feladatra szánt egység. minek ez az egész? nem fair. nincsenek egyenlőségjelek, csak aránytalanság.

Tedd a dolgod. Tedd, amit érzel. Ez az élet. Éld meg. Nincs hátra, csak előre. Akárhogy is lesz. Bármi is jön.

Az a kettő ott tudja, hogy kinek kell nyernie, még, ha nem is így volt megbeszélve, és vannak olyan jó kutyák, hogy tegyék a dolgukat. De ezúttal élesben megy a játék. Tudjuk mind. Itt most tényleg bevitt ütések következnek, és lehet, hogy két percen belül mindenki lesérül.

Egyszerre rohannak meg, és csak kitéréssel válaszolhatok, miközben oldalba zúzom a Sziklát. Lendületből nekirugaszkozok a köteleknek és a visszaforduló Sírásónak vetődöm. Az lehajol, így tovább ugrom, és megkapaszkozom a másik oldalon. Most ő rugózik visszafelé, én meg az utolsó pillanatban lehajolok, és nekivetődik a köteleknek –már csak rá kell vetődnöm félkarral lökve, minden erőm felokádom, dögölj meg Sírásó.

Az ováció megrezegteti az aréna bélfalát, üvöltéshullámok csapódnak vissza a plafonról. Milliónyi fénypont ég a szemeim mögött, ahogy az adrenalin felrepedt transzba pumpál. Az izzadságszag verejtékcseppeket tör le a levegőből, de a szívemen hideg pára.

A Szikla megrémülve tátong előttem a ring közepén, a láthatatlan huzalt keresi, ami elválasztja a bukástól. Már-már megindulna felém, mikor megteszem az utolsó lépést a győzelem előtt. Egy megszélídíthetetlen KO pun-

csot teríti le, mint egy bikát. Aztán fölé hajlok, és a hajánál meg a kezénél fogva felhúzó és kihajítom a bemondók asztalára, ami rendeltetészerűen ketté is törik alatta.

Tudom, hogy kurvára kirúgnak, de nyertem.

A felhangzó gongsorozat évekig kísért még, olykor álmomban is hallom. Olyankor nem ritkán felébredek és beveszem a *Zolastinom* reggel esedékes adagját. A szobám falán az engem ábrázoló poszterek sorakoznak az ápolók nagyon rendesek. Idebent például senki sem szólít a hivatalos nevemen. Mindenki csak úgy ismer, mint a Romboló egykori győztesét: A Beton.

Tavaszi

„Önmagát senki sem látja, ezért keresi oly elszántan, és ezért használ tükörnek más embereket: szeretőket, barátokat, ellenségeket.”

Voyti Attila:Trilégia

Ülök a téren. Minden tökéletes. Ülök a téren, nézem az embereket, a *sencha* tea párája vékony gőzhártyát húz a szemem sarkában, a bár terasza megpakolva emberekkel. A tér a város bélrendszerének egy húsos szakaszként lüktet, nyüzsgése rendszerszintű zsúfoltságban tündököl. Az újonnan átadott szórakoztató központ falainak puha színe, mintaszerű parkosítása az aszfalton tükröződő halmazállapot változásokat hoz létre az arra sétálók lelkében. A föld alá épített monstrum fedése egy jókora mendence, amely alatt egy komplett koncertterem is található. Minden tökéletes. Ülök a téren, kortyolgom a teát, a falakat légypiszok és portaszító védőburkolat fedi. A játék egyforma figurái a kávézóasztaloknál és a neonzöldben fodrozódó bárpultok előtt. A lányok arcán védősmink és álcaháló. Mindegyik jól öltözött, csinos és fiatal. Vonzanak. A fiúk is majdnem egyformák: mintha most húzták volna ki őket valami férfimagazin reklámodaláról. A mostani divat szerint jól fésültek, ugyanakkor hanyagul borostásak, ruhájuk a mostani divat szerinti előírásokat követi. Minden tökéletes. Percenként három-négy formás női lábpár suhan el az aszatlom mellett a hozzájuk tartozó, majdnem minden esetben változatosan finomított fenékkal. Üde illatot árasztva libbennek tovább. Direkt szűk farmert vagy

testhez simuló gumírozott anyagú, extra vékony nadrágot hordanak, amelyek megfelelően kiemelik most még pompás alakjukat. Még nem tudják, hogy ez mennyire megváltozhat. Érzéki ajkaikkal harapdálják az ízfokozókkal teli sajtburgereket és a hozzá felszolgált sült burgonyát. Vidámak és felhőtlenek. Minden tökéletes. Egy alig húsz éves srác az egyik padnál a gyorsasági motorjának akkumulátorára kötött led kijelzős hangerősítőből próbál zenét csiholni. Rádugja a simogatós telefonját és máris szól a zene, amelyet mindenki ismer és senki sem. Nincsenek már dalok. A dalegységekből összerakott zeneszámok úgy készülnek, mint a reggeli kávé. Az instant érzelmeket előre lefőzik, már csak édesíteni kell őket. Mások a park fűvén a délutáni verőfénytől félrészegen. Gitároznak. Fiúklányok kettesével, hármásával a padokon, várják a kapást. Ülök a téren, a teám már csak langyos, egészen könnyedén fogyasztható. A fiú, aki szemben ül velem, alig lehet huszonöt. Talán még annyi se. Majomszerű arc, előreugró álkapocs, csontra feszülő vékony bőr, hozzá apró száj. Nem az a tipikus mai klónsrác. Füstöt fúj. A füst egyenes sávban áramlik az orrán, aztán pókhálószerű párává változik.

- Hát ez olyan dolog, hogy előbb-utóbb mindenki a technónál köt ki. – mondja, mert úgy gondolja, már eleget tud. Nem érdekel, miről beszél, nem érdekel semmi. Nem ismerem ezt az embert. Ülünk a téren, minden tökéletes. Nekem is mondanom kell valami lényegtelen és oda nem illőt, mert ez a szokás. Az emberek itt csak beszélnek, de nem mondanak semmit. Azért beszélnek, hogy önmagu-

kat igazolják. Egymás lelki pszichiátereit. A téren megindul a kora délutáni kibeszélő-show:

- Ne nősülj meg, csak ha már idős vagy. Netán, ha már minden mindegy. Teljesen felemészt az egyéniségedet. – Nem hiszem, hogy érti, vagy érdekli, de azért folytatom: - Az életben mindent megszoksz. Idővel minden, ami élmény volt megszokássá válik, aztán már csak nosztalgiát és ürességet élsz meg. Néha úgy érzem, mintha a szívem egy monostorba volna zárva.

- Jöhetne már – mondja erre, de én nem hagyom magam:

- A könyvekben meg a filmekben mindenki lefekszik mindenkivel. A nők az utcán meg szándékosan olyan ruhákban járnak, hogy minél inkább felhívják magukra a figyelmet. Passzos, a láb formáját kiemelő nadrágok, mély dekoltázsok. Feláll a farkad, öregem. Hogyan várhatja el bárki is, hogy józan maradj, amikor mindenfelől ömlik rád a szexualitás. Folyik kifelé a monitorokból megállíthatatlanul. A vágyaidra alapoznak és te be is nyeled.

- Vettem magamnak egy hidratáló krémet, ezt mondják, fontos lehet a bőrnek, hogy fiatal maradjon.

- Nem tudom, nekem van a legsilányabb bőröm a környéken.

- Én minden másnap szolizom. Nem szabad szigorúnak lenni önmagunkhoz. Néha pont az egészségtelen dolgok tesznek boldoggá.

- De én nem hiszek a boldogságban. Egyetlen józanul gondolkozó, épeszű embernek sem szabadna hinnie benne. Az emberek inkább elfordulnak valamtól, és félre-

néznek, ha az nem tetszik nekik. Szeretjük igazolni önma-
gunk hozzáállását az életünkhöz: hogy minden, amit te-
szünk helyes és jó, úgy jó, ahogy van. De ez nem igaz.
folyton hibákat követünk el és rossz döntéseket hozunk,
és mindez nem a véletlen műve, hanem életünk megélé-
sének hullámának az adott szakasza. Inkább vagyok bol-
dogtalan, de józan, mint boldog és vak.

Látom, hogy nem érti. Ő is azok közé az emberek közé
tartozik, akik betartanak minden szabályt. Lerí róluk mesz-
sziról. De nem érdekelnék már az emberek. Untatnak a
százszor lejátszott jelenetek. Csak éppen annyira ragasz-
kodok mindenhez, hogy ne kapjak csömört attól, amit
esetleg csodálok.

- Víg unalomban élek, nem hiszek a boldogságban –
teszem még hozzá.

- Én csak a szórakozást keresem –feleli, miközben
látom, hogy a lány megérkezik. Odalép az asztalunkhoz,
ruhája egyszerű, de így is vonzóvá teszi fiatal természetét.
Látni lehet a húsos, meleg test körvonalait, amelyet gyen-
gédén burkol be a lágy szövet. A nőket a ruha meg az ék-
szer érvényesíti. Divatból ismétlik a szerepüket, megszo-
kásból játsszák.

- Sziasztok – köszön be édes hangon. Megnyugtató
tekintet, vékony orr, kissé húsos szája.

- Na, melyikünk? – kérdezi a srác, és eloltja a cigaret-
táját.

- Talán te – feleli neki a csinos arc és a hozzá tartozó
kívánatos test, mire a srác feláll, és semmitmondó pillan-
tásokkal övezve eltűnnek a tömegben. Ülök a téren, a te-

ám elfogyott, minden tökéletes, a kultúrcsömör tovább
lúktet az ereimben. Tavasz van.

Babilon Felfal

„Külföldön tömegeket gyilkolnak, itthon pedig a lassú népiértást gyakoroljuk. Meddig tekinthető még demokratikusnak az a nemzet, amely úgy működik, mint egy üzleti vállalkozás, amelynek célja a tésztületi profitszerzés, amelynek része a szegénység és a heveny fajgyűlölet? Katonák meghalnak, míg a profitok emelkednek.”

Ronald Sukenick: Madarak

A moslékot is megeszem, csak hasson.

Ez jár a fejemben, miközben kicsomagolom az otthonról hozott párolt zöldségturmixomat, és kipakolom a kórházi étkező egyik kisasztalára. Nem néz ki valami jól, de legalább nem az a robotsoron készült műanyag zselé, ami az automatákból ömlik.

A teremben ülők szeme egy pillanatra meg is merededik, de nem tudom eldönteni, hogy arcuk undort vagy megvetést tükröz-e. Esetleg csodálatot? Talán még akadnak olyan megszállottak köztük, akik hisznek a jövőben. És bizonyára olyan is akad, aki talán még soha nem evett igazi ételt. Az a fiatal nő ott a sarokban. Vajon kihez jött? Kinek az utolsó útjára kapott meghívót?

De senkit nem kárhoztatok. Saját időnk foglyai vagyunk. Dolgozunk, hogy vizsgálatokra járhassunk, hogy legyen kreditünk a következő operációra, vagy valamelyik rokonuk megmentésére. Államilag gyártott zselé fejadagokon élünk, évente egyszer új ruhát veszünk. Ha nem lenne az alagsori kiskert, én is azt a műtrágyát zabálnám, mint ezek.

Mikor kezdődött? Hol rontottuk el? A kapzsiság és a túlnépesedés menyegzőjét követő nászúton vagyunk. Napi százmillió tonnányi szennyező anyag. Bölcsességünk fokmérőjén túlnézve szédelgünk éhesen.

A húscsomók lassan és egy fokkal még szomorúban visszafordulnak szintetikus ebédjükhöz, és unottan esznek tovább. Már gyűlölnöm sincs miért őket. Belefáradtam az emberekbe. Feszülten kanalazom a zabórleménnyel dúsitott pürémet, és érzem magány-zárkám rácsait szorosan körbeölelve.

Ma sem jutottunk előrébb. Az orvosok szerint nem sok remény maradt. A jelek ugyanazok, mint két éve Ermánál. A láthatatlan kór újabb mészárlása. Az évek óta tartó háború mai fejezete, amelyben tovább folytatódik a megállíthatatlannak tetsző pusztulás. Amikor már semmi másért nem élünk, csak, hogy megelőző kezelésekre járjunk. Nem megyünk nyaralni, de nincs is hová. Nem járunk színházba, mert nincsenek színészek. Minden igazi. Csak a csupasz valóság maradt. Nem rendezünk többé olimpiát, mert a sportolókból túlélők lettek. Nincs több nevetés, csak a szakadatlan munka, hogy meg tudj venni a gyógyszereket. Már a látszatra sem adhatunk. Már nem tehetünk úgy, mintha jól éreznénk magunkat. Mint annak idején a szüleink. Annak a kornak vége. A szülők mind elmentek. És lassan nekem sem marad senkim.

Erma szervezete két éve adta fel a harcot, és a megfertőzött jövő most a fiamra pályázik. A másiktól továbbra sincs semmi hír. Kint bujkál az ellenállás bunkereiben, porított, vegytisztított patkányhúson és kutyaaprólé-

kon él, s ha szerencséje van, talán szűrt vizeletet iszik. Hiszen az ember, bolygó feletti uralmát nem a fizikai fejlettsége, hanem a valóság feletti befolyást növelő eszközökkel való bánása határozza meg.

Még be sem fejezem a reggelimet, amikor az asztalom közepén felnyílik a háromdimenziós fénymodul, és felveszi a kezelőorvosom arcát. Az elektromos párából szövőddött arc tájékoztat, hogy öt perc múlva bemehetek a fiamhoz. Csak követnem kell a zöld fénycsíkot a padlón az 5745. szobáig.

Összezsomagolok, és a kijárat melletti víz-automatához lépek. Leszedek egy egységnyi vizet a napi adagomból, a készülék digitális kijelzőjén pedig felvillan, hogy még öt adagom maradt mára. Érzem, hogy az arcok ismét engem bámulnak. Megiszom a vizem és elhagyom a reményvesztettek klubját.

A büféből kilépve a kórtermek felé veszem az irányt a jelzett fénycsíkok mentén. A folyosókon végighaladva alig találkozom valakivel a sarkokon szunyókáló takarító-robotoktól eltekintve. Csak a gépek monoton zúgását hallani a falakból, ahogy az épülettömb ki és belélegzése megrezegteti a levegőt. Az egyik liftből feketeruhás orvosok serege rajzik elő, majd méltóságteljes léptekkel továtűnik a keresztfolyosón.

Az 5745. szoba elég messze van, a gondolataim pedig túl közel. Senkim nincs, akivel megoszthatnám őket. Megint Erma jár az eszemben, meg az a különös kettőség, ami átítatta kapcsolatunkat. Szerettük és gyűlöltük egymás tulajdonságait. De bárhogy is volt, most hiányzik.

Amíg nincs gyereked, addig csak a másokra koncentrálsz. Annyira fontos minden vele töltött pillanat, hogy teljesen belezsibbadsz. Csak egymásnak vagytok. Közel és bensőségesen. Aztán a gyerek érkezésével minden felborul. Megtanulod, hogy a másik már csak mellékszereplő, sőt te is az vagy. Rájössz, hogy más ember lettél, a feladatok sokasága pedig megtanít túlélni. Helyt állni minden szinten minden pillanatban az élet minden területén. Egy folyamatosan rohadó világban. És amikor ezt megtanulod, rájössz, hogy nincs szükséged már senkire. Már Ő sem a lételemed. Sőt. Látod, hogy miben gyengébb, mint te. És ez már nem szerelem. csak ösztönök. Erről nem szólnak a romantikus filmek, ezt nem mondja el a pároknak senki. Erről csak egy lila köd van a fejükben, a „MAJDMEGOLDJUKAZTIS” doboz rejtett rekeszeiben.

Így voltunk mi is Ermával, míg aztán beteg nem lett. Ilyenkor a dolgok menetrendszerűen átértékelődnek. Egyszerre nem számít, hogy mi történik másutt, hogy merre halad a világ. Nem nézel híradót, lemaradsz az Európai Unió összeomlásáról, meg, hogy Amerika és Kína megalakítja a világgazdaságot azóta is uraló G-2-t. Így aztán a globalizációellenes tüntetésre sem mész ki, ami hetekig tombol - nem ágálsz velük az ellen, hogy a termelésből származó bevétel legnagyobb része egyre kevesebb ember kezében összpontosul. Nem érdekel, hogy a vállalati lobbik írják a törvényeket, a törvényhozás pedig ennek megfelelően részleghajló és korrupt, és hogy ezek a nagyvállalatok olyan hatással bírnak a kormány működésére, mint egykor az egyház. Érdektelen leszel a halak ki-

pusztulásával, a tengerszint emelkedésével kapcsolatban, és fapofával konstatálod, hogy a napi vízadagot 7 x 3 decire korlátozzák. Észre sem veszed, hogy az egész életed egy entrópia része, amelynek hatására idővel minden fizikai rendszer felbomlik és a természeti folyamatok visszafordíthatatlanná válnak. Csak magad elé nézel.

Nézed, ahogy a kasztok elkülönülnek, már csak szegények és gazdagok vannak, és azt látod, hogy a rend végül tényleg felborul: az alul maradtak túlélnek, a vezetők meg az új hobbijuknak a Lingam tábornak hódolnak. Az önként jelentkező férfiak negyven napos önmegtartóztatást folytatnak egy exkluzív Lingam telepen, ahol az egykori Thaiföldről importált lányok kényeztetik a bentlakókat. A kezelés lényege, hogy a vendégek minél tovább bírják ejakuláció nélkül, miközben a visszatartásos lingam technikát alkalmazó hölgyek dolgoznak rajtuk. Masszív önmegtartóztatási kurzus, amely a tökéletes mentális fegyelmességét nyújtja. Az átlagember számára elérhetetlen álom. Jók és rosszak, szépek és csúnyák, gyengék és erősek. Minden kétpólusúvá tisztult. A globális gondolkodás, a hatalmi átrendeződés, és a népességtúlnövekedés forradalmi folyamatai egy vákuumot hoztak létre a társadalomban. Az emberek úgy kezdték el használni a világhálót és egyéb adatrendszerüket, mint az agyuk külső kiterjesztését. Ez nem várt szellemi leépüléshez vezetett: A rendszeres GPS használóknál például néhány év alatt gyengült a vele született tájékozódási képesség, - ennek mintájára az ember egyre kevesebbet használta az agyát és a gépekre támaszkodott. Ipari robotok, optikai

kábelek Tokioi és New York között a tenger mélyén a gyorsabb információáramlás végett. Lassan a városokat is elkezdték átszőni a masszív energiatároló képességekkel bíró fémnanocsövek: szuper erős fémszálak, kerámiamátrixos nanokompozitok.

Aztán minden elromlott.

A népességszám 2015 óta folyamatosan csökken. Afrika kihalt, és az utolsó pankrációs gála is vagy húsz éve volt. Ha jól emlékszem, Roman Reigns volt a bajnok. De azóta sok idő eltelt.

4-es rizikófaktorú személy lettem, mint a társadalom alján élő, komoly veszélyt nem jelentő tétel. Azért az egykori Facebook tevékenységemet számon tartják, ismerik egykori politikai, művészeti, társadalmi szokásaimat, ideológiáimat, és a van képük a volt kutyánkról is. Az egyensúly már akkor elveszett. Az Y generáció minden tagja a képernyők elé szorítva. A Big Data megjegyyez mindent, és személyre szab. Rákényszerítettek bennünket egy olyan életre, amelyben információfüggők lettünk. Ez egy betegség, amit nem tudsz kikerülni. Viszem haza a srácokat a suliból, a tízéves gyerekek kezében meg simogatós telefonok: a túlfejlődés elektronikus információzombivá tette a gyerekeinket, és minket is. A jelszó az volt: ha nem vagy jelen mindenütt, akkor lemaradsz. Az emberek már nem beszéltek egymással, a Metrón a buszon mindenki a lefele gubbasztott, valami képernyőre. A folyamat önmagát gerjesztette tovább. Ha lemaradsz, a jövő bezáródik. Nem tehetsz semmit. Elveszik az életed. Fo-

gyassz tovább. Azt üzenték: ami nem új, az kevésbé használható, esetleg ciki.

Évről évre újabb csalódások, és az emberiségbe vetett maréknyi hit végső szétporladása. Az éghajlatváltozások miatt a veszélyeztetett területekről tömeges bevándorlások kezdődtek a belvidékre, a városok pedig egyre csak duzzadtak. A leginkább muszlimokból összetevődő menekültek jelenléte szükségszerűen következő belviszályforrás. Az édesvíz készletek kimerülőben, a talajerózió pedig a vidék elsivatagosodását hozza magával. A mezőgazdaság eltűnőben, a leleményesebbek elkezdik létrehozni saját kis garázkertjeiket, ahol maguknak termesztenek. De ma már az ilyen Victory Gardenek, mint az enyém is, nem kapnak mást csak szürke, öntözésre való vizet, ami tele van mérgekkel. Erma szervezetében kétszázötven különböző vegyi anyagot találtak. Még megélte, hogy a nagyobbik fiunk leérettségizzen. De vajon fel lehet-e készülni egy ilyen jövőre?

Az emberek meg csak özönlöttek a belföldre, New York és Mumbai víz alatt, miközben az elnéptelenedett síkságokon porviharok tombolnak.. Az átlaghőmérséklet 6 fokkal nőtt az elmúlt húsz évben. A városok levegőjének páratartalma iszonyatos. Ettől a növények nagy része kipusztult, és így az állatvilág is megcsappant. De ezúttal nem lesznek Noék - csak Káinok.

Az 5745. kórterem két lépéssel előttem. A szobában emeletes ágyak lakótelepe fogad, és halk nyöszörgés, ami semmire sem emlékeztet. Megyek a terem végébe, már ismerem a járását.

Ahogy a fiam ágyához érek, látom, hogy egy antropomorf kezelő ténykedik a digitális kezelőkonzolon. Tudom, hogy nem ember, noha elsőre semmiben sem különbözik tőlünk, de a nézése, és a néha a mozdulatai is elárulják. Az ehhez hasonló fél-kiborgoknak a legtöbb szervük mesterséges. Olyan egyedek, akiknek szaktudása valamiért fontossá vált, és csak így tudták életben tartani őket. A vírus felfalta test-alkatrészeket lecserélték időt állóbbra.

Egyre inkább biztosak lehetünk benne, hogy nem mi vagyunk az a civilizáció csúcsa. Habár minden jel szerint az ember csak egy genetikai hiba, a továbbfejlődés, úgy tűnik feltartóztathatatlan, és a lehetőségeknek csak a biotechnika szabhat határt.

Én viszont régimódi vagyok. Ezért maradhattam csak egy nyomorult tranzisztor-szerelő. Mások mindig tudták, már nagyon korán felismerték magukban, hogy mit akarnak, merre tovább, én meg csak úgy voltam: mindig is érzések alapján, ösztönből éltem, nem gondolkodtam előre. Mert a mai ember mindent tudatosan tesz. Hiszen a túlélés a tét.

A kiborg szótlánul távozik, én pedig kicsi Dijf felé fordulok, aki fáradt szemekkel hunyorít rám. Karjára led kijelzős jeladók tapadnak, a fején meg még mindig ott van a sisakszerű, áttetsző állapotfigyelő. Arca beesett, szája repedezett, de azért megpróbál mosolyogni.

Leülök mellé az ágyra, és rohadtul érzem magam. Életem során mindig is a tehetetlenség zaklatott fel a legjobban. Akármilyen rosszul is álltak a dolgok, mindig kész

voltam bármire, hogy a helyzetet megoldjam. De ha nincs mit tenned, abba beleőrülsz.

- Nem hoztam semmit, ne haragudj - mondom neki
- már semmi nincs odakint.

- Nem baj, apa – feleli erőltlenül- megleszek.

- A precíziós orvostudomány sok mindenre képes. Nem adhatjuk fel. – próbálkozom épp észnél maradni, miközben minden egyes ilyen látogatás egyre mélyebbre taszít a már nem is annyira láthatatlan végzet felé.

- Te is tudod, hogy minden sorsszerű. Minden, amiről azt hiszed, hogy te irányítod.

- Én már nem tudom, mit higgyek – sóhajtok.

- Attól félsz, ha engem is elveszítesz, akkor már nem marad semmid. – mondja szárazon, én meg csak nézek rá. Ugyanolyan nyers és őszinte, mint amilyen én is voltam mindig. Pont ez okozta a legtöbb gondot az életemben. Az én időmben a régiek azt mondták, hogy mindenkinnek megvan a maga keresztje. Hát ez a miénk. De mostanában úgy látom, már nem csak a saját keresztjeinket kel cipelnünk, hanem másokét is.

- Jobban ismersz engem, mint én magam.

- Te mindig is különc voltál.

- Senkiért nem lennék képes eddig kitartani. Már rég ki kellett volna nyírnom magam.

- Apa, ezt játszod húsz éve, és még mindig itt vagy - sóhajt fel ismét.

- Csak miattad, mindig is csak miattad bírtam. Mert ugyanolyan megátkozott vagy, mint én – felelem.

- Tudom. De ezért még nem tartozol nekem.

- Senki másnak nem tartoztam soha semmiért. És ezt most már végigcsinálom – mondom neki, és alig bírom ki könnyek nélkül. Előbújik belőlem az, akinek kellett volna lennem: az érzelmes, őszintén boldog, mindig csak a jóra törekvő ember, akit ehelyett a jövő nyakon ragadott és belelökött a sárba. A rám száradó ómenek kérges rétege alatt valahol ott van még a szívem: de leginkább csak egy könnyörtelen, megkeményedett túlélő-sejt vagyok a rendszerben.

- Az emberek bármire képesek a gyerekeikért. – mondja lassan, miközben a fején lévő kijelzőn újabb vérteszt értékek villognak vörösen - Azt gondolják, hogy ha feláldoznak ezt vagy azt, akkor legalább az ő jövőjük jobb lesz. De nem lesz jobb. Senkinek sem lesz jobb. A gyermekeink is megkapják a magukét, ezért nekik is meg kell tenniük dolgukat, fel kell áldozniuk magukat, hogy a következőknek jobb legyen, és aztán megint nem lesz. Ebben a világban már biztosan nem.

- Istenem. Túl nagy hatással voltam rád. Nem kellett volna tönkretennem a te életedet is.

- Nem te tetted tönkre, az élet tett tönkre mindent. Nézz csak körül: a jégtakaró eltűnt, az óceánok elsavasodtak, mindent áthat a kiberfegyverkezés, genetikailag módosított, aszály-tűrő fák, megbomlott ökológiai rendszerek, mikrobiomatika, növekedési hormonokkal kezelt állatok, hacktivisták, lemészárolt zsiráfok! Mindig igazad volt, csak senkit nem érdekelt.

Mennyire nem számít már mindez. Lassan lejár az idő, és lejár a kórházban töltött perckért fizetett kreditem

is, úgyhogy mennem kell. Mielőtt távoznék, még annyit mondok:

- Tudod, sokáig azt hittem, hogy mi voltunk az utolsó, erkölcsi értelemben vett normális generáció. Úgy értem, akiknek még volt alkalmuk érezni az élet ízeit. De aztán lassan rájöttem, hogy igazából mi hagytuk elfajulni a dolgokat, elkorcsosulni a világot arra a szintre, ahol ma tart. Mi megállíthattuk volna az iparosodás hajnalán elkezdődött folyamatokat, de nem figyeltünk. Hagytuk, hogy a dolgok egyre csak sűrűsödjének. Csak a pillanatnyi jólétünkre gondoltunk.

Aztán megígérem neki, hogy holnap ismét eljövök, addig meg hátha történik valami csoda.

A piros nyilakat követem a folyosókon fáradtan, és üresebb vagyok, mint valaha. A fordulókban a digitális kijelzőkön masszív szóképződmények lebegnek a fejem felett: Genomatikai osztály, Gyermekek-tervezés, Bioinformatikai elemzőlabor, PGD (Beágyazódás Előtti Diagnózis) Részleg. Rohadjatok meg. Sajog a hátam, az izmaim szét vannak, a prosztatám begyulladt, és hónapok óta nem pisálok rendesen. És azt hiszem, a hajam is hullik.

A Robson Whaltonról elnevezett kórház bejáratánál megcsap az esti hőpára, ezért felhúrom a szűrőmaszkom. Kora esti szürkület van, december, a legmókásabb hónap, nemde?

Három zümmögő mikrodrón hajt el a fejem felett, ahogy az utcára lépek. Szkennelik a környéket, de még nincs kijárási tilalom. Úgy döntök, a rövidebb úton megyek

haza, még ha az veszélyesebb is lehet, ha netán kint randalíroznak a pakik, de sebj. Ennél rosszabbul már úgy sem érezhetem magam. Nincs akkora szerencsém, hogy szórakozásból le akarjon vadászni néhány kiváltságos sznob menekült. Jöjjenek csak. Elintézek párat, még ha ott maradok is. Belefáradtam már abba, hogy megpróbáljam irányítani az életem. Úgy tűnik semmi közöm hozzá. Csak egy test vagyok mások akaratával. De éheztesétek csak a szörnyet.

Elindulok hát a Lewis Powell toronyház felé. A felső kaszt egyik új bástyája. Azoké, akik megengedhetik maguknak, hogy egészségesek legyenek. Akik bármilyen kezelést megkaphatnak, mert övük a hatalom. Száz évig is eléldégélnek majd.

A megapolisz hője alulról bizsergeti a cipőmet, a kezem mégis jéghideg. Már a Nemzetbiztonsági Hivatal épülete előtt járok, amikor egy nénike átrohan a zebrán jobbról, és már el is tűnik. Egy darabig várok, hogy jön-e valami utána, de nem. Semmi mozgás. Az égen néhány foszforeszkáló chem-trail bicsaklik meg, aztán az este folytatódik tovább. Abból is látszik, hol tartunk, hogy a chem-trail-ekről sem hazudja már senki, hogy csupán repülőgép nyomvonalak. Nem mondanak inkább semmit. A néma igazságok, mint gazdátlan roninok kószálnak a kiüresedett házfalak közt. Néha látni, ahogyan egybegyűlnek és hosszasan méregetik egymást, majd dölyfösen odébbállnak. Ezt a nyamvadt vírust is a szúnyogokra fogták először. Emlékszem, hogy kicsi Dijf születéskor már érvényben volt a belépési tilalom afrikaiak részére. A tévét bámu-

lom a váróteremben: a zaklatott kamerások véres polgárháborúról tudósítanak a határ menti területekről. De bármennyi szerencsétlent is öltek le akkor, a vírus mégis átvágta magát a réseken, mert a természet csak teszi a dolgát: ha nem pusztult volna ki később egész Afrika, még mindig kilenc milliárdan lennénk, az pedig a másik véglet. De akkor hová tartunk most?

A felső kasztbéliek mindenesetre mintha tudnák, hogy mikor nem szabad kibújni az fedezékből. Mindjárt besötétedik, talán nekem sem ártana sietnem.

A következő kórház tömbjének masszája cikázik a szemem elé, ahogy befordulok a sarkon. A valamikor sűrű botanikus kert fáin azonban jócskán megcsappantak, a pusztulás szembeötlő. Néhány nagyobb tölgy tartja még magát hézagosan, láthatatlan kérgeikből szívva fel az utolsó energiákat – mellettük az újonnan ültetett kezdemények reményvesztetten kókadoznak a beálló sötétben. A szél alattomosan felmorog, miközben visszanezdek a hátam mögé. Nem árt, ha az ember óvatos manapság. A szervkereskedők kedvelik a park környékét, és még a pakiktól se félnek. A város védőfala felől semmit nem látni, csak egy régi szálló maradványait, ha jól emlékszem a The Flying Pig volt a neve. De ma már mindenből egészségügyi intézményt vagy kromoszómatelepet csinálnak.

Egy park legszűkebb torkolatán haladok át, és a kevéske fényben is jól látom, hogy a zöld övezetet bélelő kert dekoráció mesterséges fáit megborzolja a szél. Néhány év, és minket is elér a kaptár szindróma. Olyanok lettünk, mint a méhek, amelyek fiatalkorom derekán tö-

megesen kezdték elhagyni a lakhelyüket. A genetikailag módosított növények, a rovarirtó szerek, na meg a mobilhálózatok elektromos hullámai kikezdték türelmüket. Emlékszem, nagyapám egyszer azt mondta, hogy ha a méhek eltűnnek a földről, akkor az a vég kezdetét jelenti. Jócskán benne vagyunk. Az éghajlati háttérű gazdasági visszaesések a történelem folyamán mindenhol társadalmi összetűzéseket okoztak. Hiány. Persze mindjárt más, ha van elég kredited, és tudsz magadnak tiszta vizet venni a lepárlórendszerekből. De ezt csak a felső kaszt engedheti meg magának.

Az egyre lepukkantabb utca korhadt villamossínek csíkpárhuzama mentén épp arra gondolok, hogy a hazaút innentől félhomály, amikor a sarki gyógyszertár neonzöld tolóajtója kinyílik, és két alak lép ki mögöttem. Az est kihullott fényeiben arcukon bajtársiasság feszül, amikor felfedeznek. Az egyikük felettébb ismerősnek tűnik, de az agyam az elmúlt negyven év vegyszereitől akár tévedhet is.

- Te vagy az Dijf? – kérdezi az, amelyik ismerősnek tűnik.

- Aham...-válaszolok, és pörgetni kezdem a fényképeket a szemem mögött, de nagyon tompán megy. Jobb lenne, ha mindenki békén hagyna. De a tag megérzi a bizonytalanságomat:

- Ake vagyok, ember, emlékszel még? – és akkor beugrik. A jövő mindkettőnket rendesen elcsúfított, de azért az alapvető arcvonásaink mégiscsak a régiek.

- Azt hiszem. Valamikor együtt gyurmáztunk. – felelem és eszembe jutnak azok az idők, amikor kiváló kondícióban voltam, akár heti négyszer is képes voltam edzeni, mint valami megszállott. Milyen jó is lenne most belépni egy edzőterembe, megérezni a vasak izzadásának kipárolgását, amely keveredik a fehérjeturmixok felfröccsenő édeskés illatával.

- Basszus. – mosolyog, hátravetve fejét – ilyet már senki se mond manapság. Gyurmázni...

- Ebből is látszik, hogy mi egy másik korból jöttünk.

- Csak itt maradtunk. Ő itt a Halvor, egy régi ismerősöm- mutatja be társát.

- Üdv!- mondja Halvor – Már hallottam rólad.

- Hát... – sóhajtok fel – már nem sokan élnek azok közül, akik ismernek. – mondom, és rögtön Rjonggl-ra gondolok, meg néhány régi haverra, akiket az idő lecibált a szívemről, de még nem tudtam teljesen elfelejteni őket.

- Már nekem se maradt senkim – feleli új ismeretséggem, majd elővesz egy cigarettatárcát, és felém nyújtja – Cigit?

Nagy figura az, aki errefelé manapság dohányt újíít, mások kemény gyűjtenek rá hetekig, neki meg tele van a tartója.

- Mi a fene? – szisszenek fel, miközben kihúzok egy sodrott szálát – ilyen menő játékosok vagytok?

- Csak jók a kapcsolataink – feleli Ake – Egy ideje már azon vagyunk, hogy felújítsuk a régi ismeretségeket. Bizony nem árt az. Ebben a kuplerájban már nem sok biz-

tos pont van, hát úgy gondoltuk talán segíthetünk egymásnak ebben-abbban.

- Akkor ez valami ellenállási dolog?

- Nem, dehogy. Mi csak...megtaláltunk már néhány arcot, akik még félholtan is húzzák.

- Jól hangzik.

- Ja. És el se hinnéd, hogy most is kihez tartunk éppen. Marha nagy mázlid van. Szerintem velünk kéne jönöd! Persze, csak ha van kedved, habár nem úgy festesz, mint akinél minden rendben. Vagy tévedek?

- Miről van szó?

- Apám, ráleltünk a Prédikátorra, emlékszel még? Emlékszel?

A Prédikátor. Az a megszállott barom - ezek szerint még mindig szabadlábban van, és most épp arra készül, hogy betoppanjon az életembe. Egyszerre úgy érzem, hogy a tudatomnak kevés ez a test. Ki akar szakadni belőle, de képtelen rá. Nem bírja elviselni a rászakadó rendszerelméletet, miszerint szeretjük jónak látni a dolgokat, az öngazolást, hogy amit teszünk, az helyes és minden jól van úgy, ahogy van

- Ki ne emlékezne arra az őrültre? –mondom

- Naná. És mennyi mindenben igaza volt. Nézd csak meg, hol tartunk. Napról napra élünk, nem tudjuk, mi jöhet még.

- A roksztárok is kihaltak. – veti közbe Halvor

- A HAARP-al szétbombázták az időjárásunkat, a gátjaink már nem sokáig bírják. Itt fogunk megpusztulni öregem. - folytatja Ake.

Persze igazuk van. Lelketlenné vált formák mindenütt. Az életünket irányítják. A rendszer már arra sem veszi a fáradságot, hogy cirkusszal butítsa a népet. Egyszerűen megdöglünk az általunk teremtett földi pokolban.

- Én már nem remélek semmit mostanában. – mondom hát.

- Sokan vannak így. – folytatja Ake - De mi pont ezért keressük meg őket. Nem szervezkedünk, csak próbálunk túlélni. Akik még emlékeznek arra, hogy mikor kezdődött.

- Nagyon régen, valamikor az ipari forradalom táján...

- És mi lett belőle? Digitális fertő. De tudod mit? – lép közelebb sejtelmesen Ake – A Prédikátor mindig tud valami okosat. Megyünk és megkeressük. Egy lebuiban székel, innen nem is olyan messze.

- Ha valaki, hát az az eszelős Prédikátor már biztosan tudja a következő lépést. – vágja rá Halvor, aztán meg: – Nem árt, ha az ember tudja a következő lépést.

Halvor agya is vélhetően legalább annyira odavan, mint az enyém, memóriája bizonyára darabos, és úgy el van tompulva, hogy minél kevesebbet érezzen a valóságból, ami szétfeszíti. De amiről beszél, felkelti a figyelmet. Pedig nem sok dolog tud manapság meglepni.

- Na, mit szólsz? – kérdezi aztán Ake.

„Majd Legközelebb” – mondanám egyébként, de ezen most megakadok. Mindig ezek a „majd”-ok. *Majd* elmegyek, megígérem. *Majd* beszélünk. Mire várunk folyton? *Majd* ezután kipihenem magam. Ezt még megcsinálom helyettük, aztán *majd* én következem. Először ők, utána *majd* én. Évek telnek el és semmi nem változik.

Majd rendbe jövök. Még ez a műtét, és talán *majd* minden helyre áll végre.

Egy darabig türelmes vagyok. Elég jól megy már, évek óta gyakorlom, pedig nem könnyű. De igazából már az elején lehet tudni, hogy semmi értelme, mert minél türelmesebb vagy, a sors annál többet akar tőled. Minden ponton annál többet rak rád. Úgyhogy lehet, hogy annak van igaza, aki már a második-harmadik pontnál visszacsap. Azt hiszem eljött az ideje annak, hogy megpróbáljam.

- Nehezen viselem a változást. – mondom - De nem azért mert lusta vagyok rá, hanem mert legtöbbször nem értek egyet vele. De most mégis. Belefáradtam már ebbe az egészbe, és rég kinyírtam volna magam, ha nem lenne a fiam, aki viszont haldoklik. Ugyan nem sok értelme van ezen a világon maradni, de ha bukni kell, hát az ne történjen értelmetlenül.

- Akkor már csak követned kell – mondja Ake, és int, hogy indulhatunk is. Nincs több kérdés. Eldobjuk a cigit és nekimegyünk az éjszakának. Haladunk a pusztulófélben lévő város riadt árnyékai alatt, és csöpög rólunk az izzadság. A maszkom már teljesen elázott, nem ártana lecserélnem egy jobb minőségűre vagy egy frissre. De erre most nincs idő. Egy Dark Buddha nevű helyet keresünk, ami csak néhány utcányira van keletre, de elég zűrös környéken. Gyakran találkozni mutáns fosztogatókkal arrafelé.

Próbálom elterelni a figyelmemet az arcon csapó páráról, és megint Ermára gondolok. Eszembe jut az egyik utolsó beszélgetésünk a kikötőnél, ahová gyakran ki kel-

lett vinnem, hogy láthassa még a tengert, akármilyen mocskos is. James Joyce Ulyssess-éről vitatkoztunk, amelyről azt állította, hogy a világirodalom legnagyobb mesterműve. Közöltem vele, hogy szerintem átverés az egész. A világirodalom legnagyobb blöffje inkább az a monstrum, amelyet az irodalmi sznobok misztifikálnak túl. Túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítanak neki, de részint csak azért, mert ők sem értik, ezért inkább istenítik. Próbáltam meggyőzni Ermát, hogy ez az írás nem rossz, ugyanakkor nem a legjobb vagy a legfontosabb. Kétség kívül jelentős munka. De csak egy blöff. De ő hajthatatlan volt. Ugyanolyan szűrőn át látta a világot, mint az emberek többsége, úgy, ahogy én sohasem voltam képes.

Aztán meg mit számít? Ki olvas még manapság ilyesmit? Azok, akik életben tartják még ezeket a legendákat, lassan kihalnak. Csak vegyi pára marad meg kábelek. Az életnek csak jelképes szerepe van. Földi létünk csak egy szimulációs egység az univerzumban. Egy olyan rendszer, amely energiát vesz fel kívülről, majd azon átáramolva az ismét kimegy a külvilágba, ahol előbb utóbb felbomlik és újraszervezi önmagát. Mint mondjuk a füstkarika, csak az összetettség egy magasabb szintjén. De miért hagy ez ennyire hidegen? Miért gondolok mégis a gyerekeimre? Ahogy évről évre nőttek, mindig elfogott a kétség, hogy nem jól csinállok valamit. Hogy nem vagyok elég jó szülő. És ez bizonyára így is volt. Senki sem lehet elég jó. Hacsak fel nem áldoz mindent, és talán még az is kevés. Nekem nem sikerült, és félttem, mi lesz, ha majd felnőnek? Milyen értékeket fognak képviselni. Mennyit

fognak abból az egyetemes jóból érezni, amit én például az anyámtól megkaptam, aki pedig szinte egyedül nevelt. Ebből kiindulva viszont arra jutottam, hogy az idő meg a természet majd úgylis megoldja, hogy a gyerekeim idomulni fognak a kor elvárásaihoz, és minden rendben lesz. De végül is ezzel csak magamat nyugtattam, hogy ne legyen túl nagy a felelősségem. A világ meg időközben szétrohadt, nekik pedig inkább meg sem kellett volna születniük ebbe a mocsokba. De az ösztönök nem foglalkoznak a történelemmel. A fejlődés pedig figyelmen kívül hagyja az értékeket.

Úgy tűnik, Halvor és Ake kiválóan ismerik a kerülőutakat, a mikrodrónok még csak fel sem tűnnek a következő percekben. Leginkább elhagyatott sikátorok öblében haladunk, orrunkat égett patkányhús és rothadó szemét szaga keresztezi, időnként pedig láthatatlan alakok suhannak el valahol az árnyékok mélyén, létezésük egyetlen jele ruhájuk halk zizegése. Valahogy mégsem érzem, hogy bármi baj történhetne, úgy fest, hogy mindhárman a szemétdomb otthonos lakóivá váltunk az elmúlt években, és hozzászoktunk ahhoz, hogy bármelyik pillanatban odadobjuk az életünket a semmit sem érő jövőnek.

Kisvártatva megérkezünk egy kapualjba, amely felett hagyományos neoncsíkból kirakott bíbor címer izzik puhan: egy lábát keresztbe vető ülő Buddha alak, amelynek különösen gonosz arckifejezése egészen groteszké teszi a képet. Ake és Halvor jelentőségteljesen hátranéznek rám, aztán azzal a lendülettel belépünk a helyiségbe.

A Dark Buddha vélhetően nem a legsterilebb hely a környéken: a mennyezeten pattogó vörös fénypontok alól csomókban hull alá a hasisfüst, amitől alig lehet kivenni a bent lévők alakját. Nem sokan vannak odabent, de ez koránt sem tűnik biztosnak. A különféle rejtett zugokból érdes kacagás és halk, őskori techno pumpálása hallatszik. A falakon megsárgult poszterek, egykori koncertek emlékmaradványai élék végnapjaikat. Egy 2014-es pszichedelikus trance-fesztivál plakátja mellett haladok el, ami ismerősnek tűnik. Még az is lehet, hogy ott voltam, de ki emlékszik már ezekre a dolgokra? Az egy másik világ volt, egy másik étellel.

A bárpult azért viszonylag rendesen meg van világítva, egy meglehetősen idős raszta fazon bámul ránk üveges szemekkel. Ősz fürtjei derék alatt végződnek, súlyuk miatt már jócskán kopaszodik is. A keze mellett, amellyel a pultot támasztja, egy jókora vízipipa tornyosul, amely muzeális darab, egészen biztosan, hogy akadnának, akik ölnének is érte.

- Mit adhatok? – szólal meg, bár nem úgy tűnik, mintha szolgálhatna bármivel is. Mögötte az italos szekrény tátong az ürességtől, néhány kósza ürömpálinka félig üres üvege áll csak magányosan, meg pár színes üveg, melyek tartalma kérdéses.

- Három acélvodkát! – felei Ake és tekintetével körbejárja a termet. A zavaros füstbe burkolózó alakok beszédének moraja szizál a boxokból.

- Itt nem fizethettek kredittel. – közli velünk közönyösen az öreg, mert lerí rólunk, hogy először vagyunk itt.

Mindazonáltal hozzászokhatott a csavargókhoz, túlélők-höz, akiknek ez lehet a környékbeli törzshelye. Nem is értem, a kormány miért nem rohanta már le ezt a helyet, vagy miért nem küldött ki néhány drónt, hogy lebombázza ezt a nyilvánvaló mocsoktanyát.

- Igen, ismerjük a dörgést! – feleli Ake és kabátja alól előhúz egy apró dobozkát, amelyen az állami gyógyszeripar jelképe virít. Társaim kellően informáltak a helyvel kapcsolatban, ahol úgy tűnik, csak gyógyszerrel lehet fizetni. Az öreg komótosan leveszi az egyik színes üveget a polcra és kitölti az italokat, majd unottan ül vissza a helyére. A hátsó helyiségek felől üvegcsörömpölés hallatszik.

- Egy Prédikátor nevű pasast keresünk. – mondja most Halvor, mialatt lehúzzuk az italainkat.

- Akkor sok szerencsét. –feleli amaz hűvösen és szájához emeli a vízipipáját. Láthatóan nem szívesen avatkozik bele mások zűrös ügyeibe, amelyek itt mindennap előtérbe kerülnek. Talán megjárta már párszor. Így aztán továbbgördülünk a hátsó helyiségek felé, közben pedig két marcona négerbe botlunk, akik egymást támogatva kifelé tántorognak. Mögöttük, egy apró helyiségből mantraszerű monoton zene ismétlődik. A szobában vaskos gyertyák szolgálnak világításul, a falakon keleti faliszőnyegek szívják be minden időt lepárolgását. Egy kis üvegasztal mögött görnyedő alak figyel fel jöttünkre, s noha félhomály van, meg a látásom sem a régi már, azért rögtön felismerem benne a Prédikátort. Egy nyércbundában trónol a terem közepén, mintha csak az övé lenne az egész szoba. Agyamról újabb nosztalgiaadarabkák repedeznek le. A

Prédikátor arcvonásai mit sem változtak az évek alatt, elszánt tekintete még mindig a régi, bár az idő rendesen megcserizte a bőrét, nézése pedig fáradt. Azt hiszem ő is felismer minket, mert halványan elmosolyodik - csak halványan, mintha már elszokott volna a falatnyi boldogságtól is - aztán kezével a szemben lévő kanapé felé mutat.

- A jó öreg Prédikátor! - érzékenyülök el kissé, aztán mindhárman kezet fogunk vele és leülünk. Úgy látszik, már nem sokat beszél, csak, ha muszáj. Nagyon öreg már, percekig csak néz ránk, próbál helyre rakni mindent a fejében, míg végre megszólal:

- Már rég meg kellett volna döglönetek!

- Ez kedves. - feleli Halvor, miközben sodrott cigarettákkal teli tárcáját körbekínálja. A Prédikátor nemet int fejével, és előveszi a sajátját, aztán újra beszélni kezd:

- Mi a fészkes fenét kerestek itt?

- Téged, öreg, téged. - feleli Ake és meggyújtja a cigarettát.

- Engem már sokan keresnek egy ideje. De ti meg is találtatok. Ez nem jó. Valaki köpött, és ha nektek köpött, köpni fog másoknak is.

- Még mindig paranoiás vagy - vágom közbe, de tudom, hogy közben igaza is van.

- És éppen ezért élek még. - feleli ellentmondást nem tűrően - A kibaszott szimatom miatt.

- Jól van, egy kicsit tényleg elfajultak a dolgok. - mondja Halvor - Az ilyesmire nem készítik fel az embert az iskolában, nemde?

- Iskola? – legyint a Prédikátor, és látom rajta, hogy hamarosan zsigerből fogja osztani:

- Különben is mi az iskola az embernek? – folytatja nagy hévvel – Az csak egyetlen megdönthetetlen tanulságot ver a tanuló fejébe, mégpedig, hogy bármennyit is készüljön, mindig a tanárok jóindulatára van utalva. A tananyag olyan széles, hogy csak a tanár jóindulatán múlik mi és mennyit követel meg belőle. Kiveszik a sorsunkat a saját kezünkből. Mindig ez van. Hányszor szembesültünk már a Hivatal értelmetlen szabályaival, amelyeket be kell tartani? Az oktatás arra nevel bennünket, hogy ilyen helyzetben jobb, ha lehajtjuk a fejünket és behódolunk. Mert a tanárnak, a rendőrnek és a Hivatalnak mindig igaza van. Ha pedig nincs, akkor olyan helyzetet teremt, hogy az legyen.

- Úgy is van – szögezi le Ake bólogatva.

- És te, Dijf? Gondolom már nem nagyon jársz edzeni? – sandít rám a Prédikátor. – Na persze, már nincs is, hol, hacsak nem az utcán sprintelsz a drónok előtt, hehe...

- Nem, már nem edzek. De azért jót tett ám, hogy annak idején nyomtuk, mint az őrültek. Kevesebbet voltam beteg, kevesebb kreditembe fáj, hogy még élek. – mondom, aztán elkomorodom – De a feleségemet elvitte a vírus. És a fiam is haldoklik.

- Na persze. Mindenki haldoklik. Egy dolgot megtanultam az életben: soha ne bízz orvosokban – feleli – Csak a kreditedet akarják, és még úgy is csak tárgyként kezelnek. az életeddel üzletelnek. Hát mondj egy okot, hogy miért érdemes még élni?

- Menteni a menthető. – vág közbe Halvor

- Megmenteni bárkit is? Na és? A kormányt nem lehet megdönteni, a rendszer marad, a világ pusztul. Bajtársiasság. Na igen. Fiatal koromban még nagyon is számított. Olyankor az ember azt hiszi, vannak legjobb barátok, és persze vannak is. Ideig- óráig. De aztán változnak a dolgok, észre sem vesszük olyan alattomosan. Változnak az értékek, és rájössz, hogy már nem azok az emberek érdekelnek, elhidegülsz mindentől. Aztán már csak boldogulni akarsz. Nélkülük.

- Azért jó tudni, hogy számíthatsz valakire, ha kell. - mondja Halvor.

- Végső soron csak magadra számíthatsz. Jegyezd meg.

- Én ezt már tudom, öreg – mondom neki – De az embernek muszáj nyomot hagynia. Nem mintha ez alátámasztaná a létjogosultságát az élethez. Különben valószínűleg ezeknek a nyomoknak sincs semmi értelme, csak annak számít, aki ott hagyja őket, vagy akiknek jelent valamit.

- Ó, hát ez is igaz. Viszont az van, hogy a sok rossz dolog közül, ha egyet helyreállítasz, azonnal egy másik lép a helyébe.

- Akkor te miért vagy itt? – kérdezi Ake. – Mit akarsz az élettől? Miért élsz még?

A Prédikátor elnyomja a cigijét, szájában megbicsklik egy nyálcsóva, és lemondóan felel:

- Látni akarom a rohadást.

Ahogy én is, egykor a Prédikátor is értékelte az emberi sokszínűséget, ma viszont már undorodik a tökéletlenségeiktől. De mindannyian érezzük, hogy azok után, amin keresztülmentünk, egyszerűen csak végig akarjuk csinálni, akkor is, ha nincs remény, akkor is, ha fáj.

Sokáig feltartjuk a Prédikátort, nem mintha különösebb dolga volna, hacsak nem az elmélkedés a világ sorsán, és további, minden valóságalapot felszívó összeesküvés elméletek gyártása. Beszélünk a régi szép időről, nosztalgiazunk a partikról, amelyeken hétről hétre darabokra hullottunk, eszünkbe jutnak a legkeményebb éjszakák, zaklatott szeretkezések hátsó sikátorok szemétkupacán és gázolaj alapú járművek hátsó ülésein, s mintha az öreg meg is enyhülne egy kicsit. Mintha emlékezne, de úgy igazán, szívből. Mindenki elpuhul kissé, előkerül egy vízipipa is, meg valami olcsó afgán hasis, amit még be lehet szerezni, és felidézzük az elfakult képeket. De a jövőt nem tudjuk megfejteni. A Prédikátor, aki e-tekintetben egykoron a legnagyobb jós volt, s akit ezért a legtöbb kinevettek, már nem siet előre. Úgy hiszi, innét már nincs tovább, csak ülni kell, és várni, hogy megtörténjen. Mégsem érzem azt, hogy haszontalanul telt el ez a nap, mégiscsak fel fogok kelni holnap is, és továbbcsinálom.

Aztán mielőtt távoznánk, a Prédikátor egy fiolát húz elő a nyércbundájából, és felém nyújtja:

- Vidd el a fiadnak. Talán ér valamit. Egy régi barátomtól kaptam, ti nem hiszem, hogy ismertétek. Egy félmutáns volt, Vigyorszemnek hívta magát, az igazi nevét nem tudom, ne is kérdezzétek. Szóval ezt postázta ne-

kem, pár nappal a halála előtt. Nem tudom, mi van benne, de azt írta, ez lehet a gyógyír minden betegségre. Ez az egy van belőle.

Félve nyúlok az üvegcase felé, aztán hosszasan szorongatom a kezemben.

- De hát akkor miért nem ittrad már meg? – kérdezem.

- Nekem nem ez a sorsom. Emlékszem, mikor a fiad megszületett. Emlékszem az arcodra. Tudom, még milyen az: boldognak lenni. Akár hiszed, akár nem. Különbözik meg az is lehet, hogy nem ér semmit, vagy egyenesen kinyírja a gyereket...- legyint, aztán újra rágyújt a pipára.

Nincs itt már több dolgunk. A Prédikátor láthatóan elfáradt, mi pedig megígérjük neki, hogy ha nem bánja, néha eljövünk. Ezzel kapcsolatban nem lelkesedik túlságosan, de tudjuk, hogy legbelül várni fog ránk.

Szóltanul ténfergünk vissza a kijáratig, én pedig azon gondolkodom, hogyan fogom holnap becsempészni a fiolát az átvizsgáláson, úgy, hogy ne vegyék észre. A kórházak védelmi rendszerei igen fejlettek, a szenzorok azonnal kiszúrnák, egy mozdulat interfész és vége mindennek. Ki kell találnom valamit. Ha kell, belevarratom a testembe ezt a csomagot, de valahogy beviszem a fiának. Holnap. Holnapok.

Rítusok

„Valóságos azt jelenti: megragadni a jelent a múlt fogalmaival, megragadni az ént a jelen fogalmaival.”

Ronald Sukenick: Sodrás

Akkor a vándorló tűz fia megérett a vadászatra. Már sok-sok magasan járó tűz jöttét és mentét látta, mire a törzs vénjei úgy határoztak, hogy neki is a többi dárdással kell tartania.

Addig csak a sodró vízhez mehetett a vele egyívásúakkal, hogy sikló húst fogjon a nőstényeknek, akik ezért szívesen a kedvére tettek, és dörzsölgették a lógóját. A nőstények jók voltak hozzá, és ő is jó volt hozzájuk. Segített nekik állatbőrt nyúzni, vizet hordott, vagy őrt állt, míg mosdottak.

De unta már ezt a járást, és gyakran szökött el haló tűzben a hátracsapott homlokúakkal, akik a hegyek mögött éltek, és nem szerették a világosságot. A vének nem vették örömmel, ha velük volt, mert azok vadabbak voltak, mint a völgyben élők. Nem vájtak lyukakat a kőbe, hogy megvédjék magukat, és nem tartottak tüzet, hogy ne fázzanak. Bírták a szelet, mert a hegyekben megszokták, és azt mondják, még a saját halottjait is megették, hogy azok tovább éljenek bennük. De ő tudta, hogy nem gonoszabbak, mint bármelyikük, és nem félte őket. Megtanult tőlük szakállas dárdát készíteni, cserébe pedig tüzet pattintott nekik szakócájával. Mire a vének úgy döntöttek, hogy neki is húst kell keresnie a hordával, már sokat tudott a hegyekről meg a bennük lakó veszedelmekről.

Akkor épp a kéregladikokat szárították a sodró víznél. A nőstények marokköveikkel a megmosott gyűjtést zúzták a kö-

vetkező főzethez, míg ő kaparójával egy ladik oldalát tisztogatta. Akkor a vastagszárúak közül előmászott két fajtájuk béli, és nagyon izgatottak voltak. Azt állították, hogy az ölni küldött hor-
da alig két sötét után már vissza is tért, mert az élesfogú, ame-
lyet bekerítették, nem volt egyedül. Sok sötét víz folyt a testek-
ből, mire leölték mind. Akik megmaradtak, most ott fekszenek
a barlang előtti kunyhókban. A vének mindenkit visszahívnak a
tűzhöz.

A vízfordók meg a gyűjtőgetők most mind visszafelé tar-
tanak. Az ösvény sűrű, és tele van kígyókkal, amelyeket a hú-
suk miatt csakugyan szeretnek, ezért időnként dorongcsapko-
dások törnek meg a csendet.

Megyünk a hasunkat
csapdosó fűben a barlang-
hoz. Csúszótalpomat a há-
tamra erősítve az előttem
lépkedő nőstény farát né-
zem. Ahogy a járásának rin-
gására feszülő medveszőr
alól fel-felbukkanak combjai,
teljesen átmelegszem. egy
dorong van a kezemben és
szükség esetén mindenre
képes volnék, hogy megvéd-
jem őket. De amikor a kuny-
hókhöz érünk, már nem ér-
zem olyan erősnek magam A
tűz körül három tetem fek-

Megyünk a hasunkat
csapdosó fűben a barlang-
hoz. Csúszótalpomat a há-
tamra erősítve az előttem
lépkedő nőstény farát né-
zem. Ahogy a járásának rin-
gására feszülő medveszőr
alól fel-felbukkanak combjai,
teljesen átmelegszem. egy
dorong van a kezemben és
szükség esetén mindenre
képes volnék, hogy megvéd-
jem őket. De amikor a kuny-
hókhöz érünk, már nem ér-
zem olyan erősnek magam.
A tűz körül három tetem fek-

szik, az egyiküket jól ismer-
tem. Testük csontokkal van
körberakva, és egy törzsbéli
már ássa a gödrüket a szikla
tövénél. A nőstények bevo-
nulnak lepényt készíteni, mi
fiatalok meg a vezetők elé
járulunk. Ott aztán a vének
elmondják, hogy nem jól ala-
kultak a dolgok, ezért közü-
lünk néhányan visszatérnek
a hordával meleg húsrá va-
dászni. A horda életben ma-
radt tagjait a nőstények már
odabent barlangban kényez-
tetik, mi pedig át fogunk esni
a beavatási szertartáson.
Először is levetetik velünk
szőrmeruháinkat, és a lógónk
mérete alapján megmondják
kinek kell mennie. Nekem jó
nagy van, úgyhogy a bal ol-
dalra kell állnom. Aki ezen az
oldalon áll, az máris mehet
átöltözni a beavatási szertar-
tásra. A sámán közben már
főzi az istenek húsát, amit a
vastagszárúak tövében sze-
dett, de abból csak a vének

szik, az egyiküket jól ismer-
tem. Testük csontokkal van
körberakva, és egy törzsbéli
már ássa a gödrüket a szikla
tövénél. A nőstények bevo-
nulnak lepényt készíteni, mi
fiatalok meg a vezetők elé
járulunk. Ott aztán a vének
elmondják, hogy nem jól ala-
kultak a dolgok, ezért közü-
lünk néhányan visszatérnek
a hordával meleg húsrá va-
dászni. A horda életben ma-
radt tagjait a nőstények már
odabent barlangban kényez-
tetik, mi pedig át fogunk esni
a beavatási szertartáson.
Először is levetetik velünk
szőrmeruháinkat, és a lógónk
mérete alapján megmondják
kinek kell mennie. Nekem jó
nagy van, úgyhogy a bal ol-
dalra kell állnom. Aki ezen az
oldalon áll, az máris mehet
átöltözni a beavatási szertar-
tásra. A sámán közben már
főzi az istenek húsát, amit a
vastagszárúak tövében sze-
dett, de abból csak a vének

ihatnak. Mire a kiválasztottakkal visszatérek, nekünk egy másfajta főzetet készít. Ez az apró, fényes levelekből áztatott lé jár a hordának. A tűz körül ugrálunk és megisszunk az összes varázsitalt. Miközben két, leharapott lábú testvérünk egy farönkön csattogtatja a ritmust, a fejemet lassan szétnyílni érzem, és egy barlangi medve kedve költözik belém. Akkor aztán beengednek minket is a hordához, hogy hálhassunk egy utolsót a nőstényekkel, a nagy vadászat előtt. A tűz odabent is ég, és megvilágítja a falakra rajzolt jeleket. A már nem is annyira megviselt hordatagok elégedett pofával fekszenek a csontokkal, agancsokkal és vakarókkal bélelt falak mentén. Arcuk kipirult, rajtam meg úrrá lesz az ösztön, és folyamatosan hörgök meg ugrálok. mozgásom ugyan zsibbadt, de elszánt is. Erős volt ez a főzet, még sosem éreztem ehhez hasonlót.

ihatnak. Mire a kiválasztottakkal visszatérek, nekünk egy másfajta főzetet készít. Ez az apró, fényes levelekből áztatott lé jár a hordának. A tűz körül ugrálunk és megisszunk az összes varázsitalt. Miközben két, leharapott lábú testvérünk egy farönkön csattogtatja a ritmust, a fejemet lassan szétnyílni érzem, és egy barlangi medve kedve költözik belém. Akkor aztán a már nem is annyira megviselt hordatagok elégedett pofával és kipirult arccal kilépnek a barlangból. Felveszik fegyvereiket és nekünk, kiválasztottaknak is adnak jó vaskos dárdákat. Urrá lesz rajtam az ösztön és folyamatosan hörgök meg ugrálok. Megindulunk a nagy sziklák felé. Nem érzem a lábam alatt a talajt, úgy futok a többiek után. A föld most csak mindent magába szívó üresség. A sziklákon kapaszkodunk felfelé, és egyre csak tombol bennünk az ölni vágyás, látom

Szóval ettől olyan kitartóak a vadászok? Ez hát a csodafőzet, amitől legyőzhetetlenek. Melegség hullámok öntenek el. Az egyik nőstény ráadásul nagyon ragaszkodik hozzám. Amúgy is ő a kedvencem. Hozzám dörgölődik, nekem meg feláll a lógóm, és nagyon jó érzés, amikor megfogja. Azt akarja, hogy ne menjek el vadászni, mert fél, hogy nem térek vissza, a többieknek meg sokkal kisebb lógójuk van. Elmagyarázom neki, hogy semmit sem tehetek, mert megittam a főzetet és le szeretném teperni. Azt mondja, persze, hogy megengedi, de utána ígérjem meg, hogy megteszek neki valamit. Szemeim kikerekedve várják, hogy lerántsa végre magáról a szőrmét, ami a lába között takarja. Akkor aztán belédöföm magam, mintha csak egy gyapjas-orrszarvút szúrnék át, és ahogy rángatom, elképezelem, hogy nemsokára egyes egyes-egyedül verembe ejtek akár egy meleghúsú

hogy az előttem haladók már ismerik ezt az érzést. Ahogy időnként megfordulnak, szőrös pofájuk alól kivillannak nyáladzó fogaik. Különbféle sziszegésekkel jelzik elszántságukat. Aztán nagyon sokára átérünk a sziklák túloldalára, ahonnan már rálátni a nagy rétre. A horda akkor megtorpan, mert egy hatalmas mamukot látni, ahogy tör előre a bozótosban a vándorló tűz irányába. Eljött az idő. A hordavezető nagyokat öklözik a mellére, és néhány társát előreküldi, hogy oldalról bekerítsék a mamukot. Ezalatt mi hal-kan leereszkedünk a sziklák tövébe a másik oldalon, és bokorról bokorra közelítjük meg a fenevadat. Nagyon nagy ez a mamuk, de az ölés még erősebben dolgozik bennem, és semmilyen fáradtságot nem érzek. Erős volt ez a főzet, még sosem éreztem ehhez hasonlót. Szóval

mamukot is. akkor az egész törzs a lábam elé borulhat. Végre nem csak sovány kecskéket fogunk zabálni, hanem egy egész mamuk a miénk lesz. A nőstény sikít az erős döféseimtől, és érzem, hogy akkor elsötétül minden. A hátára rogyok és lihegek. alig bírom kivenni a lógómat belőle, mert már fáj. Azt hiszem, készen állok a vadászatra. De a nőstény magához tér, és kéri, tartsam be a szavam. A kövek mögül egy letépett bokrot hoz elő, amelynek furcsa szaga van. Azt mondja, a nőstényekkel találták a vastagszárúakon túl, és amikor megfőzték, jól érezték magukat tőle. Most azt szeretné, ha a tűzre dobnám a bokrot, hogy füst legyen belőle. Megteszem, amit kér és leheverek mellé a falhoz. Bentebbről még mások hörgései hallatszódhatnak. A bokor meggyullad, és különös szagot áraszt. Füst terít be mindent, és lassan ér-

ettől olyan kitartóak a vadászok? Melegség hullámok öntenek el. Végre nem csak sovány kecskét fogunk zabálni, hanem egy egész mamuk a miénk lesz. Már nagyon közel járunk. Szétszóródva közelítjük a hatalmas állatot, amely most mintha gyanút fogott volna. A túoldalán lévők is észreveszik, és nem is várnak tovább: megindul a dárdahajítás. A mamuk irdatlanul ordít és nekik ront. A mamukot nem lehet verembe ejteni, mert megérzi, hogy más a föld a lábai alatt. De ez nagyon erős mamuknak látszik. Megindulunk mi is, néhányan egyenesen elébe toppannak és a hasát próbálják átszúrni, de az agancsainak egyetlen mozdulatával félresöpri őket, és kettőt agyon is tapos. Csontjaik ropogása visszacseng fülemben. De a sok döfés lassan elfárasztja a mamukot és lassulni látszik. El akar futni, de már

zem, hogy testemben elterjed a nyugalom. Szemeim felduzzadnak, látásom szűkül. Alig bírom már mozgatni a fejemet. Most már értem a nőstényt. Ilyen állapotban semmire sem lennék képes. És milyen viccesek azok a barlangrajzok. A többi szőrös hím már alszik is, a nőstények meg vakarják a földet. Kintről üvöltések hallatszanak. Vagy csak a madarak káromlását hallom? Nőstényem koszos arcát nézem, meg ahogy tüzelnek a szemei. Aztán furcsa köd borít be mindent. Már nem is érdekel az egész mamuk vadászat. Jobb itt a melegben. Nagyon kellemes. És ha bármikor megkívánok egy nőstényt, csak rá kell másznom, úgy sem bírna ellenkezni. De most nincs kedvem. Fáradt vagyok bármihez is. Jobb, ha alszom. Jobb ha nem gondolok semmire, csak hagyom, hogy elolvadjon bennem az akarat.

nem bír. Fejét a földre ejtve megroggyan, és akkor a hordavezér ráugrik a fejére, és két szeme közé vájja szakócáját. Az állat egy utolsót nyögve kimúlik. Akkor ordítózni kezdünk és körbeugráljuk a tetemét. Fejünk még mindig zavaros a varázsitaltól, és lihegve túrjuk arrébb halottjainkat. Meleg vér folyik az arcunkon, és beborít mindent körülöttünk. Ezután már csak fel kell vágni a mamuk részeit, hogy elvihessük a barlangba. A mamuk nagyon bűdös, de a húsa finom. Ha majd szétvágjuk, és minden élő vállára terítettük belőle egy darabot, elindulunk vissza a barlangba, hogy erőre kapjunk. A nőstények örülni fognak nekünk, és megjutalmaznak minket testükkel, pihenhetünk a következő világosságig, és talán még azután több másig, mielőtt újrának indulunk majd.

Akkor aztán a vándorló tűz fia megérett a vadászatra. S miután teste megízlelte a földből elvett növények erejét, onnantól kezdve eggyé vált vele. Ahogy az agya, úgy az életkörülményei is fejlődtek. Megtanult földet művelni, állatokat tartani és kereket készíteni. Huszonnyolcezer évvel később pedig akár egy i-phone készülék előállítására is képes volt. Agyában pedig ott lihegtek azok a receptortok, melyek a természet adta hatóanyagok befogadására fejlődtek ki az evolúciójával párhuzamosan.

Várták, hogy a majdnem tökéletesre érett biológiai vírus végre megadja nekik, amire vágnak.